

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/18 (108) ● 10 Mayıs 2003 ● 500 000 TL

Özelleştirmeler, kölelik yasaları, tensikatlar...

Sermaye hükümeti sosyal yıkım programlarına hız veriyor!

Saldırılarına karşı mücadele

barikatlarını örelim!

İÇİNDEKİLER

ABD azarlıyor, uşakları hazırola geçiyor!	3
Kölelik yasası TBMM Genel Kurulu'nda madde madde geçiyor.	4-5
Kölelik yasasına karşı ilk tepkiler.	6
1 Mayıs alanında işçi ve emekçilerle kölelik yasaları hakkında konuştuk	7
Sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfın tüm gücüyle çıkabilmeliyiz	8
1 Mayıs ve sınıf hareketi	9
Filistin halkına onur kırıcı bir teslimiyet dayatılıyor.	10
Amerikan emperyalizmi açık tehdit diplomasisine hız verdi	11
Türkiye'nin Kıbrıs politikası iflas etti	12-13
Özelleştirmeler, kölelik yasası, tensikatlar... Sermaye hükümeti yıkım programına hız veriyor! (Orta sayfa)	14-15
Haydut takımının başı Bush'un "zafer konuşması"	16
ABD'nin Avrupa'nın göbeğinde egemenliğini yeni güçlerle inşa girişimi	17
Deprem aynasından yansıyan devletin katliamcı yüzü	18
Deprem, ölüm ve acı kader mi?	19
'68'in ve Denizler'in devrimci mirasını sahiplenmek!	20
Deniz, Hüseyin ve Yusuf için mesaj	21
Devlet güdümlü "Türk Solu" güruhu MHP'li faşistlerin misyonuna soyunuyor.	22
USA'ya yanıt	23
Türk Solu çetesinin devlet destekli provokasyonu	24
1 Mayıs ve kamu emekçi hareketi	25
Liseli gençlik ve 1 Mayıs	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/18 (108) ● 10 Mayıs 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Savaş rüzgarları şimdilik hızını keserken, bir yanı paylaşım diğer yanı hesaplaşma ve bir sonraki saldırıya hazırlık olan bir süreç yaşanıyor. Çürümüş BAAS iktidarının teslimiyeti nedeniyle 20 günde Irak'a girenler, orada işbirlikçi yeni bir yönetimi tesis etmenin hiç de kolay olmadığını gördüler. Daha uzun bir süre de bunu başaramayacaklar.

Irak sınırları içinde pay kapmaya dayalı çıkar çatışmalarının bir benzeri emperyalistler ve saldırıya alet olan işbirlikçiler arasında şiddetlenerek sürüyor. Verdiği ve vereceği hizmetlerin karşılığını bu kez de alamayan Türk sermaye iktidarı, yetmezmiş gibi efendisi ABD'ye hesap vermeye zorlamıyor. Bu konudaki diplomasi trafiği son günlerde iyice yoğunlaştı. Atılan bir takım fırçaların, yapılan tehditlerin en yumuşak bir dille anlatımı bile mevcut kölelik bağımlılığı bir kez daha gözler önüne seriyor. Sermaye iktidarı ikinci, üçüncü sıradaki ABD'li yetkililerin bu fırçalarına bile yanıt verebilmiş değil. Görünen o ki, ABD bir dahaki saldırı için Türkiye'yi daha köklü bağlarla kendisine bağlamak istiyor. Önümüzdeki günlerde tablo daha da netleşecek.

Sermaye hükümeti bir dizi saldırı için start alırken, işçi sınıfından da ses gelmeye başladı. Uzun bir süredir süren sessizlik bozuluyor. Özelleştirmeler ve kölelik yasasına karşı onun üstünde kentte eylemler yapıldı. Önümüzdeki günlerde sınıf cephesindeki hareketlilik daha da artacak. Zamanında ve güçlü bir müdahaleye konu edilmesi, önderlik ihtiyaçlarının karşılanması durumunda işin renginin değişmeye başlayacağı açıktır. Bu bir fırsat olduğu kadar sorumluluklara bir çağrıdır da.

Tekel Cevizli işçileri Ankara yürüyüşüne başladılar. Petrol-İş 25 Mayıs'ta Bursa'da, 8 Haziran'da İzmit'te özeleştirme karşıtı miting düzenliyor. Yine 10 Haziran'da Türk-İş'e bağlı sendikalar tekelin özeleştirilmesini protesto eden bir miting yapma kararı almış bulunuyorlar. Tüm gücümüzle bu sürece

yüklenmeliyiz.

Tüm yoldaşlarımız ve okurlarımıza gelişen işçi eylemleriyle ilgili haber, röportaj ve yorumları düzenli bir şekilde ve sıcaklığına bize iletmelerini buradan bir kez adaha önemle hatırlatıyoruz.

Geçen hafta başında *Türk Solu* olarak bilinen provokasyon çetesinin yol açtığı olaylar nedeniyle yüzlerce devrimci öğrenci gözaltına alındı. İçlerinde üç okurumuzun da bulunduğu 13 öğrenci ise hala gözaltında tutuluyor. Aynı günlerde İHD Genel Merkezi ve İHD Ankara Şubesi basıldı. Tüm bilgisayar, döküman ve evraklarına el konuldu. Tüm öğrenciler derhal serbest bırakılmalı, devlet terörüne son verilmelidir. Hiç bir güç devrimci mücadelenin gelişmesini engelleyemez.

Sermaye iktidarının efendisi karşısındaki çaresiz çarpınışları...

ABD azarlıyor, uşakları hazırola geçiyor!

Wolfowitz'in CNN Türk kanalından paylamalarıyla başlayan, Myers ve Grossman'ın ona destek mesajlarıyla devam eden ve son olarak da Perle'nin Forum İstanbul toplantısında yaptığı aynı doğrultuda konuşmayla bir noktaya gelip dayanan Amerikan-Türk devlet ilişkileri meselesi, medyada temel gündem haline getirilmiş durumda.

Amerikancı medyada bu gelişmelere ilişkin yorumlar, "biz demiştik, bak Amerika'yı kızdırdık, şimdi çık işin içinden çıkabilirsen" ekseninde. Ve elbette bu yorumlar, bundan sonrasına ilişkin olarak, "aman bir daha Amerika'nın sözünden dışarı çıkılmasın" a bağlanıyor. Sanki devlet cephesinde ABD'ye verilen sözlerin dışına çıkılmış, sermaye iktidarı ABD'den çok bağımsız hareket etmiş gibi.

Wolfowitz'in azarlamalarına devlet cephesinden verilen yanıtlar, aslında işin rengini olduğu gibi ortaya sermektedir. Amerika, uşağını azarlayan efendi edasıyla paylıyor, devlet erkani ise bu paylama ve üstü örtülü tehditleri sessizlikle sineye çekiyor. ABD ile aray bozmamak için utanmazca "biz 50 küsur yıldır Amerika'ya karşı hiç hata yapmadık, Kore'de onlar için canımızı bile verdik" laflarını geveliyorlar.

Bu tutumu eleştiren bazı medya mensupları ise, konuyu AKP hükümetiyle sınırlamak, işin günahını hükümete yıkıp siyasal enkaz altında kalan devleti kurtarmak için özel bir çaba sarfediyorlar. Oysa Amerika'da "hayal kırıklığı" yaratan, gelip geçici olan hükümet değil devletin daha temel ve kalıcı (ve kadim Amerikancı) bir kurumudur ve asıl paylama da ona yönelik. Amerika'nın bakanları, ikinci-üçüncü konumdaki yetkilileri kalkıp orduyu suçlayabiliyorlar. Ama Türkiye'de, suçlamak bir yana, eleştirmeyi dahi göze alabilecek "demokrat aydın" kesimi çıkmıyor. Konu, hükümet, AKP ve ABD arasında gezdirilip duruyor.

Açıktır ki, bu derece küstah, böylesine tacizkar söylemler, ancak onu hakedenlere yöneltilir. Nitekim Ankara veremediği yanıtlarla bu tavrı hakettiğini ortaya koymuş durumda. Hiç alınganlık sergilemiyorlar, hadlerini biliyorlar. Efendi-uşak ilişkisine uygun bir tutum sergiliyorlar.

Bu paylamalar hizaya getirme amaçlıdır

Elbette ABD'nin sorunu uşaklarını gücendirmek, kırmak ve istifaya zorlamak değildir. Sadece yola getirmek, dünyanın gözü önünde "tövbe ettirmek", "her konuda kesin ve kör bağlılık" sözlerini tekrarlatmak istiyor. Türkiye'den, "Biz Irak konusunda hata ettik, ama şimdi anladık ve Suriye ve İran konusunda asla hata etmeyeceğiz, tam bir itaat göstereceğiz" demesini bekliyor ve istiyor.

Bu söylem Wolfowitz'le yapılan röportajda paylamaların sertliği arasına gizlendi. Ancak hemen ardından ona destek çerçevesinde ABD'den gelen

Wolfowitz

diğer tüm açıklamalarda son derece açık bir biçimde vurgulandı. Özellikle Perle'nin Forum İstanbul toplantısında yaptığı konuşmada öne çıkan İran ve Suriye sorunudur. Amerika'nın, Ortadoğu'ya ve onun üzerinden giderek dünyaya yeniden çeki-düzen verme operasyonunda, Irak'tan sonra sırada İran ve Suriye'nin bulunduğunu artık herkes biliyor.

Ortadoğu için düşünülen "demokrasi" Türkiye'deki faşist Amerikancı rejimdir

Amerika'nın Ortadoğu'da ne menem bir "yeni düzen" planladığını görmek için, önce Afganistan'a ve Irak'a, ardından da Wolfowitz'in ağzından Türkiye'ye biçilen misyona bakmak yetecektir. Afgan halkının başına Taliban rejimini bela eden de Amerika idi. Fakat bugün kurduğu rejim, rejim bile değil. Karzai Amerika'nın sözünden bir milim şaşmıyor, ancak ülkeyi değil başkenti yönetmeye bile muktedir değil. Irak'ta henüz hiçbir şey sonuçlanmış olmamakla birlikte, Amerika'nın kurmayı planladığı yeni yönetimin de Afganistan'dakinden farklı olmayacağı şimdiden yeterince açık.

Türkiye'ye gelince; tüm bölge ülkeleri gibi Türkiye de hiç kuşkusuz Ortadoğu'nun bu "yeni düzeni"ne dahildir. 50 yıllık müttefiklik, yani "stratejik uşaklık", onu bu yeni düzene uyum göstermekten, gereklerini yerine getirmekten muaf kılamıyor. Amerika sadece, bu 50 yıllık ittifakın hatırına, Türkiye'nin kendi rızası ve isteğiyle "yeni düzen"e tam bir tabiyet göstermesini, uşaklığını tam bir sadakatle yerine getirmesini istiyor. Bu arada, yola getirdiği ve getirmeyi planladığı ülkelere de "ithal"

edeceği demokrasinin tipini ifşa ediyor: Türkiye tipi bir demokrasi!

Türkiye tipi demokrasi nedir, Ortadoğu halklarına layık görülen böyle bir demokrasi tipi ABD tarafından niye bu kadar övülmektedir, diye kimse sormuyor. Ama açıkça söylüyorlar işte: Amerikancı bir ordunun "liderliğinde" göstermelik bir parlamenter rejim... Parlamento da kuşkusuz Amerika tarafından belirlenmelidir. Ancak, demokrasinin cilvesi gereği, eğer parlamentodan farklı sesler çıkacak olursa, "bizim oğlanlar" dedikleri apoletliler hemen gereğini yapmalıydılar. İster "balans ayarı"ıyla, ister darbeyle... Önemli olan, her koşulda Amerikan çıkarlarının korunup-kollanmasıdır.

Yaşanan son gelişmeler, bu "koruyup-kollama" meselesinde en küçük bir gevşeklik söz konusu olduğunda, ABD'nin nasıl bir tavır göstereceği ortaya koymuş bulunuyor. Bu çerçevede Türk devletine ve ordusuna yönelik azarlamalar, aslında tüm bölge devletlerine de mesajlar içeriyor. "ABD liderliğini kabul etmek yetmez", denilmek isteniyor. Tam bir itaat, tam bir boyun eğme ve teslimiyet gerektiği vurgulanmış oluyor. Türk devletinin Amerikancılığı dünyada olduğu kadar Ortadoğu'da da görülen, bilinen bir gerçek. 50 yıldır ABD'nin bir dediğini ikiletmeyen, Sovyetler Birliği'ne, Ortadoğu ve Asya halklarına karşı Amerika'nın ileri karakolluğunu, İslam

dünyası içinde ajanlığını üstlenen ve AB'de üstlenmeye çalışan Türk devletini böylesine rezil rüsva edecek şekilde davranırsa, karşısına aldığı devletlere kimbilir neler yapmaz ki!

Belirleyici olan Amerikan uşağı iktidarların değil işçi sınıfı ve emekçi halkların tutumudur

Amerika'nın mesajları, niyetleri ve planları son derece açık.

Amerikan uydusu devletlerin buna karşı nasıl bir tutum göstereceği de örneklerle ortada.

Ama asıl önemli olan devletler değil, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin göstereceği tutumdur. Ortadoğu'da ve dünyada yeni Amerikan düzenine boyun mu eğilecektir, yoksa yeni bir anti-emperyalist/anti-kapitalist mücadele dalgasıyla bu emperyalist saldırı kırılacak ve halkların özgürlüğü, bağımsızlığı ve kardeşliğini temel alan yeni bir çağın, sosyalist devrimler çağının kapıları mı açılacaktır?

Emperyalizmin dünya ölçüsündeki saldırganlığına karşı başlayan, Irak'a yönelik saldırıyla doruğa çıkan yaygın ve kitlesel mücadele, dünya halklarının Pax-Amerikana'ya kolayından boyun eğmeyeceğini, dolayısıyla ikinci şıkkın giderek tek seçenek haline gelmekte olduğunu göstermiş bulunuyor. Dünya proletaryasının 100 yıllık şiarı, "Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!", şimdi tüm dünya halklarının, yavaş yavaş da olsa dillendirmeye başladığı ortak bir şiarıdır. Emperyalist haydutbaşının dünyaya bir an önce çeki-düzen verme telaşı, biraz da bu gelişmelerden duyduğu kaygı yüzündendir.

Kölelik yasası TBMM Genel Kurulu'nda madde madde geçiyor...

İşçi sınıfı kazanımlarını korumak için mücadelenin başına geçmelidir!

1475 sayılı yasada işverenin lehine yapılması planlanan değişiklikler sendika, hükümet ve işveren temsilcileri arasında yaklaşık 1.5 yıl önce yapılan gizli toplantılarda görüşülmeye başlandı. Bu toplantılar gizli yapıldığı için doğal olarak yasanın kapsamı da uzun bir süre işçi ve emekçilerden gizli tutuldu. Yasada yapılacak değişikliklerin içeriği ise ancak yaklaşık bir yıl önce kamuoyuna yansdı. Yansıyanlardan anlaşılabilirdiği kadarıyla, yasanın işçi sınıfının yüz yıllık kazanımlarını ortadan kaldırdığı, iş güvencesini yokettiği, örgütlülüğünü dağıttığı, ağır çalışma koşullarını dayattığı, öncesinde fiilen uygulanmakta olan esnek çalışmayı yasalastırıldığı, kıdem tazminatını gaspettiği vb. açığa çıktı. 6 Mayıs'ta yasanın tekrar meclis gündemine görüşülmeye başlanmasıyla yasa maddeleri birer birer meclisten geçiyor.

Yasa hazırlanırken işveren ve hükümetle işbirliği yapan sendika ağaları yalan söylüyorlar!

Yasanın hazırlanmasından yasalasma kadar geçen sürede işveren ve hükümetle tam bir işbirliği yapan, yasayı işçilerden bir sır gibi saklayan sendika ağaları düpedüz yalan söylüyorlar. Yasaya karşı harekete geçmek gibi bir niyetleri olmadığı gibi aynı dönemde birçok işçinin kafasını karıştıran ve günlerce süren "İş güvencesi yasası neden meclisten geçmiyor? Madem iş yasası geçecek bu yasayla birlikte iş güvencesi yasası da geçsin" yönlü bir tartışma yürüttüler. Bugün bile halen işçilerin birçoğu iş yasası ile iş güvencesi yasası arasındaki farkı bilmiyor, yasaların adını ve içeriğini karıştırıyor.

Öncesinde yasa "kıdem tazminatını gaspeden yasa" olarak işçilerin gündemine yavaş yavaş girmeye ve tartışılmaya başlamışken bir süre sonra bu tartışmalar da bıçak gibi kesildi. Ne sendika ağaları, ne işveren, ne de hükümet temsilcileri tarafından "kıdem tazminatı" konusu kurnazca bir manevrayla tartışılmadı. Hatta bu tür söylemlerin işçilerin tepkisini çektiğini, onları harekete geçirdiğini gördükleri için "kıdem tazminatı ile ilgili maddeyi yeniden düzenleyeceğiz vb." söylemlerle özünde fazla bir değişiklik yapmadan konunun üzerini kapattılar.

Sendika ağalarının ihanetleri bunlarla da sınırlı kalmadı. Zaten işveren ve hükümet temsilcilerinin yeni 1475 sayılı yasaya uyumlu hale getirmek amacıyla değiştirmek için fırsat kolladıkları 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı TİS Grev ve Lokavt Kanunu'nda eş zamanlı değişiklik yapılması için hükümete öneri sundular.

Yasanın hazırlanmasından anlaşma sağlanmasına kadar kapalı kapılar ardında yapılan tüm toplantılara katılan sendika ağaları, bugün ya büyük bir arsızlık örneği göstererek "üç maymunu oynuyorlar", ya birbirlerine çamur atarak ya da sessizlik içinde durumu geçiştirmeye çalışıyorlar.

6 Mayıs günü Çalışma ve İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğü'nce düzenlenen "7. İş Sağlığı ve Güvenliği" konulu toplantıya katılan Başesgioğlu'nun kendilerini dinlemeden alelacele toplantıyı

terketmesine alınan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi tepkisini dile getirmek için bir açıklama yapıyor: "Dün aniden İş Yasa Tasarısı TBMM gündemine geldi. Sayın Bakan burada bizden sonra konuşacaktı. Ancak zaman dilimine sıkışarak ilk konuşmayı yaptı. Bizim düşüncelerimizi alma gereği duymadan çıktı." Kamuoyunun bilebildiği kadarıyla yaklaşık 1.5 yıldır yasadan haberdar olan ve daha birkaç ay önce ilk 13 maddesi mecliste görüşülmeye başlayan ve yasalanan yeni iş yasası Çelebi'ye göre "dün aniden" TBMM gündemine gelmiş!

S. Çelebi bununla da yetinmeyip inci dökmeye devam ediyor "Bundan sonra 3'lü bir diyalogun işçi sınıfı açısından pratik bir yararının olmadığını da en azından üst düzey yöneticiler açısından saptadım. Sıra eylemdir, sıra mücadelededir.", "Gönül isterdi ki üç konfederasyon, üretimden gelen güç de dahil, daha kitlesel eylemlerde bulunabilse idi. Bunu başaramadık. 40-50 kişi ile Meclis'i ziyaret etmek çözüm değil."

Bugüne kadar ne Türkiye ne de dünya sınıf mücadelesi tarihinde "görüşme, uzlaşma, diyalog" yoluyla hak kazanıldığı görülmemiştir. Aksine bu tür yöntemlerle sınıfa ihanet meşrulaştırılmış, işçi ve emekçiler pasif bir izleyici durumuna düşürülmüştür. Bunu bilmemek için ya katıksız bir alık ya da işbirlikçi bir hain olmak gerekiyor.

Yasa mecliste görüşülürken 7 Mayıs günü bir televizyon programına konuşan Meclis Sağlık Aile Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu Başkanı Mahfuz Güler de konfederasyon başkanlarını yalanlararcasına şu ifadeleri kullanıyor: "TBMM Sağlık Aile Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu olarak gerek biz gerekse bakanlık, özellikle Sayın Bakan, üç-dört aydan beri her iki tarafı da bir masa başında hem işçi hem işveren kesimimizi bir masa başında oturtup, bu yasanın mümkün olabileceğince bir mutabakatla çıkması için

elimizden geleni yaptık. Ama ne yazık ki sadece bir tek madde veya 1.5 madde üzerinde anlaşma sağlanamadığını söyleyen işçi kesimi, sonuçta iki maddenin dışındaki bütün maddeler üzerinde değişiklik kabul edildiği halde, mutabakat sağlandığı halde bazı işçi konfederasyonu başkanları, 'bizim hiçbir mutabakatım yok, hiçbir anlaşmamız yok, hiçbir görüşümüz alınmadı' şeklinde beyanat verdiler."

Yalan ve ihanet dizisine KESK Genel Başkanı S. Evren de kendi cephesinden katılıyor. Sahte sendika yasası yasalarken benzer yöntemlerle emekçilere ihanet eden Evren, bugün gündemde olan kamu yönetimi reformu, personel rejimi yasası, TKY vb. saldırı yasalarına karşı sessizlik fesadı geçiriyor. Tencere dibin kara misali, tasarı yasalarsa bunda TÜSİAD, MÜSİAD ve hükümet kadar sessiz kalan sendikaların da suçlu olacağını ifade ediyor.

"CHP milletvekilleri yasaya muhalefet ediyor" görüntüsü altında yasa maddeleri bir bir geçiyor!

İşbirlikçi sendika ağaları bir yandan işçi ve emekçilerin tepkisini kontrol edici önlemler alırken, diğer yandan CHP milletvekillerinin yasaya karşı muhalefet ettikleri yalanını gündemleştirerek işçiler içinde "sahte umutlar" yaratmaya soyundu. Bu söylem CHP'nin sahte "sol" söylemlerine inanan bir kısım emekçi arasında kısmen de olsa karşılık buldu.

Ne öncesinde ne de yasa geçerken muhalefet etmek gibi bir niyeti olmayan CHP'liler, tüm tartışmayı AKP'nin verdiği "İş Güvencesi'nin 10 veya daha fazla işçi çalıştırılan işyerlerinde uygulanması hükmünü, 30 veya daha fazla işçi çalıştıran işyerleri olarak değiştiren önerge" çerçevesine indirgeyerek saldırının özünü çarpıtma misyonuna soyundular. Bir koluna sınıf haini B. Meral'i, diğer koluna DB memuru K.

Kölelik yasası mecliste görüşülüyor

Daha önce 13 maddesi kabul edildikten sonra 6 Mayıs'ta yeniden meclis genel kurulunda görüşülmeye başlayan kölelik yasası alelacele geçirilmeye çalışılıyor. 6 Mayıs'ta 5 maddenin daha kabul edilmesiyle yasanın 18 maddesi görüşülmüş ve kabul edilmiş oldu. 7 Mayıs tarihinde yasanın 13 maddesi daha meclisten geçirilerek, şu ana kadar 31 maddesi kabul edildi.

Geçen maddelerin bazıları şöyle:

- İş güvencesi 30'dan az işçi çalıştıran işyerlerinde geçerli olmayacak. Aynı zamanda işyerlerinde kıdemi 6 ayın altında olan işçiler iş güvencesinden yararlanamayacak.

- Sözleşmeyle işçinin yapmayı üstlendiği işle ilgili kendisine ihtiyaç duyulması halinde kısmi süreli iş sözleşmesi imzalanacak.

- Taraflar arasında imzalanacak sözleşmeye bir deneme süresi konulduğunda bunun süresi en çok 2 ay olacak.

- Birden çok işçinin oluşturduğu takımı

temsilen, bir işçi takım kılavuzu sıfatıyla işverenle sözleşme yapacak ancak, her işçinin ücreti sözleşmede ayrı ayrı belirtilecek.

- Fesih bildirimleri çalışma süresine göre 2 ila 8 hafta sonra geçerli olacak.

- İş sözleşmesi feshedilen işçi tebliğ tarihinden başlayarak bir ay içinde iş mahkemesinde dava açabilecek. Dava iki ay içinde sonuçlandırılacak. Feshin geçerli nedene dayandığını ispat yükümlülüğü işverene ait olacak.

- Mahkeme veya özel hakem, geçersiz nedenle işçinin sözleşmesine son verildiğine karar verirse işveren işçiyi bir ay içinde işe başlatmakla yükümlü.

- Tasarı aksi halde işverene tazminat ödeme zorunluluğu getiriyor. Ancak Genel Kurul'da verilen bir değişiklik önerisiyle tazminat miktarı düşürüldü. İşe başlatılmayan işçiyeye ödenecek tazminatın alt sınırı 6 aydan 4 aya, üst sınırı ise bir yıldan 8 aya indirildi.

Derviş'i takan sermaye partisi CHP'ye "emekten yana solcu parti" etiketi yapıştırarak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde boş beklentiler yarattılar.

Yasa maddeleri mecliste görüşülürken B. Meral'in "Bu tasarı ile İş Güvencesi'ni, kıdem tazminatını, emeklilik hakkını işçinin elinden alıyorsunuz. Daha ne yapacaksınız? İşçinin canını mı elinden alacaksınız?" şeklindeki göstermelik tepkisi üzerine AKP sıralarından yükselen "sendika ağası" lafı bu tutumun sahteliğini ortaya seriyor. Bu satışmayı "Benim babam da ağaydı, senin gibi çok adam ağırladı" diyerek büyük bir pişkinlikle yanıtlayan Meral, partisi CHP gibi muhalefetinin sınırlarını da göstermiş oluyor; işçileri kandırmak için bir-iki cilalı laf eşliğinde yasanın geçmesini sağlamak.

İşçi sınıfı ve emekçiler kazanımlarını korumak için mücadelenin başını çekmelidirler!

Yasanın içeriği çeşitli vesilelerle yayınlarımızda birçok kez işlendi. Geniş bir kesim yasanın içeriği hakkında tam ve net bir bilgiye sahip olmasa da sınıf bilinçli işçiler, işyeri temsilcileri ve öncü işçiler şahsında yasa peşinen mahkum edildi, eylemlerde "Kölelik yasası" ya da "Esnek çalışma yasasına hayır!" sloganları atıldı. İşyerindeki işçi ve emekçinin yasadan ve yasanın içeriğinden habersiz olması bugün yasanın Meclis Genel Kurulu'nda görüşülüyor ve tek tek maddelerinin geçiyor olmasında bir etken. Ancak bu tek başına yeterli bir neden değildir. Sendika ağalarının ihaneti, öncü işçilerin yasa, saldırılar ve sendikal ihanete karşı tabanı harekete geçirecek bir örgütlülük yaratamaması öznel nedenler arasında. Genel planda ise sınıf ve kitle hareketinin uzun dönemdir yaşadığı durgunluk, sınıf mücadelesinin siyasal bir zemine sıçrayamaması, sınıfın politikleşip devrimcileşememesi gibi nedenler sorunun asıl özünü oluşturmaktadır.

Bugün yasanın yasalaşması gibi somut bir gelişme

yaşanırken sorunun nedenleri hakkında uzun uzun tahlil yapmak gerekmiyor. Bu daha uzun vadeli ve soluklu bir mücadelenin konusu. Ancak böylesi sıcak gelişmelerin yaşandığı bir süreçte işçi ve emekçiler oturup yasanın geçmesini beklemek yerine alması gereken politik ve pratik tutumu netleştirmelidirler.

Yasa mecliste görüşülmeye başlandıktan sonra geniş katılımlarla olmasa da bir dizi yerde eylemler gerçekleştirildi. Bölge müdürlükleri, AKP il ve ilçe binaları önünde işçiler basın açıklaması yaparak tepkilerini dile getirdiler. S. Çelebi'nin katıldığı "İş Sağlığı ve Güvenliği" toplantısında bir grup işçi "Kölelik yasası istemiyoruz!", "Hükümet yasayı al başına çal!", "Kahrolsun sendika ağaları!" vb. sloganlar atarak hükümetle birlikte sendika ağalarını da hedef aldılar.

Yasayı gece mesailerıyla bir çırpıda yasalaştırmak isteyen hükümetin yanı sıra sermaye iktidarının asıl temsilcisi konumundaki işveren ve patron örgütleri de hedefe alınmalı, kölelik yasasıyla birlikte kölelik düzenini hedef alan şiarlar eylemlerin konusu

edilmelidir. Sendika ağalarının teşhiri yapılırken meydanlara çıkarak işçiler adına konuşma ve açıklama yapmalarına izin verilmemeli, bu ihanetlerinin hesabı yakalarına yapışarak sorulmalıdır. Hedeflerin doğru saptanması doğru bir politik tutum belirlemek açısından önemlidir.

Hali hazırda gerçekleştirilen eylemlere en geniş katılımın sağlanması yönünde çaba gösterilirken İSB gibi çeşitli iddialarla ortaya çıkmış birlik ya da platformların harekete geçmesi için baskı ve basınç oluşturulmalıdır. Benzer bir şekilde işyerlerindeki işçilerle birlikte sendika şube ve genel merkezlerine topluca gidilerek buralar fiilen karar almaya, aldıkları kararların arkasında durmaya zorlanmalıdır.

Baştan beri hükümet ve işverenlerle işbirliği halinde olan sendika ağalarının ve yine alt kademe sendika yönetimlerinin

üstten oluşturduğu birliklerin ihtiyacı karşılayamayacağı ortadadır. Artık üstten karar alınmasını ve hayata geçirilmesini beklemek sınıfın yüz yıllık kazanımlarının altın tepside sermayeye sunulması anlamına gelmektedir. Bir yandan eylemlere kitlesel bir şekilde katılırken diğer yandan öncü işçi ve işyeri temsilcilerinin örgütlediği işyerleri, sektör ve bölgelerde geniş katılımlı ortak toplantılar yapılmalı, komiteler oluşturulmalı, buralarda yasa anlatılmalı ve ağıktan mücadele çağrısı yapılmalıdır. Üstten karar alınmasını beklemek yerine alttan, tabandan örgütlenilmelidir. "Ne yaparsak yapalım nasıl olsa yasa geçecek" mantığıyla hareket edilmemeli, doğru bir politik ve pratik tutumla en geniş kesimler harekete geçirilmeye çalışılmalıdır.

Yasanın mecliste görüşülüyor ve maddelerin bir bir geçiyor olması her şeyin bittiği anlamına gelmez. Yasayla birlikte mağdur olacak bir yığın işçi ve emekçiyi de mücadelenin içine çekecek tarzda işin başına geçilmeli, tabanda ortak mücadele örgütleri oluşturulmalıdır.

Yeni iş yasasına, işsizliğe, yolsuzluğa, İMF'ye ve savaşa karşı alanlardayız...

- 1 Mayıs'ta hangi taleplerle alana çıktınız?

1. Birleşik Metal-İş üyesi: '77 1 Mayıs'ındaki arkadaşlarımız burada canlı canlı vuruldu. Onların da bir davası vardı. Emekçi insanın korunması, haklarının elinden alınmaması için mücadele verdiler. Ve kanlarıyla ödediler. Onları bu anlamlı günde anmak için, ABD'nin Ortadoğu'dan defolup gitmesi için, İMF'nin bu memleketi yönetmemesi için ve iş güvencesi yasasıyla iş yasanın kabul edilmemesi için bugün alanlardayız.

3. Birleşik Metal-İş üyesi: 1 Mayıs'ta temel talebimiz bu kölelik yasasının kabul edilmemesi. Ne pahasına olursa olsun işçiler bunu kabul etmemelidir. Bunu kabul ettiğimiz zaman zannederseniz işçilik hayatı da biter. İşçilik diye bir şey kalmaz. İşçiden ziyade kölelik devri başlar. İş yasaları ile ilgili, bu kirli savaşlarla ilgili olarak da alanlardayız. Bugün Ortadoğu'da yürütülen kirli savaşlarına dur dememiz gerekiyor. Çünkü sonuç itibarıyla her şeyi işçiler bitirecek.

SES Şişli Şube üyesi: Kölelik yasalarına hayır diyoruz. Paralı sağlığa, özelleştirmelere, mezarda emekliliğe hayır diyoruz.

3. Genel-İş üyesi: Başta iş yasası talebi. Ondan sonra iş güvencesi, işsizlik, savaş, yolsuzluğu haykırmaya geldik.

Tüm Bel-Sen üyesi: Geçmiş sendika yasasına

karşı, 1475, personel rejimi yasası, bölgemizde yaşanan savaş ve işgale karşı alanlardayız. Bunlara karşı 1 Mayıs'ta mücadelenin, dayanışmanın ve birliğin önemini vurgulamak için alana çıktık.

- *Konfederasyonların iş bırakma kararı alarak alanlara çıkmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?*

3. Birleşik Metal-İş üyesi: Çok büyük bir eksiklik. Yani genel grev genel direnişin zamanı gelmiş de geçiyor bile. Konfederasyonların bu konuda fazla bir duyarlılığını görmüyorum. Bu anlamda işçilerin harekete geçmesi lazım. İşçiler hareket geçmediği sürece bir şey olmaz.

Tüm Bel-Sen üyesi: Affedilmeyecek bir eksiklik olarak düşünüyorum. Çünkü her zaman biz trenin peşinde koşuyoruz. Boşluklar her zaman birileri tarafından dolduruluyor. Sermaye de bu boşlukları hemen dolduruyor. Şu 1 Mayıs'ı yeteri kadar değerlendiremeyişimiz dahi onlar cephesinden bir mevzi olarak görülüyor. Bunu da böyle algılamak lazım.

- *1 Mayıs'a ilişkin düşünceleriniz?*

1. Yol-İş üyesi: 1 Mayıs İşçi bayramıdır. İşçi istediği gibi kutlayabilmelidir. Bugün resmi tatil ilan edilmelidir. İşçi kendi bayramını kendisi kutlar bir ortama kavuşturulmalıdır en kısa zamanda.

Haber-İş üyesi: 1 Mayıs çok güzel geçiyor şu anda. Bu coşku böyle devam ederse seneye daha

iyi olacak gibi.

- *1 Mayıs nasıl geçiyor sizce?*

TEKEL işçisi: 1 Mayıs sönük geçiyor. İşçiler alanı yeterince doldurmuyor. Bunun birçok sebebi var. Birinci çalışanların yaşlanması, ikincisi sendikada örgütlü işçi sayısının gün geçtikçe azalması bunda etkili olmuştur.

- *1 Mayıs'ta görüldüğü kadarıyla yeterince işçi yok. Bunu neye bağlıyorsunuz?*

Çelik-İş üyesi: İşçinin alanlarda olup olmamasından öte bugünün beraber kutlanıp kutlanmaması bana göre çok daha önemli ve anlamlı. İşçinin alana bu kadar az katılımın nedeni örgütlü gücümüzün çok fazla olmayışı. Burada tabii sendikaların ve konfederasyonların meseleye bakış açıları da çok önemli. Bu konuda sendika ve konfederasyonlara çok büyük görev düşüyor.

- *Türkiye'de sendikacılık bir açmaz içinde. Bitme noktasına geldi. İşçiler buna daha ne kadar seyirci kalacak?*

Çelik-İş üyesi: Ama sonuçta işçilerin örgütlü güçleri de sendikalar. Başka türlü de bu meseleyi çözemezler. Mesele sendikalarda değil, sorun onu yönetenlerde. Sonuçta onlar da seçimle işbaşına geliyorlar. Ama seçim sistemini konuşabilir miyiz? Tabii konuşmalıyız. Taban delege seçimleri yargı denetimine bağlanmadıkça, kontrol altına alınmadıkça bu hegemonya sürecektir.

Kölelik yasasına karşı ilk tepkiler...

“Kölelik yasası geri çekilsin!”

6 Mayıs günü 1475 sayılı iş yasasındaki değişikliklerin Meclis Genel Kurulu'nda madde madde görüşülmeye ve kabul edilmeye başlaması üzerine bir dizi ilde eylem yapıldı. Yasa bir süreden beri gündemde olmasına rağmen sınıfın gündemine henüz yeterince girmiş değil. Buna rağmen yasaya karşı ilk tepkiler gelmeye başladı. Eylemler önümüzdeki günlerde de devam edecek.

7 Mayıs...

Ankara:

DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve diğer DKÖ temsilcileri ile sendika üyesi işçiler AKP il binası önünde toplanarak yasayı protesto ettiler. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “AKP şaşırma sabrımızı taşıma!”, “Sermayenin imamı, kaçta sattın bu halkı!” ve “Hükümet yasayı al başına çal!” sloganları atıldı. Burada bir açıklama yapan DİSK Genel Başkanı S. Çelebi yasanın iş barışını bozduğunu söyledi. Sadece örgütlü kesimleri değil tüm halkı duyarlı olmaya çağırarak Çelebi konuşmasını “Sermayeye diz çökenler mutlaka bizim önümüzde de bir gün diz çökeceklerdir.” sözleriyle bitirdi. KESK Genel Başkanı S. Evren ise Türk-İş ve Hak-İş'in sessiz kalmasını eleştirerek yasanın geçmesinden hükümet ve işveren tarafı kadar sendikaları da sorumlu tuttu. Yapılan açıklamaların ardından konfederasyon başkanları ve DKÖ temsilcileri meclise gittiler. AKP il binası önünde yaklaşık iki saat süren eylem sonrası burada bekleyen kitle meclise doğru yürüyüşe geçti.

İstanbul:

Yasanın mecliste görüşülmesi üzerine harekete geçen DİSK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri, Türk-İş'e bağlı Belediye İş Sendikası İstanbul Şubesi yöneticileri ile Genel-İş, Nakliyat-İş ve Birleşik Metal-İş'e üye 200'ü aşkın işçi AKP il binası önünde protesto eylemi gerçekleştirdi. Yürüyüş sırasında, “İşveren yasası değil, iş yasası!/Birleşik Metal-İş”, “Yaşasın işçilerin birliği!/Belediye İş İstanbul Şubeleri”, “Kölelik yasasına hayır!/Nakliyat İş” pankartları açıldı.

Eylem SSK Okmeydanı Eğitim Hastanesi önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Daha sonra AKP il binasına doğru yürüyüşe geçen kitle “İşçi memur el ele genel greve!”, “Şalter incek bu iş bitecek!”, “Hükümet yasayı al başına çal!”, “Hükümet istifa!” sloganları attılar. Burada konuşan Genel-İş 6 No'lu Şube Başkanı Hasan Kaya, devletin Bingöl depremini fırsat bilerek yasayı geçirmek istediğini belirtti. Ardından DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Ali Cancı bir konuşma yaparak iş yasası ve sonuçları hakkında bilgi verdi. Belediye-İş üyesi işçiler ve Hak-İş Sendikası yöneticilerinin de destek verdiği eylem sloganlarla bitirildi.

Adana:

Yaptıkları yürüyüş sonrası AKP binası önünde toplanan yaklaşık 250 işçi yasayı protesto etti. KESK ve Türk-İş temsilcilerinin de destek verdiği eylemde “Emekçiler el ele genel greve!”, “Kölelik yasası geri çekilsin!”, “AKP şaşır, sabrımızı taşırdı!”, “Kölelik düzeni, iş yasası istemiyoruz!”, “İşçiyiz haklıyız

kazanacağız!” sloganları atıldı. DİSK adına yapılan konuşmada, “Çalışma koşullarımız, ücretlerimiz, kıdem tazminatı hakkımız, izinlerimiz ve hatta emeklilik sigorta hakkımız elimizden alınmak isteniyor.” denildi. İşçilerin öfkeli olduğu eylem “genel grev” şiarlarıyla son buldu.

Antep:

Genel-İş 1, 2, 3 No'lu şube üyeleri ile Tekstil, OLEYİS ve Emekli-Sen üyesi yaklaşık 400 işçi Genel-İş binası önünden AKP il binasına doğru yürüdü. Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen ve BES yöneticilerinin de destek verdiği eylemde “Hükümet yasayı al başına çal!”, “Kölelik yasasına hayır!”, “Kahrolsun İMF işbirlikçi AKP!”, “Genel grev genel direniş!” sloganları atıldı. DİSK Bölge Temsilcisi Muzaffer Subaşı yaptığı konuşmada işçi ve emekçileri eylem yapmaya çağırdı. Daha sonra DİSK ve KESK yöneticileri AKP il yöneticileri ile görüştüler.

8 Mayıs...

İstanbul:

İstanbul Sendikalar Birliği tarafından mecliste görüşülmekte olan yasayı protesto etmek için bir eylem gerçekleştirildi. Eylem kitlenin Saraçhane Parkı'nda toplanmasıyla başladı, Çalışma Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü önüne doğru yürüyüşle devam etti. Yürüyüş sırasında “Kölelik yasasına hayır!”, “Esnek çalışmaya hayır!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Söz bitti, sıra eylemde!”, “Genel grev, genel direniş!”, “İşçi, memur elele, genel greve!” sloganları atıldı. Sendika yöneticileri yaptıkları konuşmalarda yasa ve yasanın sonuçları hakkında bilgi verdiler.

Eyleme “Yaşasın işçilerin mücadele birliği/Belediye-İş Sendikası”, “Yaşasın işçilerin birliği/Nakliyat-İş”, “İşveren yasası değil, iş yasası istiyoruz/Birleşik Metal-İş”, “Kölelik yasasına hayır/Deri İş Tuzla” ve Teksif Bakırköy Şubesi pankartlarıyla katıldılar. Eylemde DİSK Genel Başkan vekili Hasan Kaya bir açıklama yaptı. Konuşma yapan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm konuşmasında “Yüzünüzü meclise ve kanun çıkararlara çevirmeyiniz. Onların kimin için çalıştıkları bellidir. Sizler ise temsilcisi olduğunuz işçilere ve emekçilere yüzünüzü çeviriniz. Onlar yasa tasarısının nasıl geri çekileceğini bilirler” dedi. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylemde özelleştirilmesi gündemde olan TEKEL işçilerinin 9 Mayıs Cuma günü saat 12:00'de Cevizli Tekel'in önünden başlatacakları Ankara yürüyüşüne ve 9 Mayıs Cuma günü Perpa önünde saat 18:00'de kölelik yasasıyla ilgili yapılacak eyleme destek ve katılım çağrısı yapıldı.

Personel rejimi yasası ile kamu emekçilerine yönelik saldırı...

- İşçi sınıfına yönelik kölelik yasası saldırısı gündemde. Personel rejimi yasası ile kamu emekçilerine yönelik benzer bir saldırı hedefleniyor. Bu yasa hakkında ne düşünüyorsunuz?

SES Şişli Şube üyesi: Kamu personel rejimi yasası iş yasası ile eşdeğer. 1475'le işçilere getirilmek istenen esnek çalışma, kamuda özelleştirme, eğitimin, sağlığın paralı hale getirilmesi. Biz memurlar için de aynı şeyler söz konusu. İşçiyse memur arasında bir fark yok.

Tüm Bel-Sen üyesi: Yasa hakkında işyerlerinde çok geniş bir bilgi yok. Personel rejimi yasası yerel yönetimler yasası, kamu rejimi yasası 1475 sayılı yasa ile birlikte ele alındığı zaman bütün bir paket. Hepsisi İMF, DB gibi emperyalist kurumların ülkemize biçtiği rol gereği geçirilmesi gereken yasalar. Bunun bilincindeyiz. Bu konuda sendikalar gerçekten atalet içindeler, üyeleriyle paylaşmıyorlar. Sosyal güvenlik yasasında da benzer bir şey yaşanmıştı. Hayatın günlük yaşamına girdiği zaman insanlar farkettiler. O zaman da herşey geçmiş gibi oldu.

- İşyerindeki işçiyi, emekçiyi nasıl harekete

geçirebiliriz?

Tüm Bel-Sen üyesi: Yüzyıllar boyunca yapılan bu mücadelenin araçları belli. Üretimden gelen gücün kullanılması lazım. Grev silahını etkin bir şekilde kullanmadığı sürece bunların önlenebilmesinin imkanı yoktur. Protestocu bir anlayışla, geçici şeylerle bu saldırıları önleyemeyiz. En etkili eylem biçimi grevdir, grevi hayata geçirmesi lazım.

- Sahte sendika yasası ile KESK'in de işçi sendikalarına benzediğini görüyoruz. Bu anlamda işyeri temsilcilikleri de çok işlemiyor. Bugün üstten alınacak bir genel grev kararı hayata geçebilir mi?

Tüm Bel Sen üyesi: Geçebilir, ben buna inanmıyorum. Yeter ki bu karar alınsın, tüm kadrolarla bunu hayata geçirecek bir çalışma yapılsın. Özellikle sendika önderliklerinin kitlelere bir güvensizliği var. Bu bilinen bir gerçek. Bu hiçbir zaman bir gerekçe olamaz. Biz sendika yasasına karşı bir gecede çağrı yaptığımız zaman bunun olumlu bir şekilde tepkilerinin alındığını gördük.

1 Mayıs alanında işçi ve emekçilerle kölelik yasaları hakkında konuştuk...**“Kölelik yasalarına karşı genel grevi hayata geçirmeliyiz!”**

- Bugün biz 1 Mayıs'ta alanlarda iken büyük bir olasılıkla kölelik yasası meclis genel kurulunda görüşülecek. Yasanın işçi sınıfa neler kaybettireceğini, nasıl bir darbe vuracağını biliyor musunuz?

1. Genel-İş üyesi: İşçilere bir şey kazandıracağımızı sanmıyoruz. Çünkü yasa işverenler tarafından dayatılıyor. Yasa hakkında ise kulaktan dolma bir bilgimiz var. Kıdem tazminatını gaspetmeye hiç kimsenin hakkı yok tabii ki.

2. Genel-İş üyesi: İş yasası kölelik düzenini getiriyor. Seni buradan alıyor başka bir işyerine ödünç işçi olarak veriyor. Sendikal mücadeleyi engelliyor.

3. Genel-İş üyesi: Tam net olarak bilmiyoruz aslında. 1 Mayıs'a hazırlık yaptığımız için konuyu gündeme alamadık. Kısa süre içinde konuyla ilgili bir toplantı yapılacak. Bizim işyerimizde de toplantı düzenlenecek. Tabii ki yasa işçilere ağır bir darbe vuracak. Bunu az çok biliyoruz, ama daha kesinleşmediği için şu an bir şey diyemiyoruz.

Genel-İş 3 No'lu Şube üyesi: Her zaman işçi için yasa çıkacak denir ama biz bunların ne anlama geldiğini biliyoruz. Bu ad altında çıkar ama işçiye kaybettirir. Bunlar açıktır, her zaman işçi için kayıp olmuştur. Kazanılmış hakları bile yitiriyoruz, bu çok açık.

1. Birleşik Metal-İş üyesi: Biliyoruz hepsini. 1475 sayılı yasa yapılacak değişikliklerin tümü işçi sınıfının aleyhine maddeleri kapsıyor. Esnek çalışmayı, kıdem tazminatlarının 15 güne düşürülmesini, işten çıkışları, İLO ile ilgili olmayan şeyleri bize öneriyorlar. Gerçekten artık tamamen bir kölelik olacak. Ortaçağ köleliğine geldik.

Bugün buraya toparlanmakta maksadımız da bugünü kutlamaktan öte bu iş yasasını gündeme getirmektir. Her gelen yönetici işçinin, emekçinin üzerine geliyor. Bizim haklarımızı elimizden alıyorlar. Tabii ki biz işçiler olarak birlik, beraberlik, dayanışma içerisinde bunlara meydan vermeyeceğiz. Bunu örgütlerimizle, öteki demokratik kitle örgütleriyle diyalog içerisinde olarak yapacağız. Görüyorsunuz artık şu meydanlar dolmuş, bu insanlar biraz duyarlı olsa hakları elinden alınmaz.

3. Birleşik Metal-İş üyesi: Bu iş yasası çıkarsa eğer tamamen kölelik koşulları dayatılacak. Yasa çıktığında işçinin sosyal hakları, herşeyi elinden gidiyor. İşveren istediği işçiyi istediği şekilde çalıştırıyor, işine gelmezse de işten atıyor. Örneğin yeni iş yasasına göre iş arkadaşından borç para istemek bile işten çıkarılmak için yeterli bir neden.

- *Konfederasyonların yasaya karşı mücadelesini nasıl görüyorsunuz?*

1. Birleşik Metal-İş üyesi: Onlar örgütlemese de biz işçiler olarak bağlı olduğumuz konfederasyonlara tepkiler gösteriyoruz. Daha iyi bir şekilde hazırlanarak alanlara çıkmamızı öneriyoruz.

1. Genel-İş üyesi: Yeterli görmüyoruz. Altta bir canlanma var ama konfederasyonlarda bir gelişme yok. Sessiz kalıyorlar. Özellikle Hak-İş mücadeleyi sahiplenmiyor.

2. Genel-İş üyesi: Bulmuyoruz tabii ki. Şu anda mesela protestoların olması lazım.

Genel-İş 3 No'lu Şube üyesi: Hayır, bence yeterli bir görüntü de yok ortada. Bu anlamda da sadece iki sendikanın bir takım açıklamaları var. Ufak çapta da olsa bir takım tepkileri var ama DİSK dışındaki diğer iki konfederasyon sessiz kalıyor. İşçiler yasaya karşı

tepkili ama işçiden önce bu kararı alacak insanların öncelikle işçilerin önünü açmaları lazım.

3. Birleşik Metal-İş üyesi: Sendikaların gerçek anlamda bir tepkisi yok gibi görünüyor. Hatta dün bir televizyon kanalında Çalışma Bakanı açık ve net şekilde şunu söyledi, "biz konfederasyonlarla anlaştık, sadece iki madde üzerinde duruyoruz..." Demek ki bunlar herşeyde anlaşmışlar. Burada işçilere büyük görevler düşüyor. İşçiler bu sendika ağalarını harekete geçirecekler, onları rahat bırakmayacaklar. İşçiler onları rahat bıraktığını sürece onlar işçileri istedikleri gibi yönlendiriyorlar.

- *Konfederasyonların yetersiz kaldığı noktada işçi sınıfı ve emekçilerin ne yapması lazım? Sizce yasa nasıl püskürtülebilir?*

1. Genel-İş üyesi: İşçi sınıfının bilinçli olması lazım. Ayaklanmak lazım, bunun başka yolu yok.

2. Genel-İş üyesi: Birlikte mücadele edilmesi lazım, karşı çıkılması lazım.

3. Genel-İş üyesi: Yeterli görmüyoruz, kesinlikle yeterli görmüyoruz. Anadolu Yakası 3 No'lu Şube olarak geçenlerde kongre yaptık, bu konu kongrede de tartışıldı. Sendikalar çok zayıf, bu konuda eleştirilerimiz var. Şube yöneticileri, sendika yöneticileri olsun, kurullar olsun bunlara yönelik tabandan eleştiri var. Bu ileriki süreçte daha çok yansıyacak.

- *Kamu emekçilerine yönelik benzer bir saldırı gündemde. Personel rejimi yasası ile kamu emekçilerinin iş güvencesi ortadan kaldırılıyor, örgütlülüğü dağıtılıyor, çalışma yaşamı esnekleştiriliyor vb. Bu koşullarda ortak mücadele edilmesi gerekiyor mu?*

1. Genel-İş üyesi: Kamu emekçilerini önce işçi statüsüne alıp daha sonra da işten atabilmek için oynanan bir oyun var. Muhakkak ortak mücadele edilmesi gerekiyor. Bizim bu konuda çekincemiz yok. Biz bu konuda memurlara olsun, işçilere olsun her türlü desteğimizi sunacağız.

3. Genel-İş üyesi: Ortak mücadeleyi zaten yıllardır veriyoruz. Biz Sarıgazi belediye işçileri olarak kamudaki memurlarla alana birlikte geldik. 7-8 arabayla geldik alana. Toplantılarımıza da katılıyor memur arkadaşlar. Ancak sendikaların da bunu uyandırması lazım. İşkolundaki baştemsilci, temsilci arkadaşlarımız bu konuda ortak karar alırsa zaten konfederasyonları da harekete geçirir. Önemli olan tabanın biraz direnmesi, en fazla da görev temsilci arkadaşlara düşüyor. Hem memur temsilcisi arkadaşlara hem de işçi temsilcisi arkadaşlara görev

düşüyor. Ama bu biraz zayıf kalıyor. En azından kendi bölgemde bu birlik zayıf. Temsilci arkadaşlara, şube yönetimlerine büyük görevler düşüyor. Onların da yukarıyı çalıştırması lazım. İşçinin temsilcisi, temsilcinin şubeleri harekete geçirmesi lazım. - *Konfederasyonlar iş yasası hazırlanırken, içinde devletin ve sermayenin temsilcilerinin de bulunduğu "Bilim Kurulu"na temsilci gönderdi. Yasanın ön hazırlıklarında bir biçimde bulunmuş, katkı sunmuş oldu. Bu süreçte de yasadaki işyerindeki işçinin hiçbir haberi olmadı. Bu tablo sendikaların, konfederasyonların tepesindeki anlayışların yasayı çok da püskürtmeye niyetleri olmadığını gösteriyor. Geriye işçilerin işyerlerinde örgütlenmesi ve sendikalarını harekete geçirmesi kalıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*

1. Genel-İş üyesi: Bizim işyerimizde somut bir gelişme yok ama geçenlerde İstanbul Sendikalar Birliği diye bir toplantı yapılmış. Bu Ankara'dakilere bir mesajdır. En azından böyle umut ediyorum.

Genel-İş 3 No'lu Şube üyesi: Kendi işyerimizde olsun, meydanlarda olsun bunu açıklama şansımız olmuyor. İçimizdeki tepki içimizde kalıyor, bunu net olarak tartışmıyoruz. Bu konuda işçilerin görüşünün alındığına inanmıyorum. Sendikacılarımız gidiyor, onlarla anlaşılıyor. İşveren, hükümet, sendikacılar anlaşılıyor. Anlaşma demek işçilerin kaybı demektir. Bu her zaman böyle olmuştur.

- *Bu ablukayı nasıl yarabiliriz?*

Genel-İş 3 No'lu Şube üyesi: Tepkimiz var ama işçilerin buldukları mekanda bir söz birliği etmesi lazım. Bu konuda sendikaları zorlaması gerekiyor, tepkilerini koymasına gerekiyor. İşyeri örgütlülüğünün güçlü olması gerekiyor. İşçinin net bir birliği olması, bilinçli olan arkadaşların bu konuda daha net bir biçimde öne çıkması gerekiyor...

3. Genel-İş üyesi: Sendikalar düzeyinde alacağımız kararlar bütün işkollarında greve gitmemiz gerekiyor. Tahmin ediyorum işçiler de bu karara uyar. Kendi çıkarları için mücadele verecekler. Bir dizi eylem biçimi hayata geçirilmeli. Başta işkollarında grev, sonra genel grev yapılmalı.

- *Birey olarak bir şey yapamacağımıza göre bu durumda taban örgütlülüklerini işler hale getirmemiz gerekiyor mu?*

3. Birleşik Metal-İş üyesi: Tabii ki taban örgütlülüğü çok önemlidir. Tabandan aile fertlerine kadar herkesi örgütlemek gerekiyor. İşçi öyle bir yapacak ki, ailesini örgütleyecek, çevresindeki insanları örgütleyecek, iş arkadaşlarını örgütleyecek. İşçilere anlatacak bunları, insanları duyarlı hale getirecek. Yoksa konfederasyona kalırsa işçinin işi çok zordur.

2. Genel-İş üyesi: Tabii ki öyle. Gerekirse genel grevi örgütlememiz lazım. İşyeri temsilcilerinin bu süreci örmesi lazım, bütün işçilerin örgütlenmesi lazım. Hep beraber karşı çıkmamız lazım.

- *Peki sizin işyerinizde bu yönde bir faaliyet yürütülüyor mu?*

3. Birleşik Metal-İş üyesi: Bizim işyerimizde şu an öyle bir çalışma var. Ama bizim işyeri örgütlü bir işyeridir. Ama tek başına bizim örgütlü olmamız da yetmiyor. Sonuç itibarıyla bugünün önemi ve anlamı doğrultusunda hareket edilmiyor. Pekçok işyerinden temsilciler düzeyinde bir katılım gerçekleşti.

Hava-İş Genel Başkanı:

Sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfının tüm gücüyle çıkabilmeliyiz!

- Bir dizi saldırı gündemde. Bir yandan iş yasası geliyor, yerel yönetim yasaları adı altında yeni düzenlemelere gidiliyor. Bir yandan sendikalar bitirilmek isteniyor. Mevcut durumu nasıl görüyorsunuz?

Hava-İş Genel Başkanı: Sendikaların şu andaki durumunu değerlendirecek olursak gerekli tepkinin örgütlendiği söylenemez. Konfederasyonlar düzeyinde hükümetlerle veya bakanlıklarla tartışmalar yürütülüyor. Bu tartışmaların içeriği ve boyutları hakkında yeterince bilgi sahibi değiliz. Ancak gerek yazılı, gerek görsel basında hükümet adına yapılan açıklamalar, hükümetin bu saldırıları gerçekleştirmek konusunda kararlı oldukları, geçmişte kendilerini iktidar yapan güçlere vermiş oldukları diyet borcunun karşılığını yerine getirecekleri doğrultusunda.

Sendikaların en kısa sürede, çok daha hızlı bir şekilde buna şiddetle karşı çıkması gerekiyor. 1 Mayıs'ın böylesi bir sürece denk gelmesi belki de bu açıdan önemli bir fırsattır. Yani sınıfın topyekûn haykırabilmesi, biraraya gelmesi, gücünü gösterebilmesi açısından bu fırsatın iyi değerlendirilmesi lazım. Tabii burada en büyük handikap bütün 1 Mayıslar, bütün mitingler öncesinde içi dolu, çok radikal, çok keskin söylemler söylenmesine rağmen mitinglerin arkasının boş bırakılmasıdır. Bu tür mitingler artık mevcut sistemin sahipleri, patronlar, işverenler tarafından çok fazla da dikkate alınmıyor.

Bugünün bir çıkış noktası kabul edilip bu eylemin arkasının getirilmesi, altının doldurulması lazım aksi halde yaklaşık 4-5 saatlik süre içerisinde kürsü'den "yaptırmayacağız", "izin vermeyeceğiz" gibi topu başkalarına atarak kullandığımız söylemlerle sanırım herşey karşı tarafın istediği gibi olacak.

- Mesela bir dizi işletme özelleştirme saldırısı ile karşı karşıya. Ama bakıyorsunuz PETKİM kendi başına kalıyor, Yol-İş kendi başına kalıyor, diğeri kendi başına kalıyor. Bir dağınıklık var. Konfederasyonlar gerçekten bu eylemleri birlikte örgütlemeye niyetli değiller. Ya da en azından bugün böyle bir tutum ortaya koymuş değiller. Bu konuda biz ne yapabiliriz?

- Tesbitiniz doğru. Biz Hava-İş olarak yaklaşık 13 yıldır özelleştirmeye karşı çok ciddi şekilde gücümüzün yettiği, örgütlülüğümüzün izin verdiği ölçüde karşı çıkmaya çalıştık. Ve bunun Türkiye genelinde örgütlenebilmesi, ortaklaşılabilmesi için de her 7 bölgede ortak platformlar, ortak seminerler düzenledik. Sermaye cephesine bakacak olursanız, sermaye cephesi özelleştirme konusunda kendi iç çelişkilerine, çatışmalarına rağmen sınıfsal çıkarlarının gerektiği kararlarda birlikte olabiliyorlar, birlikte hareket edebiliyorlar. İşçi sendikalarının bana göre en büyük çıkamazı özelleştirme konusunda ortak ağzın, ortak bir lisanın kullanılmayışı. Bugün Türk-İş içerisinde özelleştirmeye çok sıcak bakan, özelleştirmenin yapılması gerektiğini savunan,

özelleştirmenin bu ülkenin yararına olduğunu söyleyen sendikacılar var. Yani sendikacılık kimliğiyle bağdaşmayan düşüncüyü taşıyan insanlar var. Bu nedenle Türk-İş Başkanlar Kurulu özelleştirme konusunda net değil. Başkanlar Kurulu net olmayınca Türk-İş yönetimi net değil. Diğer konfederasyonlar için de aynı durum söz konusu. Yani tek yanlı saldırıya karşı bu çok farklı düşünceler ortadan kaldırılmadığı, konfederasyonlar özelleştirmeye cepheden karşı çıkmadığı sürece bugün Hava-İş'de olduğu gibi yalnız kalırsın, Petrol-İş'de olduğu gibi yalnız kalırsın, yarın TEKEL'in kendi alanında yalnız kalırsın. Zaten sistemin istediği de bu değil mi? Yalnızlaştırmak ve teslim almak değil mi?

- Bunu kırmak için ne yapmalıyız?

- Bunu kırmak için konfederasyon ve sendika yönetimlerinin çok büyük tarihi sorumlulukları var. Yani bu mücadelenin özel sektör, kamu sektörü özelleştirme kapsamında olmayan ayrımı yapmaksızın bütün sendikaları insanıyla, parasıyla, aracıyla, gereciyle, teknolojiyle biraraya getirmesi ve ortak bir cephe oluşturması gerekiyor. Bugün bakın sermayeye bütün olanaklarını seferber etmiş vaziyette, maddi, manevi. Topyekûn bir güç olarak çıkıyor. Kendisine ait olan sınıfsal bütün gücüyle, bütün değerleriyle, bütün araçlarıyla karşı çıkıyor. Biz işçi sendikaları olarak bunu örgütleyemediğimiz sürece sanırım yalnızca bağıracağız, kendimizi tatmin etmekten öteye gidemeyeceğiz.

“Tabandan örgütlenmek lazım...”

- Yeni çıkacak iş yasası hakkında ne düşünüyorsunuz?

Haber-İş üyesi: Bunların yapılmasının tek bir nedeni var, işçinin sesinin çıkmaması. Sendika ağalarının susması, işçinin önünü kapatmasından kaynaklanıyor. Bu ülkede 1 Mayıslar'da bile alanlara bu kadar az işçi geliyorsa bunun tek nedeni profesyonel sendikacılarıdır.

- Durum buyusa işçi sınıfı ne yapmalı?

Haber-İş üyesi: İşçi sınıfı bağımsız olarak harekete geçmeli ve örgütlenmeli. Profesyonel sendikacıların haricinde örgütlenmeli.

- Kendi başına örgütlenmeli, sendikacıardan bağımsız örgütlenmeli...

Haber-İş üyesi: Tabii, tabii bunu yapmalı. Şubeler platformu adı altında örgütlenmeli, duyarlı sendikacılar olarak örgütlenmeli ki bir şeyler yapabilsin. Yoksa genel merkezlere bakarsan hiçbir şey yapmıyor bunlar.

- PETKİM'de özelleştirmeler gündemde. Öbür taraftan iş yasası var. İşçi sınıfının boynuna geçirilmeye çalışılan bir ip olarak. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

1. Petrol-İş üyesi: İşçiler olarak elimizden geleni yapıyoruz bu bayramlarda. Sesimizi duyurabildiğimiz yere kadar gidiyoruz.

- İş yasası da bir taraftan istediği gibi işçiyi değerlendirme hakkı veriyor patronlara...

1. Petrol-İş üyesi: İşçi sınıfının yapabileceği bu. Başka bir şey yok, meydanlarda sesini duyurabilmek.

- Üretimden gelen gücünü kullanamaz mı?

1. Petrol-İş üyesi: Onu şu anda kanunen yapamıyorsun.

- Fiilen bunu yapmanın önünde engel var mı?

Aliğa'da mesala 20 bin kişilik bir protesto gösterisi düzenlendi, iş yavaşlatma yapıyor...

1. Petrol-İş üyesi: İş yavaşlatma olur ama tamamen bırakamazsın, bu yasak.

- Gündemde bir dizi saldırı var. İşçiler işten çıkartılıyor, özelleştirmeler uygulanıyor. Bu tablo karşısında sınıf ne yapmalı?

Tez Koop-İş üyesi: Önce sendikaları hizaya getirmeli. Onun da tek yolu taban örgütlenmeleri, işyeri komiteleri. İstanbul Sendikalar Birliği kuruldu biliyorsunuz, bunun adımları atıldı. İnşallah öbürlerine benzemez de işlevini yerine getirir. İşçilerin sendikasına ve saldırılara karşı mücadele etmesi gerekiyor. Tabandan gelmediği sürece durumu tersine çeviremeyiz. Yıllardır hep aynı şeyleri dinleyip durduk.

- Şu anda TEKEL'de özelleştirme kapsamında. Tütün fabrikaları vb. fabrikalar özelleştirilecek. Sendika bir takım eylem kararları aldı. Bunlar uygulanabilecek mi? TEKEL işçileri ne yapacak?

TEKEL işçisi: TEKEL işçisi teşkilatın almış olduğu eylem kararlarını, bu ayın 11'ine kadar devam edecek olan eylemleri sonuna kadar götürecektir. Artık bu işin dönüşü yok. Ülkenin talan edilmesine, peşkeş çekilmesine kimse izin vermeyecek. İşçi sınıfı dayanışma halindedir. Teşkilatlarıyla birlik, beraberlik içindedir. Bu

gücü sonuna kadar kullanacak.

- PETKİM'de özelleştirme süreci içinde.

Petrol-İş'de aynı saldırı ile yüzyüze. Neden birlikte bir mücadele geliştiremiyor?

TEKEL işçisi: Emek örgütlerine sormak lazım onu.

- Peki işçilerin gönlünden böyle bir şey geçmiyor mu? Tüm saldırılara karşı birlikte mücadele etmek istemiyorlar mı?

TEKEL işçisi: Tabanın düşüncesi, inancı Emek Platformu'nun birlikte hareket etmesi, son noktada şalter inmesi.

- Peki tabandan bu yönde bir basınç yapılamaz mı?

TEKEL işçisi: Yapılıyor. Tabandan bilhassa TEKEL işçisinden genel merkezin üst kademelerine böyle bir baskısı var. Emek Platformu'nun birleşmesi, birlikte karar alması, birlikte hareket etmesi...

- Fabrikalarda neler yapılıyor?

TEKEL işçisi: Fabrikalarda şu anda işyerinin bulunduğu ilçe belediyelerinin önünde, AKP ilçe binalarında toplantılar düzenleme ve orada mitingler yapma ve ilçe yöneticileriyle görüşüp bu durumları kendi yöneticilerine anlatmaları isteniyor. Eğer TEKEL o bölgede yoksa o bölgenin esnafı da yok demektir. Parti yöneticilerinin birçoğunun da esnaf olmasından dolayı bunları üst kademelerine iletmelerinin, sonuna kadar gidileceğinin mesajı veriliyor.

1 Mayıs ve sınıf hareketi

1 Mayıs geride kaldı. İşçi sınıfı açısından bakıldığında bu yılın 1 Mayıs'ı, devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması çabalarının önünü açacak önemli bir olanaktı. Bu olanak gerektiği şekilde değerlendirilemedi.

Gerçi şu ana kadar yapılan pek çok değerlendirme dünyada ve Türkiye'de son yılların en görkemli, en başarılı 1 Mayıs gösterilerinin gerçekleştirildiği yönünde. Bu başarıya kanıt olarak da kutlamaların yaygınlığı ve kitlesel katılım, bunun yanında sahiplenilen talep ve şiarların politik içeriği gösteriliyor. Yaygınlık ve kitlesel katılım bakımından ortada bir başarı olduğu doğrudur.

Fakat bu değerlendirmelerde üzerinden atlanan şudur. 1 Mayıs herhangi bir miting veya gösteri değildir. Başarısı da tek başına yaygın ve kitlesel katılımı ölçülemez. 1 Mayıs emek ile sermayenin boy ölçüşme günüdür. Sermayeye karşı işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

Dolayısıyla başarılı bir 1 Mayıs, ancak işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı olabilir. Emperyalist-kapitalist saldırıların bu denli yoğunlaştığı; bu kudurganlığın ancak devrimci mücadele ile yanıtlanıp püskürtülebileceği; işçi sınıfının sermayeye karşı bu mücadeleyi verebilecek tek devrimci sınıf olduğu gibi en basit gerçekler bir arada değerlendirildiğinde ortaya bu sonuç çıkmaktadır.

Tüm bunların ışığında bakıldığında söylemek gerekir ki, 2003 1 Mayıs'ı işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı olmadı. Türkiye'de işçi ve emekçilerin 1 Mayıs alanlarına her bakımdan çok daha güçlü bir şekilde çıkmaları, gösterileri sınıf hareketini canlandırmak ve ileri taşımak için bir ön adıma dönüştürmeleri beklenirdi. Asıl o zaman 1 Mayıs gerçekten başarılı geçmiş sayılırdı. Bu olmadı.

Fakat öte yandan 1 Mayıs, sınıf hareketinin bugünkü durumuna ilişkin önemli bir takım açıklıklar sağladı.

1 Mayıs'a işçi-emekçi katılımın düzeyi ve anlamı

İstanbul üzerinden bakıldığında, katılımcı kitlenin içinde toplam işçi katılımı beklenenin altında kaldı. Üstelik AKP hükümetinin bir dizi saldırı için start aldığı bir dönemde katılımın bu kadar az olması düşündürücüdür. Dikkat edilmesi gereken, üç yıldan bu yana İstanbul'daki 1 Mayıs gösterilerine hemen hemen aynı düzeyde bir işçi-emekçi katılımının olmasıdır. Diğer büyük kentlerde de benzer bir durum söz konusudur. Sınıf hareketini darbeleyen, dağıtan ve zayıf düşüren tüm gelişmelere rağmen 1 Mayıs'a belli bir katılım düzeyinin tutturulabilmesini yine de önemsemek gerekir.

Bu katılım düzeyi herşeyden önce sınıf yığınlarındaki mücadele isteğine ve bu konudaki ısrara işaret etmektedir. Gene belli şube ve işyerlerinin süreklileşen ve belli bir kitleselliği ifade eden katılımları da buralardaki öncü işçilerin 1 Mayıs'a hazırlığı ve katılımı örgütlemek için bilinçli bir tutum içinde olduklarını ve emek harcadıklarını göstermektedir.

Gene gerek İstanbul'da gerekse diğer kentlerde işçi kortejlerine hemen hemen aynı talep ve şiarlar hakim olmuştur. Irak'ın işgali, kölelik yasası ve başta özelleştirme olmak üzere saldırı politikaları sınıfın ortak gündemi durumundadır. Özelleştirme saldırısının şu andaki doğrudan hedefi durumundaki (PETKİM ve TEKEL gibi) işletmelerin bulunduğu yerlerde özelleştirmeye karşı mücadele konusunun daha öne çıktığı görülmektedir.

1 Mayıs, sendikal ihanet ve alt kademe sendikacılar

Rahatlıkla söyleyebiliriz ki, 1 Mayıs'a sözünü ettiğimiz işçi-emekçi katılımının sağlanmasında sendika konfederasyonlarının hiçbir katkısı ve rolü yoktur. Sendika konfederasyonlarının yönetimleri, artık gelenek olduğu üzere, 1 Mayıs'a hazırlık için parmaklarını dahi oynatmamışlardır. KESK'le birlikte dört konfederasyon için de aynı durum geçerlidir. Hazırlanıldığı kadarıyla 1 Mayıs çağrı materyallerinin büyük çoğunluğu da ancak 1 Mayıs'tan 3-5 gün önce şubelere gönderildiği için kullanılmadan bir kenara kaldırılmıştır. Bu tutum sendika bürokratlarının artık kanıksanmış sınıf işbirlikçisi kimlikleriyle tam bir uyum içindedir ve artık kimseyi de şaşırtmamaktadır.

Bir parça şaşırtıcı olan ise alt kademe sendikacıların, özel olarak da bir süre önce oluşturdukları İstanbul Sendikalar Birliği'nin (İSB) tutumudur. Gerçi işçi-emekçi katılımın önemli bir kısmı İSB'yi oluşturan sendika şubelerinin örgütlü olduğu işyerlerinden gelmiştir. Fakat kendisine büyük bir misyon biçen ve 1 Mayıs'la ilgili olarak önden iddialı laflar eden İSB'nin katılım şekli, ortaya koyduğu iddiayla çelişmiştir. İşçi temsilcileriyle toplantılar yapan, sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete karşı mücadele edeceğini ilan eden İSB, 1 Mayıs alanında mücadele bayrağını yükseltmek yerine gizlenmeyi tercih etmiştir. Alanda İSB adına ne bir pankart ne de başka bir şey kullanılmıştır. Kısacası, İSB'nin ölü doğan bir "birlik" olduğu, işçi sınıfının örgüt ve önderlik ihtiyacına yanıt verme bakış ve yeteneğine sahip olmadığı 1 Mayıs'ın tescil ettiği bir başka önemli olgudur.

Birlik ve dayanışmanın zayıflığı

İşçi sınıfı açısından birliğin anlamı örgütlülüktür. Bu yönüyle bakıldığında sınıfın ve yığınların örgütlenme düzeyinin düşüklüğünü bu yılın 1 Mayıs gösterileri bir kez daha teyit etmiştir. Örgütlülüğün sadece işçilerin bir sendikaya kayıtlı olmalarını kastetmediğimiz ise açıktır. Aynı şekilde dayanışma planında da kötü bir sınav verilmiştir. Bırakalım işçi-emekçi kortejlerini, siyasal önderlik iddiasındaki devrimci çevreler de alanda tam anlamıyla birbirinden kopuk bir tablo sergilemişlerdir.

Olumlu olan ise uluslararası dayanışma görüntüsüdür. Önce küreselleşmeye karşı ortaya çıkan son bir yıldır emperyalist saldırıya karşı

mücadeleyi de kapsayarak gelişen uluslararası hareket 1 Mayıs'ı da büyük ölçüde sahiplenmiş görünmektedir. 1 Mayıs emperyalist ülkelerden işgal altındaki Irak'a kadar dünyanın pek çok ülkesinde neredeyse aynı taleplerle sahiplenilmiştir. Bu durum işçi ve emekçilerin, ezilen halkların uluslararası dayanışmasını örnek bakımından güçlü bir imkana işaret etmektedir.

Saldırıların devam ediyor, görevler omuzlanmayı bekliyor!

1 Mayıs geride kaldı. Emperyalizmin haydutluğu ve sermayenin saldırıları ise devam ediyor. 1 Mayıs'taki tablodan da cesaret alan sermaye hükümeti kölelik yasanın hiç fırsat geçirmeden meclise getirdi. Perşembe akşamı bu yasayı tümüyle meclisten geçirmeyi planlıyorlar, üstelik ilk haline göre daha da ağırlaştırılmış bir biçimde.

Özelleştirme ve kamuda tasfiye sermayenin önem verdiği diğer saldırı alanları. Hükümet bu konularda da peşpeşe yeni kararlar alıyor ve uygulamaya sokuyor. Bir taraftan "ekonomide bahar havası" propagandasıyla her şeyin iyiye gittiği yalanı topluma pompalanırken, diğer taraftan İMF'nin tüm talimatları birbiri ardına hayata geçiriliyor.

Dolayısıyla güçlü bir sınıf hareketinin yaratılması görevi tüm ağırlığıyla omuzlanmayı bekliyor. 1 Mayıs'ın gerektiği gibi kullanılmamış olması, saldırılara karşı güçlü bir sınıf hareketinin örgütlenemeyeceği anlamına gelmiyor. 1 Mayıs mücadele için güçlü bir itilim sağlamadı belki, ama önemli dersler bıraktı. Bize güçlü ve zayıf yanlarımızın neler olduğunu gösterdi.

1 Mayıs bir kez daha gösterdi ki, sınıf hareketinin en temel sorunu işin pratik yanında devrimci bir siyasal önderlikten yoksun oluşudur. Dolayısıyla sınıf hareketine karşı en temel görev devrimci politik çalışmayı yaygınlaştırıp yoğunlaştırmak, sınıfın öncülerini partinin devrimci programı altında örgütlemektir.

Bu görev elbette sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. İşçi sınıfının devrimci partisinin gelişip güçlenmesi ile sınıf hareketinin yaratılması görevleri artık tamamıyla içiçe geçmiştir. Görevimiz Parti bayrağını daha da yükseltmek bu uğurda her türlü olanağı seferber etmektir.

Emperyalist haydutluğa, kapitalist sömürüye karşı işçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim, savaşalım!

Filistin halkına onur kırıcı bir teslimiyet dayatılıyor...**Katliamlarla çizilen “yol haritası”**

Irak'a saldırı ile başlayan ancak tüm bölge halklarını hedef alan emperyalist savaşın amaçlarından biri, İsrail siyonizminin içinde bulunduğu kuşatmayı yıkarak rahatlamasını sağlamaktır. Bunun bir ayağı İsrail ile işbirliği yapacak yönetimlerin Arap ülkelerinde başa geçirilmesidir (Irak işgali ile bunun ilk adımı atıldı). Diğer ayağı ise Filistin direnişini kırmak ve Filistin halkını onur kırıcı bir emperyalist çözüme zorlamaktır.

İlk adım Filistin'e işbirlikçi başbakan

“Irak'a boyun eğdirilmesi ABD'ye Körfez'in en büyük petrol üreticisi ülkelerden biri üzerinde daha hakimiyet kurma olanağı sağlamakta kalmayacak; yanı sıra İsrail'i askeri ve politik açıdan büyük ölçüde rahatlatırken, tersindense İran'ın kısıka alınmasını sağlayacaktır. Tüm bu gelişmeler bir arada Filistin direnişine büyük bir darbe anlamına gelecek ve böylece Oslo'dan daha beter bir köleci kolaylaşacaktır.” (H. Fırat, *Dünya Ortadoğu ve Türkiye*, s.397, Eksen Yayıncılık)

Gelinen aşamada, Ekim 2002 tarihli bu değerlendirmede öngörüldüğü gibi, Filistin halkına köleci bir barış dayatılmaya başlandı. Bush-Şaron patentli bu projenin hayata geçmesi için yapılan ilk icraat Arafat'ın devre dışı bırakılması sürecini başlatmak oldu. Kendisi de uzlaşmacı-diplomatik taktikler izleyen Arafat, devre dışı kalacağını bile bile Ebu Mazen (Mahmut Abbas) kabinesini onaylamak zorunda kaldı. Bunu sağlayan, tüm emperyalist güçlerin yanı sıra gerici Arap rejimlerinin de (Mısır Ürdün, S. Arabistan) yoğun baskısıdır. Nitekim Arafat'ın geri adımı başta Şaron yönetimi olmak üzere tüm emperyalistler tarafından da memnuniyetle karşılandı. Siyonist basın ise olayı “sessiz darbe” manşetiyle verdi. Zafer edasıyla haberi veren İsrail basını, “Son günlerde yaşanan tartışmalar Arafat'ın son mücadelesi. Abbas ve Dahlan yemin eder etmez, Arafat kapı dışarı edilmese bile pabucu dama atılacak” ifadelerini kullandı.

ABD ve diğer emperyalist odaklar Ebu Mazen'i Filistin'in tek temsilcisi kabul ederek Arafat'ı fiilen işlevsizleştirirler. Ortadoğu turuna çıkan ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell Mısır, Ürdün ve S. Arabistan yöneticilerine direktif vererek Arafat'ı muhatap almamaları konusunda uyardı. Bu arada ABD gözetiminde (diğer emperyalistler gözlemci olacaklar) 1-2 ay içinde Mazen ve Şaron'un Amerika'da bir araya gelmesi planlanıyor. Bu görüşmeye de Arafat çağrılmayacak.

Çizilen barışın değil köleliğin haritasıdır!

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme planının bir parçası olarak gündeme getirilen “Ortadoğu yol haritası” Filistin sorununa iğreti bir çözüm getirmekten bile uzaktır. Filistin halkının en temel sorunları olan Yahudi yerleşimleri, Kudüs'ün statüsü ve mülteci durumuna düşürülen 4.5 milyon Filistinli'nin yurda dönüşü yine yıllar sonra tartışılmak üzere rafa kaldırılıyor. Getirilen “çözüm” önerilerine bakıldığında, sanılır ki sorun Filistinliler'den kaynaklanıyor. Yüzyıla yakın bir süreden beri katliamlar yapan siyonistler ise mağdur durumundalar. Zira ilk şart, Filistinliler'in, İsrail'in

ihtiyaç duyduğu “güvenlik ortamını” sağlamalarıdır. İkincisi, Filistin güvenlik güçlerinin yeniden yapılandırılması; üçüncüsü, Filistin siyasi kurumlarının oluşturulması; dördüncüsü ise Filistin yönetiminin finans sisteminde reform yapılmasıdır (Mazen kabinesinin maliye bakanı eski bir IMF çalışanı!). Son olarak İsrail'in Mart '01'den sonra (bu tarihten öncekilere dokunulmadan) kurduğu Yahudi yerleşimlerinin sökülmesi. Bu arada Filistin halkına, adına Filistin devleti denen, sınırları geçici olacak (yani siyonist ordunun istediği zaman yok sayacağı) ucube bir yapı dayatılacak.

Bu “harita”ya göre Filistin yönetimi ve halkı ekonomik, siyasi, askeri alanlarda emperyalist-siyonist güçlere tam teslim olacak. Bunun karşılığında İsrail lütfedip Mart '01 sonrasında kurduğu yerleşimleri sökecek.

Siyonistlerin hiçbir anlaşmaya uymadıkları, verdikleri sözleri tutmadıkları biliniyor. Oslo Anlaşması Yahudi yerleşimlerini yasaklıyordu. Oysa Filistin topraklarının gaspedilerek yerleşim bölgelerinin en yoğun bir şekilde inşa edildiği dönem Oslo Anlaşması sonrasıdır. Gelinen aşamada tüm Filistin bu yerleşimler sayesinde bir kalbura çevrilmiş bulunuyor. Kasap Şaron bu iğrenç anlaşmaya bile 100 noktada itirazı olduğunu şimdiden söylüyor.

“Yol haritası”nın Şaron ve Mazen'e sunulmasının hemen ardından siyonist ordu Gazze'de yeni bir kitlesel katliam gerçekleştirdi. Aralarında çocukların da bulunduğu 12 Filistinli katledilirken, onlarca yaralandı, çok sayıda kişi de tutuklandı. Apaçi helikopterleri ve tanklarla Gazze yakınlarında bulunan Şicaiya'ya saldıran İsrail ordusu, Hamas liderlerinden Yusuf Ebu Heyn'in içinde saklandığı gerekçesiyle bir evi kuşattı. Saldırganlara karşı direnişe geçen Hamas militanları, 15 saat boyunca İsrail ordusunun saldırısına maruz kaldı. Hamas liderlerinden Abdülaziz El Rantisi yaptığı açıklamada; katliamı, “yol haritasının yürürlüğe konulması ve pratiğe geçirilmesi” olarak değerlendirdi.

Siyonistlerin asıl amacı “sürgün planı”nı uygulamaktır!

Siyonistlerin, Filistin topraklarının tümünü işgal etmek ve Araplar'dan arınmış bir İsrail kurmak gibi vahşi bir planları olduğu biliniyor. Filistin halkının

onurlu direnişi şimdiye kadar bu planın tüm sonuçlarına ulaşmasını engelledi. Amerikan emperyalizminin bölgede başlattığı saldırı fırsat sayan Ariel Şaron liderliğindeki katiller sürüsü, bu “kanlı düş”lerini gerçekleştirebilmek için harekete geçmiş bulunuyorlar. Bush ve ekibinin siyonistlerle organik bağı nedeniyle Şaron çetesi bekledikleri anın geldiğini düşünmeye başladı.

Bugünlerde ABD'yi ziyaret eden ırkçı İsrail Turizm Bakanı Benny Elon'un, Filistin topraklarında kurulacak bir Filistin devletinin “terörizmi besleyeceği” konusunda Amerikalıları “ikna etmeye” çalışacağı haberi basında yer aldı. Siyonist bakan bu ziyaret esnasında, Filistin Özerk Yönetimi'nin dağıtılmasını, İsrail'in Ürdün Nehri'nden Akdeniz'e kadar olan bölgede egemenliğinin tanınmasını ABD yönetiminden isteyecek. Topraklarından sürülen Filistin halkı ise, Ürdün sınırları içinde Filistin devleti kurabilecek. Basına yansıyan ve siyonist devlet gerçek amaçlarını ortaya seren planın içeriği, önümüzdeki dönemde Filistin halkının çok vahşi ve kapsamlı bir saldırıya maruz kalacağını haber veriyor. Bu plana göre Filistin Özerk Yönetimi dağıtılacak, Filistin direnişi ezilecek, mülteci kampları yok edilecek, halk sürgüne zorlanacak. Emperyalistler, Ürdün Krallığı'nın Filistin halkının tek meşru temsilcisi olduğunu ilan edecek, bu krallık da Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde yaşayan Filistinliler'e vatandaşlık hakkı tanıyacak. İsrail ile Ürdün-Filistin Krallığı Ortadoğu sorununun bittiğini ilan edecekler. Daha sonra İsrail ile Arap devletleri arasındaki ilişkiler normalleşecek. “Yol haritası”nın Filistin halkına getirebileceği çözüm ancak bu olabilir.

Filistin halkı onursuz bir teslimiyeti değil direnişi seçiyor!

Filistin halkı ne Ebu Mazen hükümetini destekliyor, ne de “yol haritası”nı kabul ediyor. Abbas-Arafat arasında kabine krizi yaşandığında, olayı halk “Arafat İsrail uşaklarına karşı” şeklinde yorumlandı. Abbas-Dahlan ikilisinin Arafat'la kıyaslandığında cüce olarak kaldıklarını söyleyen Filistinliler, ABD'nin Abbas şahsında “Filistinli bir Ahmet Çelebi”yi kendilerine kabul ettirmek istediğini dile getiriyor, “Bush ve Şaron tarafından atanan bir lideri kabul etmeyiz” diyorlar.

Emperyalist-siyonist planlar ve bu planların hayata geçmesinde işbirliği yapacak Ebu Mazen hükümetinin niteliği konusunda bir bilinç açıklığının olması Filistin halkının direnmeye devam edeceğini gösteriyor. Son katliamda ölenlerin cenazesine 50 bini aşkın Filistinli'nin katılması bunun göstergelerinden biri. Bu tepki siyonist katliamlara olduğu kadar, Şaron'la işbirliği yapamaya hazırlanan bir yönetime duyulan öfkenin de yansımasıdır. “Yol haritası”nı değerlendiren Filistinli örgütler de bu projeyi tanımayacaklarını, siyonist işgale karşı direnişin devam edeceğini açıklıyorlar.

Filistin halkı çok zorlu bir sürece girmiş bulunuyor. Amerikan savaş makinasının bölgede bulunması, diğer emperyalistlerin “yol haritası”na destek sunmaları, Irak yönetiminin düşmesi, Suriye'nin köşeye sıkıştırılması, Ebu Mazen ve ekibinin Filistin'de yönetimi alması vb., tüm bunlar İsrail siyonizminin elini güçlendirmiş durumda. Bu kuşatmayı parçalamak son derece çetin bir direnişi gerektiriyor. Başta Ortadoğu'dakiler olmak üzere tüm ilerici-devrimci akımların önünde Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltme görevi duruyor.

Amerikan emperyalizmi açık tehdit diplomasisine hız verdi

Irak işgalinin hemen ardından Suriye'ye yönelik şantaj-tehdit kampanyası başlatıldı. Bush ekibindeki tüm katiller peşpeşe tehditler savurmaya başladılar. Buna göre Suriye "terör örgütlerini destekliyor, kitle imha silahı üretiyor, Irak'tan kaçanları saklıyor..." Bu gerekçelere dayanılarak Suriye'nin hedef alınacağı mesajı verildi.

Amerikan emperyalizmi saldıracağı ülkelere her zaman benzer suçlamalarda bulunur, peşisıra bu demagojileri kullanan Amerikan basın tekelleri kamuoyunu saldırılara hazırlamaya çalışır. Ancak dünya halklarının bu çirkin yalanlara inandığı günler geride kaldı. Gündeme gelen ABD müdahalelerinin tümünün gayri-meşru olduğu artık biliniyor. Emperyalist savaş karşıtı muhalefetin bu kadar yaygınlaşmasının temel nedeni budur.

Irak'a saldırı ve işgal nedeniyle ABD'ye karşı dünya ölçüsünde büyüyen tepki nedeniyle Suriye'ye karşı askeri bir saldırı başlatmak uygun görülmedi. Bush ve ekibi "Irak'a bakıp ibret alın, aynı duruma düşmek istemiyorsanız bizim her istediğimizi yerine getirin" demeye başladılar. Bu tehditlerin devam ettiği günlerde ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın Suriye-Lübnan gezisine çıkacağı açıklandı. Haydutlar artık tehditlerini yüzyüze görüşmelerde yapmaya başladılar. Powell'ın ziyaretinden önce Suriye-Lübnan gezisinde ne tür dayatmalarda bulunacağı da basına açıklandı. Temel mesele İsrail siyonizmine karşı mücadele eden Hizbullah ile Filistinli direnişçilerin tecrit edilmesi, bu sayede İsrail işgaline karşı diri kalan direnç noktalarının ortadan kaldırılmasıdır. Bu arada Golan Tepeleri işgal altında olduğundan, Arap ülkeleri içinde İsrail'e karşı en kararlı tutum alan Suriye bu tavrını terk etmeye zorlanıyor. Zira "Ortadoğu yol haritası" Suriye ve Lübnan'ın İsrail'le "barış anlaşması" imzalamasını öngörüyor.

Ciddi bir tehdit altında olduğunu anlayan Suriye, ABD emperyalizmi ile anlaşmanın yollarını arıyor. Suriye burjuvazisi, onun siyasi temsilcisi konumundaki Beşar Esat yönetimi konumları gereği tutarlı bir anti-emperyalist tavrı takınamazlar. ABD-İsrail politikalarına karşı duruşlarının sınırı, kendi çıkarlarını korumaya kadardır. Ocak 2000'de kesilen İsrail-Suriye görüşmeleri "toprak karşılığı barış" temeline dayanıyordu. İsrail işgal ettiği bölgelerden çekilmeyi reddettiği için görüşmeler son bulmuştu. Yani Suriye yönetimi Golan Tepeleri karşılığında İsrail'le barışmaya hazır. Filistin'in işgal altında olması ve günü birlik gerçekleşen siyonist katliamlar onların çok da umurlarında değil.

'91 Körfez Savaşı'nda Suriye cepheye 10 bin asker göndererek emperyalist ittifaka destek vermişti. O dönemde kadar Sovyetler'e sırtını dayayan Hafız Esat yönetimi, son günlerini yaşayan Sovyet yönetimi henüz yıkılmadan emperyalistlerle anlaşmaya hazır olduğunu göstermişti. Bu anlaşma karşılığında Golan Tepeleri'ni kurtarmayı umuyordu. Ancak bu beklenti boşa çıktı, beklenen barış gerçekleşmedi. Şimdi ise Bush yönetiminin dayatmalarına karşı durma iradesi gösteremiyorlar. Suriye Dışişleri Bakanı Faruk El Şara, Colin Powell'ın Şam ziyaretinden önce yaptığı açıklamada, "ABD ile diyalogu geliştirmek

istediklerini" dile getirdi. Esat yönetimi, ABD tehditleri karşısında giderek daha geri adımlar atmakla karşı karşıya bulunuyor. Bu adımlar içinde Hizbullah, Hamas ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi gibi örgütlerin Suriye dışına atılmaları da yer alabilir. Bu yönde kararların alınması, Suriye'nin şimdiye kadar izlediği çizginin boşa düşmesi anlamına gelecek.

Önce Şam'ı, ardından Beyrut'u ziyaret eden Colin Powell haydudu, "son gelişmelerden beri burası oldukça değişti" şeklinde ifadeler kullanarak, Suriye'ye yapılan şantajın istedikleri yönde sonuçlar vermeye başladığını haber verdi. Suriye yönetimi, Filistin sorunu, Lübnan'da bulunan Suriye askerlerinin geri çekilmesi, Irak sınırının kapalı tutulması, Irak'ta

Amerikan uşağı yönetimin kurulmasına destek verilmesi gibi konularda da dayatmalara maruz kaldı. Ancak Powell, kesin söz alamamış olmalı ki, Şam ziyaretinin ardından haydut edasıyla tehditlerine devam etti. Amerikan ABC televizyonuna demeç veren Powell, "Bunları yapmaları, ABD ile daha iyi bir ilişki istediklerini gösterir. Eğer yapmazlarsa, sonuçları olacaktır" sözlerinin ardından, "bir ülkeye karşı diplomatik, siyasi, ekonomik ve askeri yollar vardır. Başkan Bush, hiçbir seçeneği dışlamıyor" şeklinde konuştu. Bu tür

açıklamalar Amerikan diplomasisinin saldırgan içeriğini ortaya seriyor.

Ortadoğu'da uygulanmaya başlanan emperyalist-siyonist planlara boyun eğmeyen yönetimler, Irak örneğinde olduğu gibi, saldırıyla yüzyüze kalacaklar. Açık ki Ortadoğu'da bu barbarlığa karşı durabilecek bir yönetim bulunmamaktadır. Bu durum halkların ortak direnişinin taşıdığı önemi bir kat daha artırıyor. Zira bu modern vahşileri durdurabilecek tek güç bölge işçi sınıfları ve emekçi halklardır. Bu görevin hakkıyla yerine getirilmediği koşullarda ise, barbarlığın baş temsilcileri emperyalist-siyonist ittifak Ortadoğu'yu hegemonya altına almakta duraksamayacaktır.

Irak işgalinin mimarından tehditler

Savaş kundakçılarının en azgınlarından biri olan Richard Perle, bu özelliğinden dolayı "karanlıklar prensi" olarak anılıyor. ABD Savunma Bakanlığı'nda sekreterlik yapan, aynı bakanlığa danışmanlık hizmeti veren, dünyanın dört bir yanında yürütülen emperyalist saldırı ve işgaller için planlar hazırlayan Defence Policy Board şirketinin bir dönem başkanlığını yapan, adının bir rüşvet skandalına karışmasına kadar Pentagon baş danışmanlığı görevini yürüten Perle, halen Amerikan basın tekellerinin önemli yazar/yorumcularından biri.

Bu eli kanlı katil Irak'a saldırı ve işgalin de baş mimarı sayılıyor. Bulduğu mevkiden istifa etmesine rağmen Bush yönetimi bu kadar çok marifeti olan birinden vazgeçecek gibi gözüküyor. Nitekim hala Amerikan emperyalizmi adına ülkeleri tehdit eden açıklamalarda bulunabiliyor. Bu tehditlerin son örneği Fransa'da yayımlanan *Les Ethos* gazetesine verdiği demeç oldu. Washington yönetiminin terörle savaşını sürdüreceğini söyleyen Perle, "burada durmayacağız, teröristleri barındıran ve kitle imha silahı geliştiren ülkelerle mücadeleyi sürdüreceğiz" ifadelerini kullandı. Bush ve ekibinin bilinen bu argümanları hedef seçilen

ülkelere saldırıya gerekçe hazırlama işlevi görüyor.

Bu arada BM Güvenlik Konseyi'nin "yeni tehditlerle mücadelede yetersiz kaldığını" iddia eden Perle, bundan dolayı bu alanda reform yapılması gerektiğini belirterek, BM'yi de dolaylı bir şekilde hedef gösterdi. Bu arada Fransa'ya karşı da oldukça saldırgan bir dil kullandı. Richard Perle, Chirac'ın dünyadaki diğer ülkeleri ABD'nin politikasını engellemek için ikna etmeye çalıştığını iddia etti ve "Fransa'nın bir ayağı içeride, bir ayağı dışarıda, bu soğuk savaş dönemi boyunca katlanılabilir bir durumdu, ancak artık devam edebileceğini sanmıyorum" dedi. Böylece ilk defa bu kadar açık ifadelerle emperyalist bir ülke de tehdit edildi.

Savaş kundakçısı Perle'nin sözlerindeki tehdit bireysel olmanın ötesindedir. Bu adam dünya halklarını hedef alan saldırgan bir emperyalist gücün gayri resmi sözcüsü olarak konuşuyor. Son günlerde Suriye, Kuzey Kore, İran ve diğer ülkelere yönelik açık tehditler saldırganlık politikasının daha da yaygınlaşacağını gösteriyor. İşçi sınıfı ve halkların kararlı bir direnişi olmadan, çığırından çıkmış bu barbarlığı engellemenin imkanı yoktur.

Kıbrıs'ta peşpeşe önemli gelişmeler yaşanıyor...

Türkiye'nin Kıbrıs politikası iflas etti

Kıbrıs'ta gelişmeler hızlandı. Önce 15 Nisan'da Rum kesiminin Avrupa Birliği'ne katılım anlaşması imzalandı. Bunun yarattığı tartışmaların tozu dumanı çekilmeden Denктаş yönetimi 23 Nisan'da aldığı bir kararla adanın iki kesimi arasında geçişleri serbest bıraktı. Bunun üzerine Rum tarafı da önce Kıbrıs Türklerine dönük bir ekonomik destek paketi açıkladı. Ardından BM Genel Sekreteri Kofi Annan'a bir mesaj göndererek Annan Planı üzerinden görüşmelere hazır olduğunu bildirdi.

Rum tarafının 15 Nisan'da katılım anlaşmasını imzalaması zaten aylar önce Kopenhag Zirvesi'nde kararlaştırılmıştı. Dolayısıyla üzerinde asıl durulması gereken nokta 15 Nisan'dan sonra yaşanan gelişmeler ve Denктаş yönetiminin sınır kapılarını açma kararıdır. Zira bu karar, Türkiye'nin 30 yıllık geleneksel Kıbrıs politikasının da iflası anlamına gelmektedir.

Türkiye'nin savaşa dayalı hesabı boşa çıktı

Türkiye'yi ve Denктаş'ı bu adımı atmaya iten en temel etken, dış politikada yaşadıkları sıkışmışlıktan başka bir şey değil. Bilindiği gibi hem ABD, hem de AB Kıbrıs sorununun kendi çıkarlarına ters düşmeyecek bir biçimde çözümünü istiyorlardı. Bu

konuda taraflara, fakat özellikle de Türk tarafına belli bir baskı uyguluyorlardı.

BM Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından hazırlanan bir çözüm planı bu maksatla Rum ve Türk taraflarının önüne konulmuş ve sorunu bu zeminde çözmeleri istenmişti. Kofi Annan'ın planı, Rum tarafının üyelik anlaşmasını imzalayacağı 15 Nisan'dan önce sorununun çözülmesini, böylelikle Kıbrıs'ın bir bütün olarak AB'ne girmesini hedefliyordu. Ancak, son aylarda ABD, AB ve Türkiye arasındaki ilişkilerde Irak savaşıyla ilgili konular öne çıkmış ve Kıbrıs bunun gölgesinde kalmıştı. Türk ve Rum tarafları da ayak sürümeyi tercih edince Annan Planı sonuçsuz kalmış ve rafa kalkmıştı.

Türkiye Kıbrıs'ta ABD desteğine bel bağlamıştı. Savaşta ABD'ye koşulsuz destek sunduğu takdirde, ABD'nin de Avrupa Birliği'ne giriş ve Kıbrıs konularında arkasında duracağını hesap ediyordu. Fakat savaş süreci tam tersi bir durum ortaya çıkardı. ABD savaş boyunca Türkiye'ye ortak değil tam anlamıyla bir uşak muamelesi yaptı. Deyim yerindeyse her vesileyle Türkiye'yi itip kaktı. Ve gerektiğinde Türkiye'ye sırtını dönmeyeceğini her davranışıyla vurguladı. Sonuç olarak, ABD'nin siyasal ve ekonomik desteği sayesinde elini güçlendirmeyi

planlayan Türkiye'nin bütün hesapları boşa çıktı. Siyasi planda AB ve Kıbrıs, ekonomik alanda ise İMF ile ilişkiler Türkiye'yi köşeye sıkıştırdı.

Sıkışma her alanda teslimiyeti derinleştiriyor!

Ekonomi cephesinde sıkışıklığı aşmak için İMF'ye yeni bir niyet mektubu verildi, bir dizi saldırı programı açıklandı. İMF'ye teslimiyetin faturası bir kez daha işçi ve emekçilere kesildi. AB konusunda ise 10 yasal düzenlemeden oluşan 6. Uyum Paketi'nin Mayıs sonuna kadar meclisten geçirilmesi için çalışmalar yapılıyor.

Kıbrıs konusunda ise yapılan, iki toplumu ayıran sınır kapılarını pasaportsuz geçişe açmak oldu. Kapıların geçişlere açılmasının üzerinden iki hafta geçti. Şu ana kadar yüzbinden fazla Kıbrıslı Rum'un kuzeye ve onbinlerce Türk'ün de gününbirlik olarak güneye geçtiği bildiriliyor. Kuzey Kıbrıs hükümeti geçen hafta yeni bir karar alarak güneyden gelecek Rumlar'a kuzeyde üç gün konaklama hakkı tanıdı. Geçişleri kolaylaştırmak için yeni sınır kapılarının açılması da gündemde.

Kuzey Kıbrıs'a gelen Rumlar, fiyatlar daha düşük olduğu için Türk tarafında 3 milyon dolardan fazla

“Kıbrıs'ta çözümsüzlük halk tarafından aşılacak”

(Aşağıdaki röportaj *Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek* gazetesinin 95. sayısından kısaltılarak alınmıştır...)

Sınır kapılarının açılması ile başlayan Güney'den Kuzey'e, Kuzey'den Güney'e geçişlerde, Kuzey'e geçen Rumlar'a, kapıların açılması ve Kuzey ile ilgili izlenimlerini ve görüşlerini sorduk.

(...)

Dinos Eymamidis '74 öncesinde şu anda yaşamış olduğu Lefkoşa'nın güneyde kalan bölümünde yaşıyor. Eşi Angelika ise kuzeyden güneye geçen göçmenlerden.

(...)

Eşinin kuzeyde kalan köyünü ziyaret için eşi ile birlikte Lefkoşa'ya gelen Dinos'un yakasında Türkçe yazılı “Irak'ta Savaşa Hayır” rozeti dikkatimizi çekti. Dinos'a kapıların açılması hakkındaki görüşlerini sorduk.

Dinos, ...Bu gün tarihi bir süreçten geçiyoruz, her iki tarafında birbirleri ile ilgili gerçekleri öğrenebilmeleri açısından önemli bir süreç. Her iki tarafında yıllardır yaşatmaya çalıştığı sahte şovenizm çökmek üzere, iki tarafın da halkının birbirlerinden alıp veremedikleri yok. ...

Biz halk olarak işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı birlikte yapabileceğimize sahip olduk. Sınırdaki göçmenleriniz burjuvalar ve küçük-burjuvalar değil çalışanlardır.” dedi.

Sizin de bildiğiniz gibi buradaki bazı örgütler şu anda iktidarda olan komünist AKEL partisine 1 Mayıs'ı birlikte kutlama çağrısı yaptılar. AKEL bunu kabul etmedi ve çoğunluğunu AKEL'cilerin oluşturduğu güneyin en büyük işçi sendikası

olan PEO'da kabul etmedi, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

“Bu süreç AKEL için sürpriz oldu. AKEL ikiye bölünmüş durumda, bir grup Kuzeye gidin derken diğer grup bunun doğru olmadığını savunuyor ve halka gitmemesi yönünde çağrı yapıyor, ama gördüğümüz gibi insanlar saatlerce kuyrukta beklemelerine rağmen buraya gelmekten vazgeçmiyorlar. Halkın hareketliliği kapıların gidişini şekillendirecek. Dün yaklaşık 1000 kişi kuzeyde kaldı, kimlik beyan etmeden geçen insanlar da var, şimdi herşey çöktü, kameralarımızla askeri bölgelere bile girebiliyoruz, bu halkın gücüdür ve durdurulamaz. Yaklaşık 4 aydır kuzeyde verilen kavgayı Rumlar yanlış değerlendirerek Türkleri yanlış anladılar, Türklerin Rumlarla yaşamak istediklerini savunduklarını zannettiler ama durumun böyle olmadığını bu geçişlerde anladılar. Türkler güneye gelip orada yaşamayı değil, birlikte barış içinde yaşamayı istiyorlar.

AKEL şu anda bir çelişki yaşıyor, hükümet oldukları için açık tavır koyamıyorlar, şu andaki sert tavırlarını yumuşakça değiştirme yolundalar. Güneyde Irak savaşı karşıtı oluşturulan “Savaş Durdurun Koalisyonu” Kıbrıs Türk halkı ile birlikte 1 Mayıs'ı sabah güneyde akşam da kuzeyde kutlamak istiyor. Bu koalisyon benim de üyesi olduğum Ergadiği Dimokredia (İşçi Demokrasisi), yeni Kıbrıs partisi, Anti Medya, çevre örgütleri ve öğretmen öğrenci örgütlerinden ve küçük grupların birliğinden oluşan iki toplumlu grupların da içinde yer aldığı bir koalisyon.

Kapıları açma kararını Ankara'nın verdiği düşünüyor musunuz, sizce neden böyle bir karar

aldı?

“Türkiye'den baskı gelmiş olabilir ama bana göre Kıbrıslı Türklerin mücadelesi belirleyici oldu. Denктаş ve Ankara baktılar ki adeta patlamaya hazır bir kazan var karşılarında, bu kazana bir delik açıp hava almasını ve patlamamasını sağlayalım diye düşünerek bu kararı aldılar. Kıbrıs Türk halkının yükselen mücadelesini pasifleştirmek ve gündemi değiştirmek için aldılar bu kararı. Eski düşünceler değişti, Rumlar gelip burada yer almak isterlerdi ama şimdi herkes yerinde kalmak istiyor. Rumların çoğu buralara geri dönmeyecek. AB'ye girişten sonra Denктаş'ın yapacağı bir şey kalmadı. Problemlerin çözümü halktadır, Denктаş'ın elinde değil. Ben ve ailem buraları ziyaret etmeye gelebilirim, eşimin köyüne gidip gelebileceğim artık, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, sistem değişmek zorunda.”

Kapılar açıldı ama sorun çözülmüş değil, statüko devam ediyor. Kıbrıs sorunu nasıl bir çözüme kavuşmalı?

“ABD ve İngiltere'nin istediği çözümsüzlük halk tarafından aşılacak. Denктаş, Papadopulos ve Simitis'in çözmek gibi bir niyetleri yok, hiç de olmadı. Yunanistan ve Türkiye burada problemler yaratarak, ekonomiyi ellerine alarak baskı unsuru oluşturuyorlar. Ben birleşik ve Demokratik bir Kıbrıs istiyorum, Rum ve Türk işçi sınıfı ile birlikte yaratacağımız bir Kıbrıs.

Barışı burjuva partiler değil, halk getirecektir. Irak savaşında olduğu gibi savaşlarda her zaman halk acı çeker ve çocuklar ölür, artık çocuklarımız ölmesin ve dünyaya barışı bizler getirelim.”

harcama yaptılar. KKTC yönetimi, bu paranın Kuzey Kıbrıs ekonomisine yaptığı katkıyı ön plana çıkartarak eski politikanın iflasını gizlemeye çalışıyor. Oysa Türkiye'nin Kıbrıs politikasının iflası bu kararla birlikte onaylanmıştır. Tüm Kıbrıs politikasını "taksim", yani adayı iki taraf arasında paylaşmak ve adadaki iki toplumu birbirinden yalıtılmak üzerine kuran Türkiye bugün bu politikasını uygulayamaz hale gelmiştir. Mayıs 2004'ten itibaren işler iyiden iyiye içinden çıkılmaz bir hale gelecektir. Rum tarafının Mayıs 2004'te AB'ye tam üye olmasını engelleyemeyen ve arkasında ABD'nin güçlü desteğini de bulanmayan Türkiye, şimdi bu yeni duruma uygun bir politika geliştirmeye çalışmaktadır. Sınır kapılarını açma kararı da bu yeni politika arayışının bir parçasıdır.

Şu da var ki, kuzeyde Denктаş yönetimine karşı muhalefet, özellikle Rumlar'ın AB'ye giriş sürecinin hızlanmasından bu yana epey güç kazanmıştır. Denктаş yönetimi ve Türkiye Kıbrıs Türklerinin gözünde fazlasıyla itibar kaybetmiştir. Sınırları açma kararının gerisindeki bir diğer önemli neden de budur. Türkiye ve Denктаş yönetimi bu karar sayesinde muhalefeti zayıflatmayı, Türk ve Rum halklarının gözünde bir parça da olsa itibar kazanmayı ve nihayet Kıbrıs sorunu konusunda inisiyatifi ele almayı planlamaktadır. Yani sınır kapılarının açılması, iplerin tümüyle elden geçirilmemesi için Türk ve Rum halklarına verilmiş bir rüşvettir.

Rum yönetiminin bir ekonomik paket açıklaması da adadaki Türkler'e verilmiş bir rüşvettir. Başka bir şey beklemek de mümkün değildir. Çünkü Rum yönetimi de az Denктаş yönetimi kadar ada halklarının iradesini hiçe sayan bir siyasal çizgiye sahiptir. Adanın güneyinde iktidarda olan "komünist" AKEL Partisi'nin en büyük korkusu iki halkın bir araya gelmesidir. Nitekim bunu 1 Mayıs'ta da göstermiştir. Adında komünist kelimesi geçtiği için AKEL'e iki toplumun 1 Mayıs'ı birlikte kutlaması teklifi götürülmüş, AKEL yöneticileri bu teklife son derece soğuk yaklaşmış ve kabul etmemişlerdir. Annan Planı üzerinden görüşmelere hazır oldukları mesajına gelince. Rum tarafı sınırların açılmasıyla birlikte uluslararası planda ve özellikle AB'nin gözünde Denктаş yönetiminin prestij kazandığını düşünmektedir. Bunu boşa düşürmek ve AB'ye tam üyelik tarihi olan Mayıs 2004'e kadar zaman kazanmak için bir takım oyalama politikaları devreye sokmayı planlamaktadır. Planı yeniden görüşme teklifi de bunlardan biridir.

Şimdi sıranın Türk tarafına ve Türkiye'ye geldiği görülmektedir. Türkiye başbakanı Tayyip Erdoğan 9 Mayıs günü Kıbrıs'a gidecek. Ve eğer bu konudaki tahminler doğru çıkarsa Erdoğan Kıbrıs'ta sorunun çözümü için Türkiye'nin yeni önerilerini açıklayacak. Bunların neler olacağını henüz bilmiyoruz. Fakat son günlerde ABD yönetiminin önde gelen isimleri tarafından peşpeşe aşığılanan Türk devlet yöneticilerinin buna karşılık Kıbrıs sorunu üzerinden yeni bir politika açıklayarak AB ile arayışı yumuşatma çabasına girmesi sürpriz olmayacak.

Kıbrıs halkları inisiyatifi kendi ellerine almalıdır!

Sınırlar açıldıktan sonra onbinlerce insan adanın diğer bölgesine geçtiği halde kayda değer hiçbir düşmanlık yaşanmamıştır. Tersine her iki halk da birbiriyle barış içinde bir arada yaşayabileceğini, yaşamak istediğini göstermiştir. Bu da adada iki halk arasında korku ve düşmanlık tohumlarını kimlerin ektiğini en açık şekilde göstermiştir. Türk ve Rum halkları bir arada kardeşçe yaşamaya hazırdırlar, dahası bunun mücadelesini vermektedirler.

Fakat sınırların açılmasından ve diğer gelişmelerden dolayı hayale kapılmamak gerekir. Türk ve Rum yönetimleri bu adımları halkı çok düşündükleri için atmıyorlar. Her adımları başka bir kirli hesaba dayanıyor. Dolayısıyla Türk ve Rum yönetimlerin karşılıklı verdiği rüşvetler Kıbrıs halklarının barış ve kardeşliğinin, bir arada yaşamalarının güvencesi olamaz. Barış ve kardeşliğin güvencesi bağımsız, birleşik sosyalist bir Kıbrıs'ın yaratılmasından geçmektedir. Kıbrıs halkları sahte çözümler dayatan emperyalistlere ve onların içerdeki uşaklarına karşı birleşik mücadeleyi örgütlemeli ve çözüm inisiyatifini kendi ellerine almalıdırlar.

Sağlık işçilerinden çağrı:

Saldırlara karşı taban örgütlenmeleri oluşturmalı ve komiteleşmeliyiz!

Dünya genelinde işçi ve emekçilere yönelik sosyal, ekonomik ve siyasal saldırılar günden güne artarak sürüyor. Emperyalizmin Dünya Bankası, İMF gibi tefeci kurumları aracılığıyla biz çalışanlara dayattığı kölelik düzeni ve teslim alma operasyonu her ne kadar teşhir olmuşsa da geniş kesimler nezdinde henüz yeterince anlaşılmaş değil. Değişik kılıflara sokulan bu saldırılar ne pahasına olursa olsun bize yutturulmaya çalışılıyor. Bu kılıf bazen iş güvenliği, bazen yeni iş alanları yaratma, bazen de modern iş alanları olup dikiliyor karşımıza.

Dünya işçi sınıfının ve emekçilerinin karşı karşıya kaldığı saldırılar ülkemizde de "kararlılıkla uygulanacak" saldırıların en başında gelmektedir. Böylece sermaye bir dizi saldırıyı yasal zemine oturtmuş olacaktır. Kendisi için yük saydığı bizim ise bedeller ödeyerek kazandığımız hakları silip atacaktır. Kölelik düzeninin yasal bir zemine oturması demek olan kölelik yasasının çalışanlara dayatılması dahi başı başına savaş ilanından başka bir şey değildir.

Bizler de sağlık sektöründe çalışanlar olarak bu savaş ilanının muhataplarından biriyiz. Bu alan da diğer sektörlerde olduğu gibi parçalanmış bir yapıya sahiptir. Birbirinden pek farkı olmayan üç sendika var. Hepsi de gündemdeki saldırılar karşısında birbirinden beter durumdadır. Birinci aydan bu yana süren TİS'ler var. Ama şu ana kadar ne olup bittiği bilinmiyor. Geçmiş yıllarda işe yaramasa da en azından TİS toplantıları yapılırdı. Bu yıl yapılmadı. Bu sürece seyirci kalmamak için işyerlerinden katılımın sağlanacağı toplantı planladık. Eğer başarılı olursa bir taslak çıkarıp şubeye veya genel merkeze göndereceğiz. Ne kadar yaşam bulur bu ayrı. Ama bizler süreçlere müdahale etmek ve somut girişimlerde bulunmak sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Bir başka planlamamız ise çıkacak olan kölelik yasalarıyla ilgili birkaç toplantı ve seminer örgütlemek. Tabii ki atılan bu adımın bir ön süreci var. Bu, yaklaşık 2,5 aylık bir süreçtir. Başlangıçta en fazla özen gösterdiğimiz nokta, çalışanlarla daha sıcak diyalog kurmak, işyerinde veya yaşamındaki olaylara duyarlı davranmaktır. Bununla beraber gündemde ABD emperyalizminin Irak işgali ile çıkacak olan kölelik yasaları vardı. Bu iki gündem üzerinden olabildiğince yaygın bir teşhir ve bilgilendirme sohbetleri yaptık.

Her iki konuda da çalışanların ya çarpık bir bilince sahip olduğunu ya da hiç bilgilerinin olmadığını gördük. Özellikle sermayenin dayattığı kölelik yasaları üzerinden böyleydi. Az da olsa ilgi gösterenlerin bilgilendirme ihtiyaçlarını karşılamak için AYİEP'in bu konudaki broşürünün dağıtımını yaptık. Birkaç gün sonrasında da AYİEP bültenini kullandık. Kısa bir süre sonra her iki konunun da insanların gündemine girmiş olduğunu gözlemledik. Hatta eline broşür geçmemiş birkaç kişi gelip bize olumlu tepkilerini yansıttı.

Hemen hergün her fırsatı teşhir, ajitasyon-propaganda ve örgütlenme ihtiyacının önemine dikkat çekerek değerlendirdik. Bir taraftan da

başka işyerlerine ulaşma, oradaki duyarlı çalışanlarla tanışma arayışına girdik. İlk girişim bülten ve broşür üzerinden oldu. Ancak biraz daha yaygın çevreye ulaşmayı piknik üzerinden başarabildik. Ulaştığımız insan sayısında bir başarı oldu, ancak katılım düşük kaldı. Bunun nedenlerinden birisi çok yoğun nöbet ve mesai uygulamasıydı. İkincisi ise pek alışkın olmadıkları bir ortama çağırılıyor olmalarıydı. Başka sektörlerde yaşanan sorunlardan biri olan işyerleri arasındaki iletişim, diyalog, başka bir işyeri sorununa karşı duyarsızlık vb. sorunlar bizde de yaşanıyor. Şu an rehabet, duyarsızlık, başkalarından birşeyler bekleme havası oldukça yaygın. Kaldı ki bunu duyarlı, bilinçli dediğimiz arkadaşlarda da görebiliyoruz. Ama yine de bu insanlar iş yapmak zorundayız.

Temsilci atamayla geliyor ve kendisini işçiye değil sendikaya ve yönetimine karşı sorumlu hissediyor. Bir temsilci düşününüz ki; "Arkadaşlar beni bir dönem daha idare edin, zaten emekli olacağım, yoksa bana tuvalet dahi temizlettirirler" diyebiliyor. Sendikaya ve temsilcilere karşı olan öfke ve güvensizlik kendisini 1 Mayıs'ta daha açık gösterdi. Bunun nasıl aşılacağını defalarca anlattık, anlatıyoruz ve hayata geçirmek için uğraşyoruz. Bunun tek yolu işyerlerinde taban örgütlenmeleri oluşturmak ve komiteleşmek. Bu, önümüzde bir hedef olarak duruyor.

Duyarsızlığı besleyen etkenlere dair söylenecek iki şey var. Bir; bu sektörün çalışanları ülke standartlarının üzerinde maaş alıyorlar, onun için de mücadeleye ve birçok haksızlığa karşı çıkmaya pek yanaşmıyorlar. İkincisi, yasanın çıkmayacağına dair olan inanç.

Bu olumsuzlukları tersine çevirecek olan, bizlerin ısrarı, kararlı mücadelesidir. Sınıf çalışmasının sabır gerektirdiğini biliyoruz. Onun için küçük hesaplardan uzak durmaya ve uzun vadeli hareket etmeye çalışıyoruz. Yapılacak her çalışmayı en geniş kesime mal ederek yapmaya çalışıyoruz. Tek başına değil, onlarla beraber koşuşturmayı tercih ediyoruz. Çünkü pratikteki iş ne olursa olsun onun eğitimciliğini ve sağlayacağı avantajı biliyoruz.

Sendikal alandaki hedefimiz temsilcilerden başlayıp şubeye kadar giden bu çürümüş zinciri parçalamak. Ve alanda çalışmanın güvencesi ve sürekliliği için komiteleşmek. Sınıf bilinci kazanmaya açık olanlara yayımlarımız aracılığıyla ulaşmak. Çalışmamız yeni ama ilk adım atılmıştır. Bunun en iyi örneği de 1 Mayıs'a hazırlanma ve sendikadan bağımsız tavır olarak katılma pratiğidir. Niye sendikadan bağımsız diye düşünülebilir. Çünkü sendika bırakın 1 Mayıs'a katılımı, bunun için toplantı yapılmasını dahi istemedi. Gerçi alana "4 kişilik" kitle ile gelmişlerdi! Biz de 1 Mayıs'a 25 kişi gittik. Kendi pankartımızı açtık. Fazla coşkulu geçmese de asgari bir başarıdan söz etmek mümkün. Hedefimiz bu başarıyı büyütme, çalışmayı yaymak, kendi alanımızdan güç edinmektir. Partimizin kültürü, deneyimi, politikası bunları başarmamız için yeterince zengindir.

Anadolu Yakası'ndan sağlık işçileri

Özelleştirmeler, kölelik yasası, tensikatlar... Sermaye

Saldırlara karşı mücadele

Asıl gündem sermaye iktidarının kapsamlı saldırıları, sermaye ile işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki çatışmalardır!

AKP hükümeti savaş nedeniyle bir parça geri planda kalan sosyal yıkım programına hız vermek için kolları sıvadı. Tam da bu aynı günlerde devletin tepesinde yankıları hala da süren bir tartışma gündemi kapladı. Dikkatler bir kez daha yeni hükümet ile devletin asıl temsilcileri arasındaki bu tartışmalara çevrildi. 23 Nisan resepsiyonunda yaşanan bu mini kriz vesilesiyle karartılmaya çalışılan bazı gerçeklerin altı bir kez daha çizilmelidir.

AKP, tek başına hükümet olmanın ve bir takım yasaları sorunsuz biçimde çıkaracak meclis çoğunluğuna sahip olmanın avantajını en iyi biçimde kullanarak, geçmiş tüm hükümetlerin papucunu dama atmaya, şimdiye kadar başarılmayan başarmaya and içmiş katıksız bir sermaye partisidir. Bir takım vesileler nedeniyle yeniden alevlen(diril)en türban meselesi, bu partinin islami kimliği ve bu nedenle devletin asıl kumanda merkezi ordu ile aralarındaki sürtüşmeler bu gerçeğin önüne geçemeyecek kadar tali bir meseledir.

Elbette ortada sermaye iktidarı adına, geçmiş deneyimlerin yarattığı ve bu partinin kimliğinden kaynaklanan bir takım hasssiyetler ve çekinceler var. Fakat AKP hükümeti, sermayenin kendisine biçtiği misyonun da, önüne konulan görevlerin de fazlasıyla farkındadır. AKP'nin kapitalist düzen ve rejim için bir tehdit ve tehlike oluşturduğu yönü iddia ve haberler, bilinçli olarak yaratılmaya çalışılan bir yanılsama, daha dar ve tali bir takım çıkar çatışmalarının kılıfıdır. AKP'nin ne bu düzene, ne şimdiye kadar uygulanan yıkım programlarına, ne de önüne konulana en küçük bir itirazı var. Olmadığı gibi daha ilerisine gitmeye kararlı olduğunu şimdiye kadarki icraatlarıyla ve demeçleriyle göstermektedir. Sermaye sınıfı da bunun farkındadır.

Ortadaki sürtüşmelerin ve yer yer ortaya çıkan çatışmalı görüntünün gerisinde, AKP'nin hükümet olmanın güç ve olanaklarını kendisine yakın olan islami sermaye çevreleri ile yandaşları lehine kullanmaya yeltenmesi gerçeği var. Türban meselesi tam da bu vesileyle ve sorunun esasını karartmak için bilinçli olarak gündeme getirilmektedir. AKP tek başına hükümet olmanın yarattığı imkanları ve bu nedenle sermayenin kendisine duyduğu ihtiyacı bazı ayrıcalıklar edinmek için kullanmak istemektedir. Şimdiye kadar görüldüğü gibi, bu durumu istismar etmeye dönük her siyasi girişimden geri adım atmak zorunda kalmıştır. Hükümet süreci boyunca da AKP'ye, 'uşaklık sınırı' döne döne

hatırlatılacaktır. Fakat buna rağmen, onlarca yolsuzluk dosyasıyla mahkemelik olan bu uşak takımının yiyici neferleri, kendileri ve yandaşları için bir takım ayrıcalıkların peşine düşmekten de geri durmayacaklardır.

Bunları, devletin yönetim kademelerinde bir takım çatlakların oluşacağı varsayımına bağlı olarak politika yapmaya heveslenen çevrelerin yaratmaya çalıştığı yanılsamalara, sahte kamplaşmalara ve bu konudaki tehlikelere dikkat çekmek için ifade ediyoruz. Her türden reformizmin pek heveslendiği bu politika yapış tarzının bir benzeri 28 Şubat sürecinde yaşandı ve bugün en pespaye sonuçlarıyla orta yerde durmaktadır.

Kapsamlı bir saldırı ve bu saldırılar karşısında işçi ve emekçilerin yeni bir arayış yeni bir silkinış içine girdiği bir dönemde tüm dikkatler, sınıfa dönük saldırılara ve bu saldırı odaklarına karşı mücadelenin yükseltilmesine verilmek zorundadır.

AKP yüklü bir saldırı programını hayata geçirmek üzere hükümete geldi. 57. Hükümet'in sonunu getiren aynı programın devamıdır AKP'nin önüne konulan. Hiç kuşkusuz ki, sonu da benzer olacaktır. Kriz içinde debelenen, emperyalizme uşaklığı ayyuka çıkararak, palyatif çözümlerle, baskı ve zor aygıtlarına dayanarak yol alan sermaye iktidarının başka bir seçeneği yoktur. Meselenin bu yönü yeterince açıktır. Fakat, bu mevcut tablodan devrimci bir çıkışın önünün düzlenip düzlenemeyeceği de yıllardır bir başka temel sorun olarak karşımızda durmaktadır.

Özelleştirmelere karşı mücadelenin artan olanakları

Katıksız bir sermaye uşağı olan AKP Hükümeti'nin en büyük icraatlarının başında özelleştirmeler geliyor. "17 yılda yapılan özelleştirmelerin yarısını 1 yılda tamamlayacağız" diyen yetkili ağzılar, bu konuda ne kadar kararlı

olduklarını bir kaç aylık hükümet sürecinde göstermiş bulunuyorlar. "Satamazsak batırız", "özelleştirmeleri bizden başka tamamlamayan ülke kalmadı" gibi bildik demagojiler eşliğinde yürürlüğe konulan kapsamlı özelleştirme planı, hem yaygınlığı hem de kapsamı bakımından oldukça güçlü bir saldırı niteliğindedir. PETKİM, TÜPRAŞ, İGSAŞ, TEKEL'e bağlı tütün ve alkol fabrikaları, şeker fabrikaları, henüz özelleştirilemeyen Sümerbank'a bağlı bazı fabrikalar, TTK, elektrik üreten 32 baraj ile elektrik dağıtım şebekeleri, SEKA'ya bağlı bazı işletmeler, bazı limanlar, Milli Piyango gibi işletme, kurum ve fabrikaların özelleştirme takvimleri şimdiden çıkarılmış, bir kısmı satışa hazır hale getirilmiş bulunuyor.

Fakat özelleştirme saldırısı bunlarla da sınırlı değil. Kamu Yönetimi Reformu ve Mahalli İdareler Yasa Tasarısı ile Yol ve Köy Hizmetleri'ne bağlı işçiler de bir başka biçimde uygulanacak özelleştirmelerin doğrudan hedefi durumundadırlar. Türkiye'nin dört bir yanına dağılmış olan bu kurumlara bağlı işletmelerin özelleştirilmesi yalnızca çalışan işçileri değil, o bölgedeki halkın ve bu hizmetlerden yararlanacak olan yüzbinlerce, milyonlarca insanın da yaşamını doğrudan etkileyecek bir niteliğe sahip. Bu nedenle son iki hafta içinde bu kurumlara bağlı işçiler İzmir, Samsun, Antalya, Edirne, Zonguldak, Diyarbakır, İstanbul, Mersin, Adana gibi pek çok ilde protesto gösterileri ve eylemler örgütlemeye başlamış bulunuyorlar. Malatya, İzmir, Mersin ve İstanbul'daki Tekel işçileri ile Petrol-İş'te örgütlü Kırıkkale ve tüm Ege Bölgesi'ndeki işçiler de geçen haftalarda kitlesel gösterilerle özelleştirmeye karşı ayağa kalktılar.

Bu tablodan da görüleceği gibi şimdiye kadar özelleştirme saldırılarının püskürtülememiş olması işçi ve emekçileri mücadele etmekten, kamu hizmetlerinden yararlanan milyonlarca insanı özelleştirmeye karşı olmaktan alıkoymuyor. Zira

geçmişte yapılan özelleştirmelerin acı sonuçları ortadadır. Zarar ediyor diye haraç-mezat satılığa çıkarılan bu işletmelerin ezici çoğunluğu zarar etmediği gibi ekonomiye ciddi katkı yapmaktadır. (PETKİM-TÜPRAŞ 2003 yılının ilk çeyreğinde net kârını, geçen yılın aynı dönemine göre 10 kat artırarak 188.2 trilyona çıkarmış bulunuyor. Bu benzer tablo başta TEKEL olmak üzere aşağı yukarı tüm diğer işletmeler için de geçerlidir.) Özelleştirmelerin bir talan ve vurgun olduğu görülmüş, özelleştirilen işletmelerde % 78 istihdam daralması yaşanmış, binlerce işçi ve çalışan işinden olmuştur. Özelleştirilen işletmelerdeki sendikalar

e hükümeti yıkım programına hız veriyor!

ele barikatlarını örelim!

örgütlenme oranı ise % 83'ten % 43'lere düşmüş, taşeronlaşma yaygınlaşmış, ücretler büyük oranlarda düşürülmüş ve hak kayıpları alabildiğine yaygınlaşmıştır. İşte, son bir kaç haftadır işçileri harekete geçiren de bu tablodur.

Köleleştirme yasası konusunda sermayenin kararlılığı, sendikaların tutumu ve işçi sınıfını bekleyen görevler

Özelleştirmelerin yanında daha kapsamlı bir saldırı ise bugünlerde madde madde komisyonlardan geçirilen İş Yasası adı altındaki yeni düzenlemelerden oluşuyor. Sendika bürokratları İş Güvencesi Yasası'nın sunacağı sözde olanaklardan yararlanmak adına oluşturulan kurullarda yer alarak, bu saldırıya daha baştan destek verdiler. Şimdiye kadar da sessiz kalarak sermayenin işini büyük ölçüde kolaylaştırdılar.

Bundan da güç alan AKP hükümeti, İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe girme tarihini ertelemeye çalıştığı gibi İş Yasası'nı ilkinden daha ağır daha yıkıcı düzenlemelere tabi tutuyor. Örneğin önceki taslakta en az 10 kişilik iş yerleri için uygulanması düşünülen iş güvencesi, yeni durumda en az 30 kişinin çalıştığı işletmeler için geçerli olacak biçimde değiştirildi vb.

Kan emici kapitalist patronlar 15 Mart'tan önce onbinlerce işçiyi işten çıkararak, iş yerlerini sendikal örgütlenmeyi zorlaştıracak biçimde düzenleyerek ve hükümet üzerinde baskılarını artırarak hazırlıklarını tamamlarken, tüm bunları izleyerek vakit geçiren sendika bürokratlarının yumurta kapağı dayandıktan sonra ortaya koyduğu ve koyacağı tepkilerin görüntüyü kurtarmak dışında bir anlam yoktur.

İşçi sınıfının ezici çoğunluğu ise hala da bu saldırının niteliği, kapsamı ve yaratacağı yıkıcı sonuçları hakkında doğru ve gerçek bir bilgiye, buna dayalı bir bilince ve ciddi bir mücadele programına sahip değildir. Bu nedenledir ki, sonuçlarını acı tecrübeler yaşarak öğrendiği özelleştirmelere karşı gösterdiği tepkiyi bu saldırıya karşı kendiliğinden gösterememektedir. Hain sendika ağalarının İş Güvencesi Yasası üzerinden yarattığı yanılsamalar tahrip edici sonuçlara yol açtığı için işçi sınıfının asıl gövdesi hala da suskunluğunu korumakta, ya da sendikaların gösterdiği göz boyayıcı tepkileri anlamlı ve yeterli bulmaktadır.

İş Güvencesi Yasası kölelik yasasını hayata geçirmek için oltaya takılmış bir yemdir. Gelişmelerin de gösterdiği gibi, sermaye iktidarı, görüntüde bile kısıntı kabilinden hakları vermeye niyetli değildir.

Saldırıları kapsamlıdır, saldırılar tarihseldir, saldırılar sınıfa, emeğiyle geçinen milyonlardır. Saldırıların amacı, sermayenin istediği gibi ve istediği koşullarda sömürebileceği örgütsüz, köle bir sınıf, kölece çalışma koşulları yaratmaktır. Sermayenin sınıf içindeki koltuk değnekleri haline gelen sendikal bürokrasisinin denetimindeki sendika konfederasyonlarına, onların önerdiği sözde mücadele biçimine yaslanarak bu saldırıları püskürtmek mümkün değildir. Aksine, sendika bürokrasisi bu saldırıların suç ortağıdır. İşçi sınıfı öncelikle bu gerçeği görmeli ve bunun gerekleri doğrultusunda adım atmalıdır.

Sınıfın önündeki tek seçenek, iş yerlerinde-fabrikalarda taban örgütlerine dayalı bağımsız örgütlülükler, inisiyatifler oluşturmak, militan sınıf kimliğiyle saldırılara karşı mücadele barikatlarında birleşmektir. Bu temelde geliştirilecek bir mücadele hattı, sendikal mevzilerin hain bürokratların denetiminden kurtarılıp gerçek bir mücadele aracı olarak kullanılmasının da biricik güvencesidir.

Sınıfa ve sınıf çalışmasına yoğunlaşan bir dönemi kucaklamaya hazırlanmalıyız

Uzun bir aradan sonra kendisine yönelen saldırılar nedeniyle işçi sınıfının önemli bir bölümünün yeniden

mücadele yolunu tutmaya başladıkları bir dönemden geçiyoruz. Sınıf devrimcileri, yukarıda kaba hatlarıyla vermeye çalıştığımız saldırı ve yeni dönemdeki çatışmalar tablosuna daha yakından, daha detaylı biçimde yaklaşmak, görev ve sorumluluklarını bu çerçevede bilince çıkararak bir an önce harekete geçmek durumundadırlar. Sınıf çalışması yürüttüğümüz nerdeyse bütün illerde özelleştirmeler nedeniyle yaşanan hareketliliğe müdahale etmek; İş Yasa Tasarısı ve Kamu Personeli Rejimi Yasa Tasarısı nedeniyle tüm Türkiye'de planlı, sistemli ve hedefli bir çalışma başlatmak için tüm hazırlıklar bir an önce yapmalı, mevcut güç ve olanaklar bu temelde harekete geçirmeliyiz. Yoğunlaşan saldırılara karşı yoğunlaşan bir çalışma ve çalışma temposu ortaya koymayı temel önemde güncel bir görev olarak ele almalıyız.

İhtiyaç, sınıfın bağımsız devrimci taban örgütlülüklerini yaratmaktır. İhtiyaç, iş yeri-fabrika komiteleriyle, özelleştirmeye-kölelik yasasına-tensikatlara karşı mücadele komiteleriyle işçi sınıfının mücadele istek ve enerjisini güçlendirmektir. İhtiyaç, saldırılara karşı sınıfın mücadele birliğini sağlamaktır. İhtiyaç, sınıf mücadelesinin engelleri haline gelen sendikaları birer mücadele mevzisi haline getirmek için sistemli ve inatçı bir çaba içinde olmalıdır. İhtiyaç, tüm güç ve olanakların etkin biçimde sınıf mücadelesi'nin hizmetine sunulmasıdır. İhtiyaç,

gerçek bir mücadele programıdır. İhtiyaç, sınıfa devrimci önderlik görevinin yerine getirilmesidir.

Sınıf devrimcileri, görev ve sorumluluklarını bu ihtiyaçları karşılamak üzerinden ele almalı, iddialarını bu ölçüğe bakarak gözden geçirmelidirler.

Öncelikle, tüm illerde ve çalışma bölgelerinde, saldırılar ve girmekte olduğumuz dönem üzerinde detaylı tartışmalar yaparak işe başlamalıyız. Genel tabloyu olanak ve güçlükleriyle etraflıca tartışmalı ve tüm güçlerimizi bu tartışmalara katmalıyız.

İkincisi, her temel çalışma alanında döneme uygun bir çalışma planı ortaya koymalıyız.

Üçüncüsü, çalışma bölgemizdeki hareketlilikleri mercek altına almalı, öncelikli hedefleri isabetle saptamalıyız.

Dördüncüsü, hangi türden araç ve yöntemlerle ne türden bir çalışma yürüteceğimizi bugünden tespit etmeliyiz.

Beşincisi, güç ve olanaklarımızı bu öncelikler ve tespitler doğrultusunda harekete geçmeye hazır hale getirmeli, belli hedeflere önden yığınaklar yapmalıyız. Yaz döneminin imkanlarını değerlendirebilmek bu açıdan ayrıca bir önem taşıyor.

Sınıfa ve emekçilere yönelik çok yönlü ve sistematik saldırıların yoğunlaştığı bir dönemin içindeyiz. Göreve ve sorumluluklarımıza bunun gerektirdiği bir bilinç, pratik inisiyatif ve çalışma temposuyla yaklaşmalıyız.

Haydut takımının başı Bush'un "zafer konuşması"...**Kolay "zafer" ve açık yalanlar!****A. Azin**

Haydut takımının başı, beklenen "zafer konuşması'nı" Mayıs'ın ilk gününde, Basra Körfezi'nden ABD'ye dönen Abraham Lincoln Uçak Gemisi'nde yaptı. Bush, Irak'ta büyük çaplı savaşın bittiğini dünyaya resmen ilan etti. Fakat açıktan zafer ilan etmekten de kaçındı. Bunun yerine, "Irak'ın özgürleştirilmesi teröristlere karşı yürütülen kampanyada önemi bir ilerleme. El Kaide'nin bir müttefikini ortadan kaldırdık ve teröristlerin maddi kaynağını koparıp attık" demeyi tercih etti.

Askeri aşamanın bittiğini, Irak'ı inşa aşamasına geçtiklerini dillendiren haydutbaşı bundan böyle yapılacak işleri de sıraladı: "Irak'a düzen getirmek, kitle imha silahlarını bulmak, demokratik bir hükümet kurmak, Saddam Hüseyin de dahil olmak üzere yıkılan rejimin liderlerini aramak..."

Konuşma 2004 seçimlerine hazırlık yanı da taşıyordu. O nedenle Bush, Afganistan'a ve El Kaide'ye değinmeden geçemedi. Konuşmadan anlaşılana ki, Afganistan'daki işgal sürecektir, El Kaide üyeleri Pakistan'dan Filipinler'e, Afrika Burnu'na kadar "takip edilecek"...

Konuşmanın zafer konusunda muğlak olması boşuna değil. Irak yıkıma uğratıldı, Saddam Hüseyin rejimi devrildi, fakat Irak halkı henüz teslim olmuş değil. Ya da emperyalist literatürdeki biçimiyle ifade etmek gerekirse, Irak halkı henüz "kazanılmış" değil. İşgalci ABD-İngiliz birliklerinin sokaktaki her Iraklı'dan korktuklarını, güvenliklerini sağlamak adına paranoyakça rastgele bombalamaya, kurşunlamaya devam ettiklerini bizzat emperyalist medya, "ilişik" yazar-muhabirler dillendiriyor. Amerikan karşıtı gösteriler sürüyor, giderek daha çok kitleselleşiyor. Kimi yerde işgalci askerlerin üzerine ateş açılıyor, kaldıkları yerler, araçları bombalanıyor. Çocukların ve gençlerin nefretinin Filistin'deki gibi bir İntifada'ya dönüşebileceğine yine işgalcilerin kayıtları tanıklık ediyor.

Modern bombalar işini belli bir başarıyla yerine getirdi elbette. Ama bu kadarı işgalin selameti için yeterli değil. Irak halkından gelişebilecek direniş, işgalcileri korkutuyor. Saddam Hüseyin'in devrilmesi, Irak'ın yerle bir edilmesi, Irak topraklarının baştan sona işgal edilmesi bakımından ortada beklenenden "kolay bir zafer" olduğu halde, emperyalistler bunu rahatlıkla kutlayamıyorlar. Belirsizlik onları bundan alıkoyuyor. Emperyalist çetenin başı Bush bundan dolayı temkinli. Amerikan ekonomisi bundan dolayı beklenen "kolay kazanılmış savaş" canlılığını gösteremedi.

"Emperyalist devletler ittifakı'nın yerini açık bir çıkar çatışması aldı"

Öte yandan, emperyalist-kapitalist sistemin toplamı açısından da farklı bir süreç yarattı bu savaş. Artık 10 yıl öncesinin işleri birlikte halletmenin yollarını arayan, her biri ganimetlerden gücü oranında nasıplenen "emperyalist devletler ittifakı" yok. Birlikte hareket etmenin yerini açık bir çıkar çatışması aldı. NATO çatırdadı. Birleşmiş Milletler maskaraya döndü. Amerikan olmayan emperyalist tekellerin, ellerindeki pazarların gaspına, dünyanın Amerikan tekelleri çıkar ve ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmesine uzun süreli katlanamayacaklarını söylemek için fazlasıyla tarihsel deneyim ve güncel veri var. Ekonomik olarak hiç de hafife alınmayacak devletler, askeri ve siyasi cüceliklerini gidermek için

fazlasıyla kıskırtıldılar. Bu bakımdan silahlanma ve askeri yatırımlar yarışının alevleneceği, buna paralel olarak işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik sömürünün, ekonomik, sosyal, siyasal hak gasplarının tırmanacağı bir dönemin içindeyiz. Ki bu tür adımlar zaten önden peyderpey atılmaktaydı.

Emperyalist sistemi bekleyen bu sorunlara elbette sınıf ve emekçi kitlelerin silkinmesi de eşlik ediyor. Emperyalist küreselleşme karşıtı kitle hareketinin kısa sayılabilecek bir dönem içinde, üstelik savaş henüz başlamamışken emperyalist savaş karşıtı bir karaktere bürünerek, nasıl bir düzeye ulaştığını gördük. Irak'ın kolay yıkımı ya da Amerikan bombalarının hüneri bu hareketin şimdilik önemli oranda geriye çekilmesine yol açmış olabilir. Böyle olması şaşırtıcı da değil. Emperyalistler Irak'ta örgütlü ve güçlü bir halk direnişi ile karşılaşsalar uluslararası kitle hareketinin nerelere varacağını 35-40 yıl önceki örneklerden tahmin etmek zor olmasa gerek. Zaten burada önemli olan nokta, Irak savaşı sürecinin kitle hareketinin potansiyelini göstermiş olmasıdır.

"Amerikan Yüzyılı Projesi" dünyanın paylaşılmış pazarlarını gasp hareketi, aynı anlama gelmek üzere, ABD'nin çeşitli ülkelere, halklara yönelik yeni yeni emperyalist savaşları olduğuna göre, emperyalist savaş karşıtı kitle hareketi de varlığını sürdürecektir. Bugünkü durum geçicidir. Dahası sınıf ve kitle hareketi, her ülke özgülünde gelişen saldırılara paralel olarak kendine bir kanal aramaktadır zaten. Emperyalistler arası rekabet ve çatışmaların yaratacağı temel sorunlar, başta militarizm ve hak gaspları, kitle hareketinin belli bir rotaya oturmasında katalizör rolü oynayacaktır.

Kolay "zafer" ve açık yalanlar!

Haydut takımının açıktan zafer ilan etmemesini, önceleri diğer emperyalistlere pay vermeye yanaşmazken bu konuda giderek ağız değiştirmesini de bunlardan ayrı düşünmemek gerekir. Dünya jandarması ABD'yi, emperyalist-kapitalist sistemin ağababası, lokomotif ABD'yi, hem Irak özgülünde hem de genel olarak zor günler bekliyor.

Fakat halihazırda askeri gücünün ve siyasi hükümlerinin karşısına dikilecek bir güç yok, bu da bir gerçek. Bu nedenle ABD oldukça hoyrat davranıyor ve karşısındakileri hiçbir şekilde adam yerine koymadığını belli eden kaba yalanlara baş vurmaktan sakınmıyor. En açık örnek, kitle imha silahları meselesiydi. Irak'ta kitle imha silahı var diye

feveran ettiler, arayıp, taradılar ortaya bir şey çıkaramadılar. Şimdi girmedi köşe kalmadı ama halen kitle imha silahı bulacaklarını iddia ediyorlar. Açıkçası bu saatten sonra bulmalarına kimse şaşırılmayacaktır! Amerikan halkı haydut takımının kolay başarısıyla iyice yıkanan beyniyle Bush'un her nevi yalanını gerçek diye yutmaya hazır zaten. Dünyanın geri kalanı ise, "acaba ABD bir miktar kitle imha silahını gemilerine yüklemiş midir, bu gemiler ne zaman yola çıkıp Basra Körfezi'ne varacaklar, bu silahlar nerelere nakledilecek, yalan ne zaman CNN'den, BBC'den dünyaya duyurulacak?" vb. sorular soruyor olmalıdır. Haydut takımının ikinci iddiası ise Irak'ın El Kaide ile bağlantısıydı. Bununla ilgili de hiçbir kanıt ortaya koyamadılar. Bütün arşivleri olduğu gibi ele geçirdikleri halde bir kanıt bulup gösteremediler. Ama Bush, Amerikan toplumuna hitap ettiğini, esasta da 2004 seçimlerinde oy verecek olanların

ABD'li sürüden ibaret olduğunu bildiği için, "El Kaide'nin bir müttefikini ortadan kaldırdık ve teröristlerin maddi kaynağını koparıp attık" deme arsızlığını göstermekte hiçbir beis görmedi.

Geriye kala kala bir "Irak'ın özgürleştirilmesi" yalanı kaldı. Nitekim savaşın öngünlerinde ve savaş boyunca başvuru başlıca yalan bu oldu. Saddam Hüseyin diktatörlüğü bu bağlamda fazlasıyla yeterli malzemeydi. Ama ne Iraklılar ne de uluslararası kamuoyu ikna edildi bu konuda. Saddam ABD'nin eseri, tıpkı Taliban gibi. Dahası Amerika'nın tek derdinin petrol kuyularını, toplamda göz kamaştırıcı bir pazar olarak Irak'ı ele geçirmek, Ortadoğu'da hegemonyasını tahkim etmek olduğu bilindiği için, özgürleştirme yalanının hiçbir değeri olmadı. Saddam rejiminden bunaldıkları halde en başta Irak halklarının tepkisini çekiyor bu bayağı yalan. Irak yakılıp yıkıldı, halk katliamdan geçirildi-geçiriliyor, ülke emperyalist işgalcilerin postalları altında çiğneniyor, ama haydut takımından her ağzını açan, diktatörlükten demokrasiye geçildiğini söylemekten zerrece utanmıyor.

ABD haydutlarının kolay başarısı gerçek zafere dönüşemeyecek!

Gerçi Amerikan emperyalizminin dağarcığında demokrasi ve özgürlüğün bundan farklı bir anlamı yok. Neresi ABD bombalarıyla yıkılmışsa, nerede halklar kadın, çocuk, yaşlı demeden katledilmişse, neresi yağma ve talana açılmışsa, neresi baştan başa ABD rambolarıyla işgal edilmişse, orası o denli özgürdür, o denli demokratiktir ABD'li haydutlara göre. Şunu da eklemek gerekir ki, ABD'nin düzen getirmek ve demokratik bir hükümet kurmak dediği de, bütün bunların üzerine halkları baskıyla, katliamla, terörle zapturapt altına almak, hırsızlar, hainler, yerli işbirlikçilerden bir kukla yapı kurmak ve vali diye atanan bir Amerikan generaliyle bunu yönetmekten başka şey değil.

Hiçbir halk böyle bir "özgürlüğü" uzun süre kaldırmaz. Nitekim Irak halkı bunu hiçbir şekilde kabul etmiş değildir. Emperyalistlerin sözde demokrasisini layıkıyla iade etmek için direniş sürdürüyor. Direniş sürdükçe de, haydut takımının, çürümüş BAAS rejimi sayesinde ve bombalarla sağladığı kolay başarısı hiç bir zaman "zafer"e dönüşemeyecektir. ABD emperyalizmi bunun korkusunu fazlasıyla duyuyor. Haksız da değil, Irak'ta onu gerçek bir bataklık bekliyor.

ABD'nin Avrupa'nın göbeğinde egemenliğini yeni güçlerle inşa girişimi

C. Kaynak

Birleşimi gizli tutulmaya çalışılmasına karşın, Polonya'ya çok özel bir yer ayrılan bu yeni askeri platformun ağırlık noktasını Doğu Avrupa'nın oluşturduğu kesindir. ABD'nin başta Romanya'nın Köstence Limanı olmak üzere, Doğu Avrupa'ya, yani Rusya ile Batı Avrupa ülkeleri arasındaki alana, askeri olarak mevzilenmek istediği gitgide açıklık kazanacaktır.

ABD emperyalizminin Irak'a saldırısının hiç de gizli tutulmasına gerek duyulmayan en temel nedenlerden birisi dünyanın toplamını tehdit etmek, Pentagon'un militarist kudretini dehşet uyandırıcı bir tarzda ispatlamaktır. Bir kaç hafta sonunda Irak'ta hem maddi hem de manevi açıdan çok boyutlu bir enkaz bırakıldı. Bush'un "büyük ölçekli operasyonların son bulduğunu" ilan etmesiyle birlikte ABD'nin Irak'ı bir deneme tahtasına dönüştürerek icra etmeye çalıştığı politikasında yeni bir sayfa fiilen açılmış durumda.

Tahrip edilen ülkenin yeniden inşası adı altında uygulanmaya konmaya çalışılan ABD politikası iki esas unsurdan oluşmaktadır. Bunlardan birincisi, Irak'ta yeni bir rejimin oluşturulması, yeni bir hükümetin seçilmesi, asayişin sağlanması, tahrip edilen altyapı tesislerinin asgari ölçüde onarılmasından oluşuyor. ABD idaresi askeri ve sivil vali atamakta, yeni rejimim oluşumuna ilişkin paketler açmakta, vaadlerde bulunmakta, Birleşmiş Milletler Örgütü'nü göreve çağırarak tüm dünyayı Irak halkına yardımcı olmaya davet etmektedir vb. Yani, sorunun medyaya yansıyan ve yoğun tartışma konusu olan bu ilk boyutu, ABD politikasının salt Irak'a ilişkin olan yanısırdır. Sorunun bu yönü tüm karmaşıklığı ve çelişkileri ile birlikte kendi içinde açıklanmayı gerektiren bir bütün oluşturmaktadır.

Fakat, ABD emperyalizminin Irak'ı bir laboratuvara dönüştürerek uygulamaya koyduğu politikanın ölçeği ve perspektifleri kısas alınarak gelişmeler değerlendirilmeye çalışıldığında, Irak sorununun Irak'a ilişkin bölümü, kendi içinde son derece önemli olsa bile, tali bir konuma düşmektedir. ABD'nin bu politikasının içeriği daha önce tanımlanmıştı. Özetle uluslararası ilişkiler ve dengeler yeniden kalıba dökülmek istenmekte, yeni bir dünya düzeninin temelleri atılmaya çalışılmaktadır. Irak halkını boğazlayarak dünya halklarını tehdit eden ABD emperyalizmi, bu kez Irak'ı bir sıçrama tahtası olarak kullanıp uluslararası ilişkilere yeni bir biçim vermeye çalışmaktadır. Geline aşamada Irak sorununun ağırlık noktası hızla bu alana kayıyor ve en temel konuya dönüşüyor.

Irak'ta asayiş sağlamak amacıyla bir gönüllü koalisyonunun oluşturulmaya çalışıldığı, iki gizli toplantının ardından, resmen açıklanmış bulunuyor. Bu girişim, geçen sayıdaki değerlendirmemizde belirtildiği gibi, yalnızca ABD ve İngiliz birliklerinin Irak halkı ile karşı karşıya gelmeyi, olası bir direnişle yüzyüze kalmayı önden bertaraf etme endişesinden kaynaklanmamaktadır. Kuşkusuz girişimin böyle bir boyutu da var. Avrupa basını konuyu sadece asayiş sağlama ihtiyacından ibaret tutarak ve özüne inmeyerek "ABD'nin yemeği pişirdikten sonra bulaştığı başkalarına yikatmak istemesine" benzetmektedir. Oysa, ABD'nin İngiltere aracılığı ile ve NATO ilişkilerini kullanarak oluşturmak istediği askeri koalisyonun misyonu ilk aşamada "bulaşık yıkama" olsa bile nihai perspektifi bununla sınırlı değildir. Bu girişimin arka planı, ilk aşamada,

ABD'nin Ortadoğu ve Avrupa'daki askeri mevzilenmesine yeniden biçim verme çabası ile birlikte düşünülme durumunda. Fakat Beyaz Saray'ın teorisyenleri, hem uluslararası ortamın elverişsizliğinden ötürü ve hem de geleceği ipotek altına almamak için, toplu ve son biçimi verilmiş bir proje ortaya koymak yerine politikalarını adım adım icra etme yoluna gidiyorlar.

ABD emperyalizmi Irak'ı bahane ederek kendisine askeri alanda bir uşak koalisyonu oluşturmaya çalışmaktadır. Buna yönelik girişimlerin ilk toplantısı 30 Nisan'da, ikincisi ise 8 Mayıs'ta Londra'da yapılmış durumda. 8 Mayıs tarihli toplantıda 15 ülkenin askeri düzeyde temsil edildiği iddia edilmekte, ama katılanların listesi tam olarak açıklanmamaktadır. Sadece ABD, İngiltere, İspanya, Danimarka, Polonya ve Çek Cumhuriyeti'nin adları geçiyor. Üçüncü bir toplantının ise 22 Mayıs'ta Varşova'da yapılması kararı alınmış durumda.

Birleşimi gizli tutulmaya çalışılmasına karşın, Polonya'ya çok özel bir yer ayrılan bu yeni askeri platformun ağırlık noktasını Doğu Avrupa'nın oluşturduğu kesindir. ABD'nin başta Romanya'nın Köstence Limanı olmak üzere, Doğu Avrupa'ya, yani Rusya ile Batı Avrupa ülkeleri arasındaki alana, askeri olarak mevzilenmek istediği gitgide açıklık kazanacaktır.

Söz konusu koalisyon, eğer Irak laboratuvarında sınırdıktan sonra Washington'un beklediği randımanı verir, kararlılık gösterirse, bazı muhtemel firelere rağmen, ABD'nin gelecekteki askeri ittifakının başlangıç noktası ve çekirdek gücü olmaya adaydır. Girişimi aktüel yönünden ve itiraf edilen boyutundan ibaret görmeyen bazı Polonyalı aydınlar hemen endişelerini ifade etmeye başladılar. Bu aydınlar Irak'ta "bulaşık yıkamayı" kastetmemekte, ABD ile oluşacak farklı bir ilişkinin ileride yol açacağı sıkıntıları dile getirmektedirler. ABD'nin Irak'a saldırısına 80 milyon dolar karşılığında destek veren Varşova hükümetinin Başbakan'ı Leszek Miller, "Polonya'nın uluslararası konumu hiçbir zaman bu kadar güçlü olmamıştı" demektedir. Oysa öğretim üyesi Zdzislaw Najder, aynı ilişki ve misyonu, "saflığımız bizi Avrupa'da Amerikalılar'ın Truva Atı yaptı" sözleriyle tanımlamaktadır. Adının açıklanmasını istemeyen bir diplomat ise, "acaba giydiğimiz gömlek omuzlarımızı geniş gelmiyor mu?" demektedir.

Washington Orta Avrupa merkezli yeni bir askeri ittifak oluşturma çabası içinde bulunurken ve bunu Irak'ta geçici bir süre için asayiş sağlamakla yükümlü göstermeye çalışırken, aslında yeni bir uluslararası saflaşmanın da ilk adımlarını atıyor. Bu girişimine paralel olarak ABD, Birleşmiş Milletler'i bir "insani yardım derneği"ne dönüştürmeye ve Güvenlik Konseyi'ni de işlevsizleştirerek fiilen ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Colin Powell BM genel sekreterine yaptığı ziyarette, BM'ye Irak'a insani yardımda bulunma konusunda görev düştüğünü,

ABD'nin buna karşı olmadığını, Güvenlik Konseyi'ne sunulacak olan "karar tasarısının BM genel sekreterine ve BM'ye üstelencekleri bir rol, başkan Bush'un bahsettiği merkezi rolü vereceğini" belirttikten sonra, "Olan oldu. Artık savaştan bahsetmiyoruz, barışı ve umudu konuşuyoruz. Irak halkına yardım etmekten bahsediyoruz ve karar taslağının esas amacı da budur" dedi. Bu arada Beyaz Saray, Güvenlik Konseyi'nin toplanarak fazla tartışmaya girmeden ve gereksiz formalitelere başvurmadan Irak'a karşı 1990'da karara başlanmış olan yaptırımlar politikasına son vermesini, yani bu konudaki sorumluluğunu yerine getirmesini talep etti.

Böylece, mevcut uluslararası platformların işlevsizleştirilmesi ve sabote edilmesi, ABD'nin yeni oluşumuna faaliyet alanı yaratmayı da beraberinde getirmektedir. Eğer hesaplar tutarsa, bundan sonra ABD emperyalizmi, saldırganlığının meşruluk zeminini oluşturduğu bu uşak koalisyonu nezdinde aramaya gidecek, onu "uluslararası cemiyetin" meşru ve örgütlü ifadesi sayacaktır. Sınırları ve işlevi kasıtlı olarak muğlak tutulan ABD'nin bu girişimi, eğer hayat bulursa, NATO'nun statüsünün değişmesi ve Washington'un uygun görmediği üyelerinden ayıklanması sonucunu da doğurabilecektir. Birleşmiş Milletler'i bir Kızıl Haç kurumuna dönüştürmeyi planlayan ABD emperyalizminin, NATO bünyesinde, Belçika ve Lüksemburg gibi devletlerin veto hakkına katlanmaması, bu eğilimin en doğal sonuçları olmak durumunda.

ABD emperyalizminin bir çok cepheden aynı anda yürüttüğü bu saldırılara karşı ortaya henüz ciddi bir tepki konulmuş değil. Belçika Başbakanı'nın daveti ile Chirac ve Schröder, aralarına Lüksemburg başbakanını da alarak, Brüksel'de bir araya geldiler ve ortak bir Avrupa savunma sisteminin geliştirilmesini konuştular. Anında Tony Blair'in şiddetli eleştirilerine ve Colin Powell'in aşağılayıcı alaylarına hedef olan Chirac ve Schröder, minik zirvenin sonunda yaptıkları açıklamalarda, bir araya gelmelerinin nedenleri ve amaçlarından çok ABD'ye karşı olmadıklarını, ona alternatif yaratmaya çalışmadıklarını kanıtlamaya çalıştılar.

Buna rağmen, ABD emperyalizminin saldırganlığına açıktan göğüs germe iradesi olmayan güçler, her ne kadar Washington ile yeniden arayışta düzeltme yönünde beyanatlarda bulunsalar da, şimdilik umutlarını gizlice Irak halkına bağlamış durumdadır. Elebaşlıklarını Almanya, Fransa ve Rusya'nın oluşturduğu güçler, ABD'ye karşı aktif bir muhalefet örgütleyemiyor, ona açıktan tavır alamıyorlar. Moskova ve Brüksel'de olduğu gibi, arasına birer suçlu gibi bir araya geliyor ve sonuçta neredeyse yaptıklarından utanır duruma düşüyorlar. ABD'nin politikasından rahatsız olan güçlerin bugüne kadar yaptıkları zirveler, ortak bir tavır belirlemekten ve ona göre bir politika saptamaktan çok, birbirlerini şüpheli niyetlerle takip altında tutmaya çalıştıklarını ortaya koyuyor. Üzerinde mutabakata varılan, ama açıkça ifadesi mümkün olmayan ortak beklenti, işgal güçlerinin Irak'ta zora girmeleri ve ABD'nin şu veya bu şekilde bataklığa saplanmasıdır.

Dolayısıyla, Irak halkının işgal güçlerine karşı başlatılabileceği bir direniş aynı zamanda uluslararası hesapları da bozabilecek bir öneme sahiptir.

Deprem aynasından yansıyan devletin katliamcı yüzü...**Bingöl'de de önce kamu binaları çöktü!**

Her depremde ilk çöken binalar devletin elinden çıkanlar oluyor. Bu, "deprem değil devlet öldürür!" söyleminin gerçekliğini doğruluyor.

Gerçekten de, yoksul insanların sınırlı imkanlarıyla yaptıkları derme-çatma denebilecek evleri bile çökertecek bir şiddete sahip olmayan Bingöl depremde, yatılı okul binası başta olmak üzere, hemen tümüyle devlete ait, devlet tarafından yaptırılmış binaların çökmüş olması üzerinde önemle durulması, asla unutulmaması/unutturulmaması gereken bir büyük suçun kanıtıdır.

'99 Marmara depremlerinde, kamu binalarının yanı sıra, pek çok kooperatif binası da yerle bir olduğundan ve yıkımın geceye rastlaması nedeniyle ölüm insanları evlerindeki yataklarda yakaladığından, bu kamu binası meselesi bu derece öne çıkmamıştı. Öfke yoğunlukla kooperatif binalarının müteahhitlerine yönelmişti.

Sonrasında insanlar bu katillerin nasıl bu kadar çabuk aklanıp-paklandığını hayretler içinde izlediler. Ceza alan tek bir müteahhit bile olmadığı gibi, katiller listesindeki kimi şahısların müteahhitlik firmaları da kalıcı konut ihaleleri verilmek suretiyle adeta ödüllendirilmişti. Çok geçmeden, daha konutlar kullanılmaya başlanmadan, devlet eliyle nasıl yeni tabutluklar inşa edildiği görüldü. Bölgedeki ilk sarsıntıda yerle bir olacak konutların başında, adına kalıcı sıfatı eklenmiş bulunan bu sözde deprem konutları geliyor.

Bingöl depremi aslında konunun hayret toplayacak denli karmaşık olmadığını ortaya çıkarmış bulunuyor. Katil müteahhitler cezalandırılmadı; çünkü mesele üç-beş hırsızla sınırlı, devlet erkanının pek sevdiği bir deyimle "münferit" bir olay değildi. Bir tanesinin bile yargıya intikali ve arkasının takip edilmesi durumunda ipin ucu devletin en yetkili kurumlarına kadar gidebilecekti.

Marmara depreminin ardından, sadece müteahhitler değil, onlara yapı izni veren ve denetimini yapmayan belediye yetkilileri de cezalandırılmalı, denildi. Doğrudur. Buralardaki yetkili şahıslar hırsızlık aşamasında olduğu kadar katliam aşamasında da müteahhitlerin suç ortağı konumundadırlar. Dolayısıyla, onlarla birlikte ve aynı cezayı çekmeleri gerekmektedir.

Peki, şimdi Bingöl'de 84 çocuk ve gencin mezarı olan yatılı okul binası için ne söylenecek? Hükümet diyor ki, müteahhidi hakkında soruşturma başlatıldı. Peki sonra? Bu kişi veya firmaya ihaleyi veren ilgili bakanlığı da kapsayacak mı bu soruşturma? İhale nasıl, hangi koşullarda yapılmış? Kaç başvuru arasından ve niçin bu firma seçilmiş? Yapı denetimi yapılmış mı? Bingöl fay hattında bulunan ve deprem yıkımını daha önce de yaşamış bir kentimize olduğuna göre, okulun plan-projesi deprem şartnamesine göre mi hazırlanmış?

Sorular daha artırılabilir. Ancak bu kadarına verilecek yanıtlar, müteahhitte birlikte pek çok üst düzey devlet görevlisinin başını yaktmaya yetecektir.

Aslında Bingöl ve yatılı okul faciası sadece bir aynadır. Bu durum Türkiye'de her depremde yeniden açığa çıkıyor, her deprem duruma yeniden ayna tutuyor. Ve deprem aynasından yansıyan hep devletin katil yüzü oluyor.

Sadece konut ihaleleri meselesinde değil elbette. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, aynada yansıyan aynı yüzdür. Bu böyle iken, devletin deprem suçlarını araştırmasını, takip etmesini ve cezalandırmasını

beklemek tam bir safdillik olacaktır. Çünkü suçu kovuşturacak olanlar bizzat suçlulardır.

Dikkat edilirse, yatılı okul inşaatıyla ilgili ortada tek bir isim bile dolaşmıyor. Yetkililer sadece soruşturma başlatılmıştır demekle yetinmiyorlar. Bu da devletin gerçekten Marmara depreminden "ders almış" olduğunu gösteriyor. Deprem yıkımını azaltma yönünde hiçbir amacı ve işlevi olmamakla birlikte, gerçekten de bir ders alındığı açıktır.

Devletin Marmara depreminden aldığı ders: Özel Tim deprem bölgesinde!

Bingöl depreminde isyan kıvılcımını körükleyen bir kez daha polis olduğu görüldü. Devlet, hükümet ve medya cephesinden ne kadar inkar edilirse edilsin, ne kadar uydurma sebepler ortaya atılırsa atılsın, bu apaçık bir durumdu.

Önce bir polis otosu çadır istemiyle toplanmış kalabalığın üzerine sürülüyor, çıkan kargaşayı, biriken öfkeyi ateşlercesine, hemen ardından yüzleri maskeli Özel Tim'ciler makineli tüfekleriyle tarrakaya başlıyorlar. Bir isyan çıkarmak için bundan daha etkin bir ajitasyon yürütülebilirmiş, bundan daha güçlü bir provokasyon mümkün olabilirmiş gibi, hükümet cenahı hemen "provokasyon var" nakaratını tekrarlamaya başlıyor.

Medya da derhal bu tekerleme habere sarıldı. Gerek başbakanın ağzından, gerekse kendi yorumlarında hep bir "provokasyon"dan bahsedip durdular. Ne var ki, çektikleri görüntüler polis ve Özel Tim'in yarattığı provokasyonu sergiliyordu. Bunun dışında ne bir görüntü verebildiler, ne bir "ses kaydı". Oysa geleneğe uyup, polisçe hazırlanmış bir ses bandı dinletebilirlerdi.

Hiç kimse sormuyor; Özel Tim'in deprem enkazları arasında ne işi var?

Hani bunlar "terörle mücadele" için özel eğitim almış birliklerdi! Hani, eski askerlerin pek sevdiği tabirle, "gayr-ı nizami harp" için yetiştirilmişlerdi!

Yoksa devlet deprem mağdurlarını terörist olarak mı görmektedir?

Devletin Marmara depreminden aldığı ders bu mudur?

Bingöl olaylarının gösterdiği kadarıyla, durum tam da böyledir. Devlet Marmara depreminden "ders almak" adına, acılı insanların öfkelerini büyümeden bastırabilmek için yapması gerekenleri hesaplamış, planlamış ve ilk depremde de uygulamıştır.

Dikkat edilirse, bunun dışında hiçbir tedbir, hiçbir yenilik, hiçbir ilerleme bulunmamaktadır. Ne konuyla ilgili araştırmacıların uyarılarını dikkate almak, ne zamanında ve yerinde yardım ulaştırılmak, ne yara sarmak... Olumlu yönde hiçbir gelişme yoktur.

Kızılay'ın elinde ne denli büyük bir çadır stoku bulunduğunu Amerika'nın Irak saldırısı vesilesiyle gördük. Bölgeye olası bir göç hareketi için binlerce çadır yığıldı. İhtiyaç da olmadı. Onlar öylece kullanılmadan duruyor. Ama Bingöl yıkıldığında, insanların çoluk-çocuk ortada kalmasına, ölmeyip de sağ kalanların gecenin ayazından, açlıktan, perişanlıktan hastalanmasına rağmen, bir türlü bölgeye yeterli çadır sevkiyatı yapılmıyor. Götürülenler dağıtılmıyor. Dağıtılanlar şarta bağlanıyor... Sonra da insanlar çadır talep etti diye üzerlerine yüzleri maskeli katil çeteleri tarafından makineli tüfek ateşi açılıyor.

Deprem aynasına bir de bu cepheden bakıldığında, görülen yine devletin katliamcı yüzüdür.

Deprem bölgesinde perişanlık devam ediyor. Bu doğal olarak ölümlerin de devam edeceği anlamına geliyor. Yani devlet, deprem yıkımıyla olduğu kadar, sonrasına ilişkin sorumluluklarını yerine getirmeyerek de, katliamlarına devam ediyor. Tıpkı Marmara depreminde olduğu gibi... Orada da, sadece enkaz altındakilerin değil, organ mafyasının kaçırıp katlettiği insanların gerçek katili de devlettir. Böyle gelişmeleri önlemesi, özellikle aciz insanları koruma yükümlüğünü yerine getirmesi gerekirken, sermaye devleti tepkileri bastırmakla, banka ve kuyumcuları korumakla uğraştı. Yardım edeceğine yardımları engellemek, engelleyemediğini yağmalamakla uğraştı. Bingöl'deki depremedeleri bekleyen de bundan başkası değil.

Yarın, başka bölgelerde, belki İstanbul'da yaşanacak depremlerde de durum farklı olmayacak. Sermaye devleti ayakta kaldığı sürece yıkım ve katliamlar sürecek.

Deprem, ölüm ve acı kader mi?

Serhat Ararat

Yıllar önceydi. Tarih 1971... Yılın bahara döndüğü bir gündü. Henüz dünyamızı yeterince ısıtmayan güneşin battığı, mavi karanlığın çökmeye başladığı bir akşam vaktiydi. Tatvan Yatılı Bölge Okulu'nda derslik ve yatakhanelerin bulunduğu binanın dış kapısına adım atar atmaz dehşetli bir sarsıntıyla sarsıldım, bir solukta kendimi açık araziye attım. Herşey aniden olmuştu. Bu sarsıntı, yerin derinliklerinden gelen bu ölümcül yer dalgası bana yabancı değildi. Bu dehşetli sarsıntı ile 5 yıl önce bir yaz günü, Ağustos'un kavurucu sıcaklığında, bir öğle vakti, yaşlı, çocuk ve işi gücü olmayan kadınların damların altında öğle yorgunluklarını kestikleri rehavet anında, Varto'yu yerle bir eden depremde tanışmıştım. Henüz çocuk yaşlarda, binaları yerle bir eden, her tarafı toz dumana boğan, kadınları, çocukları, erkekleri öldüren, yaralayan depremin çocuk ruhlarda nasıl deprem yarattığını biliyordum. Çocuk ruhlarda yaşanan deprem nedeniyle geceleri kabuslarla boğuşur, en küçük bir tıkırtıda yatağınızdan dışarı fırlar, soluğu sokakta alırdınız.

Evet, deprem olmuştu, ama nerede? Bir merak, bir telaş sarmıştı. Varto bir kez daha mı sarsıldı, acaba bizimkilere bir şey olmuş muydu? Yok yok olmazdı, çünkü '66 Depremi geriye yıkılacak bir şey bırakmamıştı ki, eski evlerin yerine yapılan evler tahtadan barakalardı, yıkılsa bile insana bir şey yapamazdı!.. Bu iç diyaloglar, çatışmalar, korku ve onları savuşturan savunma refleksleri çok kısa bir anda oluvermişti. Sonra diğer öğrenciler bağırtı ve ağlamalarla, gürültü ve koşuşturmalarla binaları boşalttı, okul bahçesi, yatakhane önleri, top sahası yüzlerce çocuk öğrenciyle dolmuştu... İdareciler, öğretmenler geldi, depremle ilgili açıklamalarda bulundular. Herkes tedirgin, kaygılı, korku içinde, kimisi dehşet içinde... Özellikle Varto depremini yaşayanlar...

"Deprem nerede olmuş" sorularıyla idarecileri, öğretmenleri sıkıştırıyoruz. Bir yandan da yorumlar yapıyoruz, tahminler sıralanıyor... Bir süre sonra "Deprem Bingöl şehir merkezini yerle bir etmiş, çok sayıda ölü ve yaralı var" haberi geldi. Bingöllü arkadaşlarımız dehşet içinde, ağlıyor, dövünüyor. Onları yatıştırmaya, acılarını paylaşmaya çalışıyoruz. Biz diğerleri ise ikili ve çatışan duygular içindeyiz. Depremin memleketimizde olmaması, yakınlarımıza bir şey olmaması bizi rahatlatıyor, ama arkadaşlarımızın hüznü, acıları, ağlamaları bizi de üzüyor, kimi zaman biz de kendilerine eşlik ediyor, depremin dehşetini anılarımızla aktarıyor, bununla birlikte rahatlatıcı sözler eklemeyi de ihmal etmiyoruz.

Zaman ilerledikçe öğretmenlerimiz, istersek içeride yatabileceğimizi, devlet binalarının sağlam olduğunu, dayanıklı olduğunu söyledi. Ama biz kabul etmedik. "Hayır, bu geceyi dışarıda geçireceğiz. İçerde yatmaya korkuyoruz" dedik ve dediğimizi yaptık. Gecenin ilerleyen saatlerinde uykusuzluğa dayanmayan çoğu arkadaşımız korkuyu ve deprem dehşetini bir yana bırakarak yatakhaneye çekildi, küçük yataklarında kendini teslim alan uykunun kollarına attı...

32 yıl sonra, yaşlı dünyamız, kahırlı ülkemiz, serhat kentimiz Bingöl sayısız sarsıntıya, depreme, büyük küçük olaya, kahramanlığa, ihanete, direnişe, zulme ve dehşete tanık olduktan sonra Bingöl yine büyük bir sarsıntıya, yıkıma, ölüme, acıya sahne oldu.

Başka bir Yatılı Bölge Okulu, doğanın bahara durduğu bir günün alaca karanlığında yerin dibinden gelen büyük deprem ve yerle bir olan, katları birbirine yapışan "devlet binaları" altında can veren, yaşam savaşı veren Kürt çocukları... Hayalleri, umutları ve özlemleriyle yaşamlarının baharında beton yığınları altında can veren bizim çocuklar... Onlar bizim kadar şanslı değil... Onlar kendilerini dışarıya atacak kadar zaman bulamıyor...

Yatakhaneleri sarsıntıyla birlikte mezara dönüştü, içlerinde çok azı bu mezar yerinden çıkabildi...

Bu, kader mi? "Doğal afetin" acımasızlığı, yıkıcılığı mı?

Hayır!

Kağıt binalar gibi içiçe geçen, un ufak olan binaların yapımcısı mütahhitler mi sorumlu? Bu binaların malzemelerini çalanlar mı suçlu?

Hayır, sömürgeci sistem, bu soygun düzeni sorumlu ve suçlu!

Kürde düşman, Kürdü inkar ve imha etmeyi bütün politikalarının ve yaklaşımlarının odağına oturtan bu sömürgeci düzen sorumlu ve suçlu!

Öyle olmasa acılı insanların en doğal tepkileri kurşunla karşılanır mı, en sıradan istemleri cop, panzer ve vahşet araçlarıyla yanıtlanır mı?

Bu acımasızlığı, bu vahşeti, bu gözü dönmüşlüğü sömürgeci sistem, sömürgeci özel savaş dışında açıklamak mümkün mü?

1971 Depremi üzerinden tam 32 yıl geçti. Bu 32 yılda çok şey değişmişti, ama aynı zamanda değişmeyen çok şey de yerli yerinde duruyordu... TC'nin sömürge yönetimi yine aynıydı; Kürt halkı uyanmasına, ulusal bilincini eylem içinde geliştirerek, savaş içinde pişirmesine, eskisi gibi yaşamayacağını sayısız kanıtla göstermesine ve kanıtlanmasına rağmen sömürge yönetimi yine aynıydı. İnkâr ve imha dışında başka bir dil bilmiyordu, dahası bu özelliklerini özel savaş yöntemleri ve araçlarıyla görülmemiş boyutlara çıkarmıştı. "Doğal afetleri" bile bu stratejik amacı doğrultusunda kullanmakta geri durmuyordu...

Evet, bir "doğal felaket" olmuştu. Bugün bu felaketin önüne geçmek mümkün değil. Ama buna karşı çok yönlü önlemler almak, insan ve diğer kayıpları en az düzeye indirmek mümkün değil mi? Deprem hattında olan sayısız ülke var. Ama bunlardan bazıları aldıkları önlemlerle, geliştirdikleri deprem teknolojileriyle depremlerin zararlarını en az düzeye indirebilmişlerdir.

Peki, ya TC ne yapıyor? Bu sorunun yanıtı en sıradan burjuva basın yayın organlarında var,

tartışılıyor. Deprem dönemlerinde, yaraların sıcak olduğu günlerde bu konu tartışılır, inşaat sektöründe yaşanan yolsuzluklar, yapılan akıl almaz vurgunlar, çalıp çırpımlar orta yere dökülür, ancak kısa bir süre sonra bunlar unutulur, her şey eskiye döner, soygun çarkı aynı hızla ve acımasızlığı ile dönüp durur, yeni bir sarsıcı, yıkıcı depreme kadar... Amacımız bu bilinen gerçekleri tekrarlamak değil. Vurgulamaya çalıştığımız, 32 yıl içinde Bingöl ve deprem bölgesinde olan yerleşim alanlarında depreme karşı hiçbir ciddi önlemin alınmamış, tersine "ev-konut" diye yapılan beton ve taş yığınlarının bir tuzaktan ve bunların en sıradan sarsıntılarda bile yerle bir olacak mezarlardan farksız oluşudur. Aynı zamanda bunun bir kader ve doğal afetten çok, kırım politikasının tamamlayıcı unsuru olarak değerlendirilmeye çalışılmasıdır...

Öyle olmazsa acılı insanların en insani talepleri kurşunla, copla, panzerlerle karşılanır mı?

Ve ardından halkın en doğal, en meşru tepkileri, haksızlıklara karşı isyanı "provokasyon" olarak değerlendirilip "yavuz hırsız" misali sergilenen gözü dönmüşlük meşrulaştırılmaya çalışılır mıydı?

Kuşkusuz Bingöl halkı politik bir halktır, kendi bağrından sayısız devrim şehidi, devrimci direnişçi ve devrimci gelişme çıkarmıştır. Dolayısıyla karşı karşıya kaldığı haksızlıklara tepki göstermesi ve gerektiğinde sömürgeci özel savaş güçlerine karşı direnmesi anlaşılabilir. Sömürgeci yöneticiler de bunu biliyor, acılı insanların acılarını ve doğal tepkilerini unutarak tüm vahşetleriyle saldırmakta bir sakınca görmüyor...

İmralı Partisi KADEK'in dört yılı aşkın bir süredir yaptığı bilinçleri katletme ve bellekleri silme hareketine rağmen Bingöl halk direnişinde de görüldüğü gibi halkımızın sömürgecilik karşısındaki duruşu net ve açıktır. Aynı şekilde "bizim" olarak bilinçlere ve bilinçaltına kazanmaya çalışılan sömürgeci devlet gerçeği de açık ve nettir.

Bingöl halkının, onların şahsında tüm halkımızın acılarını paylaşıyor, sömürgeci sisteme karşı sergiledikleri direnişi selamlıyoruz...

Fransa'da eğitim alanında eylem dalgası!

Fransa'da 6 Mayıs günü, ders yılının başlamasından bu yana 4. grev yaşandı. Ders yılının sonları olmasına rağmen grevler sürüyor ve önümüzdeki süreç için yeni grev çağrıları yapılıyor.

Eğitim Bakanı'nın da sık sık televizyon ve radyolara çıkıp eylemi kırma çabalarına rağmen eğitim sendikaları grevlerin kararlı bir şekilde süreceğini dile getirdiler. Medya da hükümeti savunmaktan, sinsi bir şekilde onun borazanlığını yapmaktan geri durmuyor.

6 Mayıs günü bir kez daha hükümetin eğitim politikası protesto edildi. Üstelik bu sefer sadece emeklilik yasasında yapılacak istenen değişikliklere karşı da değil. Son dönemde gündeme gelen birçok "reform" yasasına karşı tavrı alındı, iktidarın iktisadi ve sosyal politikası teşhir edildi. Eğitim personeli kamu çalışanlarının 13 Mayıs için yaptığı genel grev çağrısına da katılacağını açıkladı.

6 Mayıs grevi ile üç talep çerçevesinde gerçekleşti. Birincisi, bütün kamu çalışanlarını ilgilendiren emeklilik yasasında yapılacak istenen değişikliklere karşı. 1995'de hükümet bu yasayı gündeme getirdiğinde Fransa eşine az rastlanır bir grev dalgasıyla karşı karşıya kalmıştı. Bugün bu yasa tekrar gündemde; hükümet kamu çalışanları için emeklilik yaşının uzatılmasını, emekçilerin payına düşen ödentinin yükseltilmesini istiyor. Böylece birçok ülkede tanık olunan "mezarda

emeklilik" yasası Fransa'da da yürürlüğe konulmak isteniyor.

İkinci saldırı eğitim dünyasını ilgilendiriyor; bütçe kesintileri ile bu sektörde çalışan sayısının azaltılması hedefleniyor. Bunlar öncelikle okullardaki sosyal yardımcıları, psikologlar, yönlendirme danışmanları. Böylece Fransız eğitim sisteminin içi boşaltılmak, kalitesiz bir eğitimle bilinç düzeyi düşük bir emekçi yığını yaratılmak hedefleniyor.

Eğitim sektörünü hedefleyen üçüncü saldırı ise, sistemin merkeziyetçi yapısına son verilme istenmesi. Merkezi eğitim sisteminin parçalanması sonucu sorumluluk yerel idare birimlerine devredilerek eşitlikçi ilkeye son verilmeye çalışılıyor.

6 Mayıs grevi ilkökul, ortaokul ve lise öğretmenlerinin katılımıyla gerçekleşti. Öğretmenler ezici çoğunluğu oluşturuyordu. Eyleme pedagoglar, diğer eğitim görevlileri vb. de katılım sağladılar. Okullarda toplantılar düzenlendi, tartışmalar yürütüldü. Büyük kentlerde ise yürüyüş kararı alınmıştı. Her zaman olduğu gibi en önemli gösteriler Paris'de 20 bin ve Marsilya'da 15 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Fransa'nın dört bir tarafında da birçok gösteri düzenlendi; Toulouse, Avignon, Toulon, Nice, Rennes, Nantes gibi kentlerde binlerce kişi sokaklara döküldü. Ayrıca Reunion Adası'nda haftalar önce başlayan eylem yoğun katılımı sürüyor.

'68'in ve Denizler'in devrimci mirasını sahiplenmek!

'68 gençliğinin devrimci önderlerinden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan bu yıl da bir takım etkinliklerle anıldılar. İdamları burjuva gazetelere ve bir takım TV programlarına konu oldu. İdamlarını onaylayan hakiminden onları sorgulayan savcılara, idama el kaldıran milletvekillerine kadar bir takım eli kanlı simaların burjuva medyada boy gösterip ne kadar yanlışlık yaptıklarını, bundan dolayı ne kadar pişmanlık duyduklarını açıklamaları son birkaç yıldır nerdeyse bir moda haline geldi.

Devrim düşmanlarının sinsî oyunları tutmayacak!

Bu kanlı simaların, bu katliamcı düzenin Denizler'e karşı bu yaklaşımlarında samimi oldukları elbette düşünülemez. Düşünülemez çünkü, bu aynı düzen bekçileri ve onların çırakları Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın mirasını sürdüren onlarca, yüzlerce devrimciyi aynı gözü dönmüşlikle katletmeye, katliamlara alkış tutmaya devam ediyorlar. Son birkaç yılda zindanlarda katledilen devrimcilerin sayısı 12 Mart'ta katledilenleri çoktan aştı. Sermaye devleti 12 Eylül faşizmine rahmet okutan insanlık dışı katliamların altına kanlı imzasını atarken Denizleri sahiplendiğini, onların idamına karşı çıktıklarını iddia eden burjuva liberallerinden hiçbir ses çıktı mı, çıkabilir mi? Sesi çıkanların ise ne dediğini, ne yaptığını biliyoruz. Onların pişmanlığı, liberallerin Deniz sevgisi bir yalandır, bir iç boşaltmadır, alçakça bir oyundur.

Bu aynı oyunun diğer ortakları ise *Cumhuriyet*, İP, CHP ve *Türk Solu* çevresidir. Gazetelerinde Denizler'in mücadele amaçlarını çarpıtıp manşetler atıyor, onların devrimci mirasını karalayan sinsî bir propaganda yürütüyorlar. '68 devrimci hareketini ulusal bağımsızlık savaşına, anti-Amerikancılığa indirgeme; düzeni ve devleti karşılarına alan tutumlarını görmeme; kendilerini adadıkları davayı geçiştirerek onları Kemalizm'in basit eklentileri olarak sunma; izledikleri devrimci mücadele çizgisini "çocukluk", "maceracılık" diyerek mahkum etme bu kirli propaganda yöntemlerinden başlıcaları.

Bugünlerde sermaye devletinin iplerini çözüp ortalığa saldırdığı *Türk Solu* denilen provokasyon çetesi ise daha en baştan, daha çıkış aşamasında böyle bir misyonla çıktı sahneye. Çıkarttıkları aynı adlı dergide sıklıkla '68 gençliğine vurgu yapıyor, Denizler'in fotoğraflarını kullanarak prim yapmaya kalkışıyor, onların mirasını temsil etme iddiasını kullanıyorlar. Denizler'in mirasıyla hareket eden devrimci üniversite öğrencilerini bölücülükle, teröristlikle suçlama ve polisi arkalarına alarak saldırma, onları okullara sokmama cüreti göstermeleri ise onların gerçek kimliğini ele veriyor. Onlar ne Denizler'in mirasını savunuyorlar ne de devrimin çıkarlarını. Onlar, sermayenin yüzlerine sol maske takıp ortalığa saldırdığı, gerici, şovenist provokatör ve ajanlar, bu düzenin sadık uşaklarıdır.

Meclise Denizler'in itibarının iadesi için yasa önerisi veren CHP'nin tutumu da bu sahtekarca istismarın bir parçası. CHP'nin amacı elbette bir yanlışlığın düzeltilmesi ya da bundan sonra benzeri katliamların önlenmesi değil. Öyle olmadığını hükümet oldukları dönemde devrimci kanı dökmekteki pervasızlıklarından, sınıf düşmanı politikalarından biliyoruz. Bu devrimci geleneğin ve

genç önderlerinin yarattığı itibardan yararlanmak istiyorlar onlar da. Diğer taraftan da Nazım gibi, Denizler'i ve devrimci değerleri ehlileştirmeyi, onları zararsız birer ikon olarak kullanıma sunmayı umuyorlar.

Devrimci mücadeleden kopanlar devrimci mirasa sahip çıkamazlar!

Aynı nedenler, aynı saiklerle ve aynı biçimlerde olmasa bile Denizler'e sahip çıkan bir başka çevre ise dün onların yoldaşları iken '90'ların başlarında onların koştukları geleneğe, reformist-parlamentarist zemine düşenlerdir. Bu reformist, parlamentarist takımın Denizler'i ve '68 devrimci kuşağını sahipleniyor görünmesi, biçim olarak diğerlerinden farklılaşsa bile, içerik olarak benzer kaygılara dayanıyor. *Cumhuriyet*, İP ve *Türk Solu* çevreleri '68 devrimci kuşağını, onların bıraktığı devrimci mirasın içeriğini boşaltmak için sahipleniyor görünmekte; bu mirası kullanarak kendilerine "sol" bir maske yaratmaya çalışmaktadırlar. Reformistler ise bu aynı işi kendilerine devrimci bir görünüm kazandırmak, tabanlarını bu görüntüyle aldatmak üzerinden

yapıyorlar. Reformistlerin ne '68'in devrimci mirasıyla ne de devrimci geleneklerle ve mücadele çizgisi ile bir ilgileri, buna dair kaygıları kalmıştır. Onlar, 12 Eylül'ün ağır yenilgisi ve ardından revizyonizmin çöküşünün yarattığı ruh haliyle bütün devrimci değerlerden uzaklaştılar, düzen içinde kendilerine güvenli bir yer edinmeyi tercih ettiler. Denizler'in koştukları reformist, parlamentarist saflara ricat ederek onlarla devrimci temeldeki her türlü ideolojik ve politik bağlarını kopardılar.

Onların mirası devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşıyor, yaşatılacak!

Devrimci mücadelenin kilometre taşlarının en önemlilerinden birini bu topraklara kanları ve canları pahasına '68 gençliği dikmiştir. Bu kilometre taşı bir yol ayrımını, burjuva reformizmden, parlamentarizmden kopuşu işaret etmeye, bu amaçla dikilmiş ve belleklere kazınmıştır. Bu kilometre taşında "tam bağımsızlık", "demokratik Türkiye" kadar devrim ve sosyalizm yazar, halkların kardeşliği için bu düzene, işbirlikçi iktidara karşı mücadele yazar. Onlar tam bağımsızlık ve demokratik Türkiye'nin bu düzene, işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadeleyle kazanılacağını ilan ederek TİP-TKP'den yollarını ayırdılar. '68 gençliğinin katettiği bu mesafeden geriye düşenler, bu kilometre taşı anlamsızlaştırmayı da, geriye taşımayı da başaramayacaklardır.

Onların mirasını sahiplenmek demek, onların mirasını geliştirmek, bayrağı daha da yükseklere taşımak demektir. Onların mirasını sahiplenmek, belirsizleştirmeye ve anlamsızlaştırılmaya çalışılan ayırım çizgilerinin daha kalın olarak çizilmesi demektir. Onların mirası devrim ve sosyalizm davasında; ezilen ve sömürülen milyonlarca işçi ve emekçinin kapitalist sömürden kurtuluş mücadelesinde yaşıyor ve yaşatılacaktır.

Devrimci gençlik '68 gençliğinin mirasına, bu ikiyüzlüce yaklaşımı mahkum edip mücadeleyi yükselterek, onların miras bıraktığı değerleri kıskançlıkla koruyarak, onların gözüpekliliğini, atılganlığını ve fedakarlığını kuşanarak sahip çıkmalıdır.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan katledilişlerinin 31. yılında mezarları başında anıldılar...

Bugünkü kuşaklara yol gösteriyorlar!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan katledilişlerinin 31. yılında Ankara'da mezarları başında anıldılar. Öğlen saatlerinde Karşıyaka Mezarlığı 2. kapıda toplanılarak mezarlara doğru yürüyüşe geçildi.

Anmaya 68'liler Vakfı, Genel-İş, BDSP, EMEP, SDP, Özgür Gençlik, Kaldıraç, çeşitli kurumlardan temsilciler, milletvekilleri ve Hüseyin İnan'ın babası katıldı.

Anma Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın mezarlarına karanfil bırakılması ve tüm devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından Denizler ve '68 kuşağı hakkında konuşmalar yapıldı.

Konuşmacılar arasında Denizler'in avukatı Halit

Çelenk de vardı.

Yapılan konuşmaların içeriğini 68 kuşağı, üç devrimci önderin mücadeleleri ve günümüze bıraktıkları miras oluşturmaktaydı. 1000'i aşkın kişinin katıldığı anma okunan şiirler, söylenen marşlar ve atılan sloganların ardından sona erdi. Sık sık "Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yaşıyor!", "Katil devlet hesap verecek!", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Deniz, Hüseyin ve Yusuf için mesaj

Türkiye devrimci gençlik hareketinin üç önderi Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı, ışıklı bir sonsuzlukta son yolculuklarına uğurladığımız günden bu yana otuz bir yıl geçti. Onlar yine her zaman olduğu gibi kendileri için gönlümüzde kurduğumuz tahtlarda oturuyorlar. Toplumsal yaşamımızda ve dünyada olup biten tüm olaylar bize onları anımsatıyor. Bir çocuğun gülüşü ya da ağlayışından emperyalizmin Irak saldırısına kadar insancıl ya da barbarca tüm olayları beraber yaşıyoruz. Bu da olaylara onlarla aynı gözle bakışımızdan, aynı dünya görüşünü paylaşmamızdan kaynaklanıyor.

Bu dünya görüşüne göre, emperyalizm kapitalist sistemin zorunlu bir uzantısı ve aşamasıdır. Savaş emperyalizmin ayrılmaz bir parçasıdır. Başka bir deyişle, emperyalizm savaşı yaşamaz. Kapitalizmin tarihi bunun örnekleri ile doludur. Savaş ve onun getirdiği öldürümü, açlığı, yoksulluğu istemiyorsak emperyalizme karşı savaşmak ve onu ortadan kaldırmak zorundayız.

Emperyalizm baskı, sömürü ve kan demektir. Öldürüm, yalan, tehdit ve benzeri yöntemler onun vazgeçilmez özellikleridir. Bütün bunlar yüzyıllardan beri özgürlük maskesi altında uygulanagelmektedir. Irak'a özgürlük ve demokrasi getirme yalanı gibi. İnsanlığın mutluluğu için kullanılması gereken teknoloji, dünya sermaye sınıflarının elinde bir ölüm makinesine dönüşerek Irak halkının üzerine haftalarca ölüm yağdırdı. Okulları, hastaneleri, pazaryerlerini harabe haline getirdi. Mezopotamya uygarlığının korunduğu müzelerin ve tüm yapıtların yağmalanmasına ve tahribine göz yumdu. Böylece bir uygarlık yok oldu.

Artık maske düştü kel göründü. Önümüzde "hak"ın yerine "güc"ü, demokrasi yerine barbarlığı koyan ve dünyaya egemen olmak isteyen bir canavarlık sistemi var. Bu sistem, geçmişte Hiroşima'da, Nagazaki'de ve Vietnam'da insanlığa

karşı soykırım ve savaş suçları işledi. Hiroşima'da 400 bin günahsız insanı öldürdü. Vietnam Savaşı'nda ölenlerin sayısının 2 milyondan fazla olduğu biliniyor. Tarih emperyalizmin sabıkalı, cinayetleri ve savaş suçlarıyla doludur. Nürnberg ve Russell mahkemeleri ve kararları unutulmamalıdır.

Deniz Gezmiş ve arkadaşları, bütün bunların bilinciyle yaşamları boyunca emperyalizme karşı savaşmışlardır. İstanbul'da Dolmabahçe'ye çıkan Amerikan deniz piyadelerini denize dökmüşlerdir. ODTÜ'ye gelen Amerikan yönetiminin Vietnam'da yaptığı soykırımın organizatörlüğünü yapan ve bu nedenle "Vietnam Kasabı" adı ile ün salan Amerikan Büyükelçisi Commer'in arabasını yakmışlar, onu yuhalayarak protesto etmişlerdir.

Yine onlar, idam sehpa altında son nefeslerini vermeden önce yaptıkları konuşmalarda; "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın Marksizm'in-Leninizm'in yüce ilkeleri" sözlerini haykırmişlerdir.

Bushlar, Blairler şimdilerde büyüklük ve güçlülük psikozu içinde bunları düşünemiyorlar. Gözlerini çıkar, petrol ve dünya egemenliği bürümüş. Ama tarih unutmaz. Onlar uzak olmayan bir zamanda yargılanacaklar, tarihin insanlık suçları listesinde yerlerini alacaklar.

Bir halk türkümüz şunları söylüyor;
"Eşkya dünyaya hükümdar olmaz!"

Bugüne dek iki paylaşım savaşı yaşadık.

Üçüncüsünün eşindeyiz. İkinci Dünya Savaşı sonrasında Einstein'a sormuşlar: Üçüncü dünya savaşı nasıl olacak? diye. Einstein şu yanıtı vermiş:

"Üçüncüsünün nasıl olacağını bilemem ama dördüncüsü oklar ve yaylarla olacak."

Büyük düşünür sanki bugünü görmüş gibi...

Denizlerle, Yusufarla, Hüseyinlerle birlikte o günleri, yani bugünkü savaş suçlarının da yargılandıklarını göreceğiz ve yaşayacağız. Bu bir hayal değil insanlık tarihinin bize öğrettiği derstir.

Emperyalizme karşı barış için savaşanların yolları açık olsun.

Onları bugün de bağrımıza basıyoruz.

Sözlerimi Nâzım'ın şu dizeleriyle bitirmek istiyorum:

"Ben elimi size verdim

Size verdik biz elimizi

kucaklayın bizi

Avrupa'nın san-külotları...

Sürelim yan yana bindiğimiz al atları!

Menzil yakın

Bakın

kurtuluş günü artık sayılı.

Önümüzde şarkın gelecek inkılap yılı

bize kanlı mendilini sallıyor.

Al atlarımız emperyalizmin göbeğini nallıyor."

Halit Çelenk

(Evensel, 6 Mayıs 2003)

ODTÜ'de Alternatif Şenlik...

Bütün olanaksızlıklara ve baskılara rağmen!..

Genellikle 1 Mayıs'ın ardından faaliyet hız keser, insanlarda bir rahavet görülür. Genç komünistler olarak bunu kırma çabası ve bilinciyle hareket ediyoruz. 6 Mayıs günü Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını anmak için okulun dört bir yanına afişler astık. Böylece onların bizlere bıraktığı devrimci mücadele geleneğini yaşatmaya çalışıyoruz.

7 Mayıs ise okulumuzda gerçekleştirilecek olan bahar şenliğinin ilk günüyü. Her yıl olduğu gibi yıl da ODTÜ'de iki farklı şenlik gerçekleşiyor. Birisi okulun önyak olduğu, her türlü satışın gerçekleştiği standların kiralandığı, alkolün, bağırp çağırmanın serbest olduğu, birlik, beraberlik ve dayanışma adına hiçbir değer yaşanmadığı, düzen tarafından bize dayatılan şenlik. İkincisi ise, öğrencilerin kendi çabalarıyla birlik ve beraberlik içerisinde yapmaya çalıştığı, üniversitedeki gençlik kitlesinin ihtiyaçlarına yönelik çalışmaların yürütüldüğü, tüm olanaksızlıklara rağmen yaşatılan "Alternatif Şenlik".

Bu yılki şenliğimizin ilk gününe "Alternatif Şenlik" imzalı pankartımızı yaparak başladık. Pankartta "Şenlik adına ticaret değil, birlikte üretmeye, paylaşmaya!..! yazılıydı. Pankartımız ile birlikte yürümeye başladık. "Can Şenliği" oyuncularının da katıldığı yaklaşık 40 kişilik yürüyüşümüz "Alternatif Şenlik" stantlarımızın bulunduğu Fizik ve Kimya bölümleri arasından başladı. Önce yemekhaneye oradan da sermayenin şenliğinin düzenlendiği alana gidildi. Yer yer okul içindeki yolları kestik. Daha sonra Rektörlük binasının önünden Fizik bölümüne çıktık. Yürüyüşümüz boyunca konuşmalar yaptık. İnsanları alternatif şenliğimize çağırdık. "Sermaye defol üniversiteler bizimdir!", "Ticari değil, alternatif şenlik!" vb. sloganlar attık.

Yürüyüşün ardından "Can Şenliği" oyuncuları bir tiyatro oyunu sahnediler. Ardından Bingöl depreminde ölenlerin anısına bir pankart hazırladık. Pankartımızda "Deprem değil kapitalizm öldürür!" yazılıydı. Şenlik boyunca okul görevlileri ile astığımız pankartın yeri konusunda bir dizi tartışma

yaşadık. İlk önce pankartımızın yerini değiştirmemiz için "emirler" yağdırdılar. Kararlı bir duruş sergileyerek pankartın yerini değiştirmedik. Bu olaydan yarım saat sonra sessizce pankartımızı indirip götürmeye çalıştılar. Ortak bir tutum sergileyerek tepki göstermemiz sonucunda pankartımızı geri almayı başardık ve eski yerine astık. Bir süre sonra yine pankart için konuşmaya geldiler. Biz de bugün pankartımızın yerini değiştirmeyeceğimizi, ancak alandan ayrılırken pankartımızı alacağımızı söyledik. Kararlı tutumumuz sonucunda bizim dediğimiz oldu ve pankartımız gün boyunca astığımız yerde kaldı.

Alternatif şenliğimizi engelleme ve sabote etme girişimleri bununla sınırlı kalmadı. Jandarma, Alternatif Şenlik alanına birçok kez girmeye çalıştı. Ancak karşılımları dikilerek bu alana giremeyeceklerini söyledik. Kararlı tavrımız sonucunda gün boyunca alanımıza giremediler.

Alternatif şenliğimizin ikinci günü, yasak materyaller bulundurulduğu iddiasıyla, yaklaşık 10 arabalık jandarma robokobu şenlik alanına girmeye çalıştı. Robokobuların gelişini önceden gören ilericiler, devrimci öğrenciler alanın girişine barikat kurarak olası bir çatışma için gerekli önlemleri aldılar. Devrimci dayanışmanın hakim olduğu şenlik alanımızda öğrenciler "Jandarma defol, üniversiteler bizimdir!", "YÖK, jandarma, soruşturma bu abluka dağıtılabilecek!", "Üniversiteler kışla olmayacak!", "Sermaye uşakları üniversitelerden defolun!" sloganları ve marşlarla jandarma karşısında kararlı bir duruş sergilediler. Yapılan tartışmalar neticesinde alana giremeyeceğini anlayan jandarma "yuh!" sesleri ve ışıklarla okulu terketmek zorunda kaldı.

Devrimci gruplar arasında dayanışma ve birlikte hareket etme noktasında yaşanan zayıflıkları tam olarak aşamasak da etkinlikte gösterdiğimiz çaba bunun çok da zor olmadığını gösterdi. Bütün zorluklara, engellemelere ve maddi olanaksızlıklarımıza rağmen Alternatif Şenliğimiz sürüyor.

Ekim Gençliği/ODTÜ

İHD'ye dönük baskılar

protesto edildi...

"Baskılar bizi yıldırılmaz!"

İHD Genel Merkez ve Ankara Şubesi'nin basılarak bilgisayar, dosya ve her türlü dökümanlarına el konması İHD İstanbul Şubesi önünde protesto edildi.

7 Mayıs günü saat 12:30'da İHD İstanbul Şubesi önünde bir araya gelen yaklaşık 100 kişi ile basın açıklaması eylemi gerçekleştirildi. İHD İstanbul Şube Başkanı tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"İnsan Hakları Derneği kurulduğu günden bu yana sürekli olarak devletin ve insan hakları ihlali işleyen güçlerin hedefi olmuştur. Bugüne kadar, derneğimizin üye ve yöneticilerine yapılan silahlı saldırılarda, 13 üye ve yöneticimizi kaybettik. Şubelerimizin çoğu polis tarafından defalarca basılarak arandı. Yöneticilerimiz hakkında dernek faaliyetlerinden dolayı yüzlerce dava açılmıştır. Sistem; işkenceyle mücadeleye, düşünce özgürlüğüne, hak taleplerine karşı tahammülsüz olduğu için mağdurların, ezilenlerin sesi olmayı başarmış olan İnsan Hakları Derneği'ne tahammülsüzlük gösteriyor..."

Açıklamanın ardından "Baskılar bizi yıldırılmaz!" ve "İnsan hakları susmayacak!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Devlet güdümlü “Türk Solu” güruhu MHP’li faşistlerin misyonuna

soyunuyor...

Öğrenci gençliğe yönelik planlı provokatif saldırılar üzerine

1 Mayıs’ın hemen öncesinde *Türk Solu* adlı çeteyle devrimci, ilerici gençlik grupları arasında yaşanan gerginlik, çok sayıda devrimcinin yaralandığı ve gençlik hareketinin gelişimine zarar verecek bir propagandanın önünün açıldığı olaylar zincirine dönüşmüş durumda. Medyanın da Yahudi simsarlara özgü bir kurnazlıkla üzerine atladığı ve her yeni bültende daha da renklendirerek -çarpıtarak!- verdiği olaylara kısaca göz atalım.

Gerginlik -eğer öncesinde yaşanan olayları ve bu çetenin genel tutumunu saymazsak- 30 Nisan’da YTÜ’de başladı. Burada kendi afişlerini kapattığı bahanesiyle bir siyasetten

pankartımı indirmesini isteyen *Türk Solu* çetesinin bu çocukça ve ama aslında provokasyon kokan zorbaca talebi reddedildi. Bunun üzerine *Ekim Gençliği*’nin de içinde yer aldığı kısa süreli bir gerilim yaşandı. Bu gerilimin haberi İstanbul Üniversitesi’ne “YTÜ’de çatışma çıktı!” biçiminde yansıyınca (bunun nasıl bu şekilde gittiği de ayrı bir soru ve sorun!) bu üniversitede saldırının da bahanesi olacak olaylar yaşandı. (Bu arada, son derece sorumsuzca davranarak provokasyona çanak tutanların, kimseye sormadan, hem de 1 Mayıs arifesinde, gereksiz yere şiddet kullananların tutumlarını da mahkum etmek gerekir elbette).

1 Mayıs’ın hemen ardından, 2 Mayıs Cuma günü, *Türk Solu* denilen devlet güdümlü gerici-şoven çete, İÜ Fen-Edebiyat’a doğrudan ve çok açık bir biçimde polis ve idare işbirliğinde girmiş, okulu işgal ederek içeride terör estirmiştir. Kapının çevik kuvvet tarafından sabahın erken saatlerinden itibaren tutulması, tanınan devrimci öğrencilerin içeri alınmaması ve buna rağmen bu çetecilerin yaklaşık 50 kişilik bir grupla, ellerinde bilumum kesici alet olmasına rağmen içeri girmiş olmalarına bakarak, provokasyonun aslında bu çeteyi de aşan bir kapsam ve niteliğe sahip olduğunu açıkça söyleyebiliriz.

Düzenin bataklığında yetişenlerin gideceği yer de bataklıktır!

Önceden beri İÜ Rektörü Kemal Alemdaroğlu’yla sıkı fıkı olan ve hatta dergilerinde yazılarını yayımlayan, her sayısında bu aşağılık öğrenci ve halk düşmanına methiyeler düzen saldırganların, bu konularıyla kim ya da kimler tarafından beslenip bugün üzerimize salındığı ortadadır. Kemal Alemdaroğlu tarafından çok kez bu yönde tehditler savrulduğu İÜ öğrencilerince bilinen bir gerçek.

Peki bu bunların ipini elinde tutan Alemdaroğlu’nun sermaye iktidarının diğer kurumlarıyla arası nasıldır? İstanbul Üniversitesi’nde formasyon hakkını isteyen öğrencilerin üzerine faşistlerin ve polislerin ortak

saldırısı hala hafızalarda. Yine çok defa doğrudan Alemdaroğlu tarafından polis içeriye alınarak devrimcilerin ve hatta herhangi bir talebi yükseltmiş olan sıradan öğrencilerin üzerinde terör estirildiği, öğrencilerin rahatlıkla işkencecilerin eline verildiği de biliniyor. İşte bu yöntemleri çekinmeden kullanan Alemdaroğlu, bu sefer doğrudan kendi beslemeleriyle işini halletmek istemiş, bunun yanında polis de desteğini almıştır.

Tam tersini iddia etme utanmazlığını gösteren ve “emniyet teşkilatını göreve çağırarak” gerçek niyetini bir kez daha açığa vuran *Türk Solu* adlı aşağılık çevreye sormak gerekiyor:

Madem polis sizden değil de “bölücü terör örgütlerinden”, “komprador soldan” yanaydı da, siz içeride terör estirirken, 4 öğrenciyi beyin kanamasına, travmaya varacak şekilde yaralarken, onlarca öğrenciyi hem de koridorlarda, üstelik polis desteğinde dövüp hastanelik ederken neden kapı polis tarafından tutuluyordu?

Madem “emperyalistlerin uşağı PKK ve diğer terör örgütleri” size ve sizin şahsınızda “vatan savunmasına” saldırıyorlardı ve polis de bunlardan yanaydı da, siz nasıl kapıda bizzat polis yanına kimlik kontrolü yapılabiliyordunuz?

Ve yine kimliğine bakılarak Kürt olduğu düşünülen öğrencileri doğrudan sizin elinize veren, siz bu insanlara işkence ederken seyreden ve hatta 5 metre yükseklikten attığınız öğrencilerin yanına gidip ölüp ölmediklerine bakmak yerine size el sallayarak gülen yine bu sermaye devletinin işkenceci polisleri değil miydi?

Yine utanmadan “öğrencilerin de nefret ettikleri ve korktukları, bu yüzden de sessiz kaldıkları bu terör örgütleri” mi kantinlere girerek “Burada bizimle problemi olan var mı?” diye sormuşlardı? “Bu terör örgütleri” mi sıradan öğrencileri durduk yere çekiştirmiş ve zorbaca davranmışlardı? Ancak faşistlerin kullandıkları bir yöntemle “Bundan böyle burada bize sorulmadan tuvalete bile gidilmeyecek!” deyip küfrederek öğrencileri yıldırıma çalışanlar da siz değil misiniz?

Bütün bu kepezelikler yaşanırken, okulun içi işkencehaneye çevrilirken penceresinden sizi gülümseyerek izleyen de Kemal Alemdaroğlu değil mi?

Tüm bunlara rağmen kalkıp da olayları kendileri masummuş da birileri yoldan geçerken onlara saldırmış gibi yansıtmak ise düpedüz sahtekarlıktır, ikiyüzlülüktür, alçaklıktır. Bu tüm gerici ve faşist odakların o bilinen tutumunun bir benzeridir. Aynı kumaştan olanlar ve aynı kaynaktan beslenenler, aynı yol ve yöntemlere başvuruyorlar! Satırlar, sallamalar, özel kesilmiş demir çubuklar taşıdığımız burjuva medyasına yansıyan görüntülerde bile var. Bari bir parça olsun onurlu davranarak yaptıklarınızı kabul edin. Ama hayır, doğrudan burjuvazinin bataklığında beslenmiş, gıdasını kokuşmuş düzenin attığı kemiklerden alanlarda bir parça da olsa onurdan bahsetmek mümkün değildir.

Saldırıya yanıt verilmeli ve üniversite işgalden kurtarılmalı...

Cuma günü yaşananlar böyle. Peki bu iğrenç saldırıya hemen o an orada müdahale edilemez miydi? Elbette edilebilirdi, edilmeliydi de. Genç komünistlerin yanı sıra bir gençlik grubu daha bunu ısrarla önermiş, ancak kabul edilmemesi üzerine ortak tutumu bölmek için beklemişlerdir.

Bu arada bir soru da, olayların başlangıcında provokasyon zeminine uygun hareket ederek bu kanlı çetenin oyununa gelenlere:

Bu itlerin tasmalarının kimlerin elinde olduğu biliniyorken ve saldırının polis desteğinde gerçekleşeceği de açıkken, siz gereksiz yere yaptıklarınızın ardından neden burada geri durarak Fen-Edebiyat’ın işgaline karşı harekete geçmediniz? O sözde pek radikal tutumunuzu burada da sürdürmeniz gerekmiyor muydu?

Bu konuda söyleyeceklerimizi şimdilik saklı tutuyoruz, fakat bu tartışmanın ayrıca ve mutlaka yapılması gerekiyor.

Bir kez daha saldırdılar, öğrenci hareketini tümüyle karşılarına aldılar

5 Mayıs günü, tasması devletin karanlık örgütlerinin elinde bulunan bu karşıdevrimci sürünün yeniden harekete geçeceği bilindiğinden, önceden önlem alınarak okula hep beraber gidilmiş ve her ne pahasına olursa olsun İÜ’de yaşanan vahşetin YTÜ’de yaşanmaması kararı alınmıştı. Nitekim beklendiği gibi oldu. Bu faşist sürüsü, ellerinde keserden baltaya, satırdan döner bıçağına kadar silahlanmış olarak YTÜ’ye girdi. Ne ilginçtir ki, “terör örgütlerinin destekçisi olan” polis ortada yoktu ve yine “bölücülerin çalışmasına izin veren” ÖGB’ler kimlik kontrolü yapmıyorlardı. Böylece saldırganlar ellerini kollarını sallayarak içeriye girebiliyor ve hatta hemen ardından ellerindeki satırları sallayarak “Allah Allah” bağırtıları eşliğinde devrimci ve ilerici öğrencilere saldırıyorlar. Bu saldırının püskürtülmesinin ardından

hızını alamayan provokatör çete, bir kez daha saldırdı ve hak ettiği cevabı da aldı. Polis ancak Barbaros Bulvarı'nda çeteciler püskürtüldükten sonra müdahale etmiş ve devrimci öğrencilere hunharca saldırarak onlarca arkadaşımızı gözaltına almıştır.

6 Mayıs günü ise İÜ'de kapıyı tutan polis öğrencileri gözaltına almıştır. Bu yazının hazırlandığı saatlerde hala 58 arkadaşımız ek süre alınması sonucu gözaltında tutuluyorlardı.

Kim bu *Türk Solu*? İpleri kimin elinde? Bu ipleri tutan eller nasıl kırılmalıdır?

Olaylarda başrol verilen ve bu rolü hakkını vererek oynayan *Türk Solu* ya da ADKF'den ziyade, yönetmen sandalyesinde oturanlara bakmak ve hem tutumumuzu belirlerken, hem de bu gündemi kitlelere taşırken bunu gözetmek gerekiyor. Saldırının yönetmeni sermaye iktidarının bildik kurumları, senaryonun yazıldığı yer ise devletin yüksek ve gizli katlarıdır. Kemal Alemdaroğlu'nun, polisin ve medyanın tutumları bunun en açık kanıtlarıdır.

Zaten bu bileşim bir kenara bırakıldığında geriye *Türk Solu* diye de bir şey kalmıyor. Bu besleme provokatörlerin kaynağı ortada. Perinçekçi İP çetesinin bile tahammül edemeyerek saflarından ajan suçlamasıyla kovduğu soysuz bir yazar bozuntusunun ve bir takım "Atatürkçü, Kuvay-ı Milliyeci, ilerici" (bunların tümü Kemal Alemdaroğlu kalitesinde ve "ilerici"likleri de açık soven tutumlarından ileri gelen gerici düzen ve ordu taraftarları, hatta piyonlarıdır) "aydınların" çevresinde toplanmış bir çeteden ibaret olan *Türk Solu*'nun ciddiye alınacak bir yanı da yoktur. Asıl güçleri arkalarını yasladıkları yerlerden, bizzat düzenden, onun karanlık örgütlerinden gelmektedir. Faşistlerden bile aşağılık, bayağılıkta sokak serserilerini aratmayan *Türk Solu* çevresinin karşısına ancak sistemli bir politik faaliyet ve geniş gençlik yığınlarına ulaşan, onları aydınlatan, kavgaya kazanan bir çalışma tarzı ile çıkılabilir, çıkılmalıdır.

Bizim bu konudaki tutumumuz daha önce çeşitli vesilelerle yayınlamıza yansdığı gibidir. Yani bu çetelerin provokasyon zeminlerine düşmemek, kendi dışımızdaki güçlerin düşmemesi için de elimizden geleni yapmak ve karşılına da politik araç, yol ve yöntemlerle çıkmak gerekiyor. Özünde bu alçakların kendi başlarına ciddiye alınacak ve karşısında mücadele edilecek bir tarafları da yoktur. Ama ordu şakşakçılığında İP'i bile geride bırakan, savaş sürecinde açıkça Güney Kürdistan'a girilsin! diyen ve bu hesaplarla taşeronluk yapan bu gürhün ardındaki güçleri ve yadıkları politik zehiri etkisizleştirmek genç komünistlerin öncelikli görevleri arasındadır. Bu sol maskeli madrabazların icraatlarının çok zaman öğrenciler tarafından genel olarak sola maledildiği biliniyor. Öyleyse kendimizi ayırmak ve gerçek sol ve devrimci tutumları daha açık bir biçimde ifade etmek için asıl mücadelemizi kitlelerin önünde vermeli, yorulmadan kitlelere giderek politik bakışımızı taşımamızdır. Yoksa bunlara şurada çalışma yaptırılmaz, burada yaptırmayalım, şu isime izin verelim, şuna vermeyelim tartışmaları değil bu güruhu zayıflatmak, aksine güçlendirecek ve asıl amaçları olan üniversitelerde devrimci çalışma zeminini kaydırma hedefine yaklaştıracaktır.

Genç komünistler, bu saldırılara ve saldırı zeminine karşı mücadele edecek, bu ve benzer çetelerin varlığına, çoğalmalarına olanak tanıyan politik gerilikle hesaplaşmak, gençliği ve geleceği kazanmak için kavgaya bayrağını yükselteceklerdir.

Ekim Gençliği

İşte "Türk Solu" çetesinin başındaki adam hakkında eski partisi İP'in tanıklığı:

MIT, kışkırtıcı elemanını feda etti

Aydınlık, sayı: 660, 12 Mart 2000

İşçi Partisi'nin "kışkırtıcı eleman" olarak saptadığı ve partiden ihraç ettiği Gökçe Fırat Çulhaoğlu, 8 Mart Çarşamba günü Kanal 7 televizyonuna gitti. İşçi Partisi ve Genel Başkan Doğu Perinçek aleyhinde açıklamalarda bulunarak, partiyi karalamak amacıyla üretilmiş görüntü ve ses kasetleri verdi. Çulhaoğlu, Kanal 7'ye, parti içindeyken, bağlı bulunduğu istihbarat odağının talimatı ile imal ettiği bir kaseti ve İP Genel Başkanı Doğu Perinçek'in 12 Mart 1971'de Kontrgerilla merkezindeki sorgusunun ses kasetini verdi. Çulhaoğlu'nun aynı malzemeyi, öğleden sonra da Mason Derneği'ne götürdüğü öğrenildi.

İşçi Partisi Basın Bürosu, 9 Mart tarihinde bir basın açıklaması yaparak, basın kuruluşlarını

uyardı. Açıklamada şu bilgiler verildi: "İşçi Partisi tarafından istihbarat elemanı olduğu saptanan ve 5 Mart 2000 tarihli *Aydınlık* dergisinde kamuoyuna açıklanan Gökçe Fırat Çulhaoğlu'nun televizyon ve gazetelere İşçi Partisi'ni karalamak için bazı ses ve görüntü kasetleri getireceği veya getirdiği öğrenilmiştir.

"Bu kasetlerden bazıları, Gökçe Çulhaoğlu tarafından, bağlı olduğu istihbarat odağının talimatı ile imal edilmiştir. Bazıları ise ancak kontrgerilla ve MIT'in elinde bulunabilecek kasetlerdir. Sözü geçen şahsın bu tür kasetleri dağıtması, bağlı bulunduğu merkezi ele vermektedir..."

Doğu Perinçek
Genel Başkan."

İTÜ'de Türksolu çetesinin saldırıları protesto edildi...

"MGK'nin itleri, yıldırılmaz bizleri!"

ADKF/*Türksolu* çetesinin devrimci faaliyeti engellemeye yönelik saldırısı 6 Mayıs günü İTÜ'de yapılan 70-80 kişilik basın açıklamasıyla protesto edildi. Şenlik alanının hemen dışında açılan "Üniversitelerde faşist saldırılara geçit yok!" pankartı arkasında toplanan öğrenciler, "MGK'nin itleri yıldırılmaz bizleri!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarını atarak Fen-Edebiyat kapısının önüne yürüdüler. FEB kapısının önündeki yolu kısa bir süre kesen öğrenciler burada bir basın açıklaması yaptılar. ADKF adı verilen

çevrenin MGK güdümlü kontra bir çete olduğunu, sol değerleri sömürerek zemin bulmaya çalıştığını, yaşanan çatışmaların "sol içi kavga" değil kontra bir çetenin saldırısı olduğunu vurgulayarak olayların gerçek özünü anlattılar. Eylem okul içinde yapılan yürüyüşle noktalandı.

Polis terörünün yaşandığı ve 200'e yakın öğrencinin gözaltında olduğu bir anda böyle bir tepkinin ortaya konulması, devrimci faaliyetin hiçbir koşulda engellenemeyeceğini dosta düşmana gösterdi.

Ekim Gençliği/İstanbul

USA'ya yanıt...

Bay Wolfowitz,
Görüldüğü kadarıyla muhataplarınız size hakettiğiniz yanıtı vermeye ne niyetli ne de muktedirler. Zaten karşınızda ağzınızın payını verebilecek bir güç görerseniz bu şekilde konuşamazdınız.

Onlar yanıtlayamıyor. Ancak sözleriniz kesinlikle bir yanıtı hak ediyor.

Bu nedenle bu açık mektubu yazma ihtiyacı duydum. Ancak onlar adına değil, kendi adıma, ve sözlerinizin gerçek muhatabı konumundaki ülkenin işçi ve emekçi halkları adına veriyorum yanıtımı.

İlk önemli hatanız, bay Wolfowitz, muhataplarınızı, dolayısıyla bu ülkenin gerçek sahiplerini yanlış belirlemiş olmanızdır. Bu sizi ilerde çok büyük yanlışlara sevkedebilir. Onlardan istediğiniz sözleri alabilirsiniz. Bu pek de zor görünmüyor. Ancak bilin ki, ülkenin ve halkın geleceğine ilişkin verdikleri/verecekleri tüm sözler yalandan, aldatmacadan, günü kurtarma kaygısından başka bir şey ifade etmeyecektir. Peşin olarak sizi temin ederim ki, bu ülkeyi, bu halkı satmalarına asla izin vermeyeceğiz. Onların vereceği sözler üzerinden hiç boş hayallere kapılmayın.

Gelelim tehdit ve isteklerinize.

Öncelikle bir tehdit olarak mı, yoksa kendi çapınızca espri olarak mı düşündüğünüzü anlayamadığım İncirlik meselesine değinmek istiyorum. Tehdit olarak düşündünüzse doğrusu çok komik. Ancak espri yaptığınızı sanıyorsanız, hiç kusura bakmayın, "buz gibi" deyimini bile hafif kalır.

Konunun ciddiyeti nedeniyle tehdit kabul ederek, niçin çok komik bulunduğumu size de anlatmalıyım:

Şundan emin olun ki bay Wolfowitz, bir gün sizi İncirlik'ten çıkarmayı başarabilirsek (ki eninde sonunda olacak bu) o gün bizim için tarihi bir gün olacaktır. Artık gerisini siz anlayın.

Sonra, Türkiye'nin Irak meselesinde hata yaptığını kabul etmesi gerektiğini, hiç olmazsa Suriye ve İran için ABD politikalarını tanı emri gibi uygulaması gerektiğini buyuruyorsunuz. Diliniz, bay Wolfowitz, tam bir efendi dili. Bir efendi kölelerine nasıl hitap ederse, öyle hitap ediyorsunuz "bizimkilere". Bir efendi kölelerini nasıl aşağılarsa öyle aşağılıyorsunuz. Ve onlar, tam bir köle ruhuna sahip olmakla bu hitabı hak ediyor olabilirler. Ve, emirlerinizi de harfiyen uygulamak isteyebilirler. Ancak bir sorunları var. Hiçbir şeyi kendi adlarına yapabilecek bir yer ve konuma sahip değiller. Yaptıkları her şey, size verdikleri her söz bizi ilgilendiriyor. Ve biz, bay Wolfowitz, ne onların sözleriyle size bağlanmayı ve ne de sizin emirlerinizle komşu halkların kanına girmeyi kabul edeceğiz. Zavallı kölelerinizi zor durumda bırakan, siz efendileri karşısında mahcup düşüren aslında bizleriz.

Sizin için biraz zor olacak ama bunu anlamaya çalışsanız iyi olur. Kendi menfaatiniz için yani. Sonra büyük hayal kırıklıklarına uğramamanız için.

Siz en iyisi tasınızı-tarağınızı, uşağınızı-ajanınızı toplayıp gidin buralardan. Bizden size hayır yok.

Anlayın artık, istenmiyorsunuz!.. Go home!..

A. Aydın

Türk Solu çetesinin devlet destekli provokasyonu...**Hiçbir güç devrimci faaliyetimizi engellemeyecektir!**

Birkaç gündür televizyon ve yazılı basında “sol içi” çatışma gibi yansıyan olaylar aslında ADKF adı verilen MGK güdümlü çetenin devrimci öğrencilere karşı başlattığı bir provokasyondur. Polis eliyle zemini hazırlanan olaylar 30 Nisan Çarşamba günü başladı. 30 Nisan günü, İÜ Edebiyat Fakültesi ve YTÜ’de rektörlük tarafından sabahın erken saatlerinde okula sokulan *Türk Solu* çetesi, her iki okulda da devrimci ve demokrat öğrencilerin afiş astıkları yerleri tamamen kapatmış, afiş asacak yer bırakmamışlardı.

Yaşanan gergin ortamda İÜ Edebiyat Fakültesi’nde devrimci birkaç grup ile ADKF arasında ufak çaplı bir çatışma yaşanmıştır. Ardından toplanarak YTÜ’ye giden ADKF’li grup, Yıldız’daki öğrencilerin kararlı duruşu nedeniyle saldırmayı göze alamamıştır. YTÜ’de yapılan toplu çıkışın ardından dışarıda bekleyen ADKF’li grup, okula girmiş, kantini basarak okulda kalan arkadaşlarımızı tehdit etmiş ve afişlerimiz parçalamıştır. 1 Mayıs öncesi bu yapılanların provokasyon olduğu değerlendirilerek okulda tekrar bir çatışmaya girilmemiştir.

2 Mayıs Cuma sabahı saat 06:00’da ellerinde sopalar ve satırlarla okula giren ADKF çetesi, polisle beraber okulu işgal etmiştir. Kapının önüne yığılan çevik öğrencileri teker teker içeri alırken, içeride bekleyen 50’ye yakın sivil polis ve ADKF kapıda kimlik kontrolü yapmış, sivil polisin gösterdiği devrimci öğrencileri öldürüsiye dövmüş, bir öğrenciyi yalnızca Kürt olduğu için döverek hastanelik etmiştir. Kapıda bekleyen ambulans olayların ne kadar planlı

gerçekleştiğinin göstergesi olmuştur. Olayların sonunda 8 öğrenci hastanelik olmuş, 2’si beyin kanaması geçirmiştir. ADKF çetesi, okul içerisinde kantin ve yemekhane konuşmaları yaparak, okula “bölücü ve terörist” olarak niteledikleri böyle siyasetleri sokmayacaklarını açıklamış, insanları sorguya çekmiş, devrimciler aleyhine Hergele Meydanı’nda bir forum düzenlemiştir. Kapıda bekleyen çevik kuvvet yüzünden okula devrimci öğrenciler müdahale edememiştir. Dışarıda bekleyen 300 kadar öğrenci, bazı siyasal yapıların gerekli iradeyi gösterememesi yüzünden olaylara seyirci kalmıştır. Olaylar karşısında alınan bu geri tavır daha sonra değerlendirilecektir.

5 Mayıs pazartesi günü saat sabah 07:00’de İÜ’de bir fakültede toplanan devrimci öğrenciler İÜ Edebiyat Fakültesi Fakültesi’ne girmek için hazırlık yaptığı sırada ADKF çetesinin okula girmeye çalıştığı ama içeri alınmadığı, bunun üzerine çetenin topluca Beyazıt’ı terk ettiği haberi gelmiş, bunun üzerine İÜ Fen-Edebiyat Fakültesi’ne giderek alana tekrar giren öğrenciler, ADKF’lilerin nerede olduğuna dair diğer üniversitelerden gelecek haberler beklenmeye başlamıştır. ADKF’lilerin YTÜ’ye gittiği haberinin ardından alanı savunacak kadar gücü İÜ’de bırakılarak YTÜ’ye gitmişlerdir.

Bu sırada YTÜ’ye gelen ADKF çetesi başta sayıları az olan devrimci öğrenciler tarafından karşılanmış, dışarıdan gelen devrimci öğrencilerin desteklemesiyle 100 kişilik bir grup ADKF’yi püskürtmüştür. Araya giren çevik kuvvet ADKF’yi

koruma altına almış, daha sonra çevik otobüsüne bindirerek dışarı çıkartmış ve tekrar saldırbilmeleri için bir durak yukarıda ellerindeki sopalar ve satırlarla bırakmıştır. Bu sırada İÜ’den gelen grup ile karşılaşan ADKF’liler saldırmış ve arkadaşlarımız yaralamışlardır. YTÜ’deki öğrencilerin dışarıdaki öğrencilere katılmasıyla ADKF çetesi Barbaros Bulvarı boyunca iki durak kovalanmıştır. Yarım saat boyunca olayları seyretmekle yetinen polis, ADKF’lileri kurtarmak için gaz bombalarıyla saldırmış, sokak aralarında ve tedavilerini yaptırmak için hastaneye ve eczanelere giden insanları gözaltına almıştır. Ayrıca YTÜ’deki kantini de basmış, kantindeki tüm öğrencileri gözaltına almıştır. Onlarca arkadaşımız bu çatışmada satır, çivili sopa, demir sopa ve atılan taşlarla yaralanmıştır.

Yaşanan bu olaylar üzerine 6 Mayıs günü can güvenlikleri olmadığı için, okula toplu girmek isteyen arkadaşlarımız gözaltına alınmıştır. Gözaltılarının sayısı ilk gün alınanlarla birlikte 200’e yaklaşmıştır. 25 arkadaşımız halen TMSH’de gözaltında tutulmaktadır.

Yaşanan provokasyon sonucunda İÜ ve YTÜ’de polis ablukası nedeniyle devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler okula alınmamaktadır. Tüm bu saldırılara rağmen devrimci faaliyetimizi engellemeye hiçbir güç yetmeyecektir. Ne İÜ gibi devrimci geleneğin taşıyıcısı olan bir okul, ne de Ümit Altıntaş yoldaşımızın koridorlarında dolaştığı YTÜ polise ve faşist çetelere bırakılmayacaktır.

Ekim Gençliği/İstanbul

İTÜ Şenliği nereye?

17. Geleneksel İTÜ Şenliği bu sene 5 Mayıs tarihinde yapılan açılış konseriyle başladı.

Devrimci bir kültür ve geleneğin yaratılmasında önemli bir yer tutan şenlikler kolektif bir yaşamın örgütlendiği, devrimci dayanışmanın örüldüğü bir mevzi olarak varolmak durumundaydı. Şenlik öncesinde geçen yıllık şenliklerde yaşanan sorunlar tartışıldı ve bir sonuca bağlandı. Şenliğin temel problemi son senelerde İTÜ öğrencileri tarafından sahiplenilmemesiydi. Her sene söylenen fakat uygulanamayan fakülte komitelerinin oluşturulması ve tüm öğrencilerin şenlik içerisinde yer alabilmesinin sağlanması bu sene de temel bir görev olarak konuldu. Fakülte komiteleri bu sene de oluşturulmadıysa da bağımsız öğrencilerin ve klüplerin geçen seneye göre daha fazla şenlik içerisinde yer aldıklarını söylemek mümkün. Böylece bu seneki şenlik böyle bir avantaja başlamış oldu.

Şenliğin temel bir özelliği de öğrenci örgütlerinin toplam bir duruş sergilediği bir alan olmasıdır. Bu çerçevede açılan masalar haricinde tek tek grupların kendi propaganda ve ajitasyonlarını şenlik alanında yapmalarını şenlik öncesinde kararlaştırıldı. Bu karar geçen sene de alınmıştı. Tüm işler bağımsız öğrencileri de kucaklayabilecek şekilde ortak örgütlenecek ve ortak bir duruş sergilenecekti.

Açılış etkinliği aynı gün yaşanan ADKF çatışması nedeniyle biraz dağınık ve zayıf geçti. Yaklaşık 1000 öğrencinin katıldığı açılış herşeye rağmen devrimci faaliyetin sürdürdüğünü göstermesi açısından anlamlıydı.

Yalnız atılan sloganlarda *Yurtsever Gençlik*’in (ya da şimdiki adıyla *Demokratik Öğrenci Hareketi*’nin) ısrarla inisiyatifini delmesi bir gerginlik alanı oluşturdu. Çektikleri halaylarda “Apo” ve “PKK” adlarının geçmesi hiç kimsenin kendi örgüt propagandasını yapmadığı alanda sorun yarattı. Yapılan uyarılar etkili olmadı.

Aynı gün şenlik toplantılarına bağımsız öğrencilerin oldu bittiye getirilerek alınmaması ve şenliklere birçok örgütlü insandan daha fazla emek vermiş arkadaşlarımızın karar alma mekanizmalarına sokulmaması, şenliğin tüm öğrencilere sahiplendirilmesi noktasındaki zayıflığı gösteriyordu. ADKF saldırısı yüzünden kısa bir süre şenlik alanında bulunamayışımız bu duruma müdahale etmemizi engelledi.

6 Mayıs günü şenlik programı dahilinde Deniz Gezmiş ve Mayıs şehitleri anması vardı. Bu anmanın metninde *Yurtsever Gençlik* “Kürt ulusal önderliğinin tecridi” veya “KADEK Başkanı Abdullah Öcalan’ın tecridi” ifadesinin geçmesini istediler. Hem siyasal tespitlerine katılmadığımız için, hem de 6 Mayıs gündemiyle bir ilişkisi olmadığı için bu önerileri toplam bir irade olarak reddedildi. Bunun üzerine *Yurtsever Gençlik* şenlik alanında ayrı bir anma yapacağını belirtti. Şenlik bileşenleri, ortak şenlik alanında ayrı bir eylem örgütlenemeyeceğini, eğer örgütlenirse şenlik inisiyatifinden çıkarılacaklarını arkadaşlara bildirdiler. Uzun tartışmalar sonucu ayrı yaptıkları anmayı şenlik alanının dışında

gerçekleştirdiler.

Bardağı taşıran son damla, 7 Mayıs akşamı düzenlenen etkinlikte, içinde “Apo” ve “PKK” geçen türkülerini söylemek istemeleri oldu. *Yurtsever Gençlik*, Emek Barış Demokrasi Bloğu’nun bileşenleri olan SDP, EMEP ayrıca Özgür Gençlik ve DÖB’ün desteğini arkasına alarak bu kararı çıkarttı. Şenliğin diğer bileşenleri bu duruma şiddetle karşı çıkmalarına rağmen karar alma anında sessiz kalarak durumu onayladılar. Bunun üzerine biz, önceden alınmış kararların çiğnendiğini, bileşenin ilkesiz bir birliktelik haline geldiğini ve böyle bir olayın sorumluluğunu taşıyamayacağımızı belirterek şenlikten çekildik. *Yurtsever Gençlik*’in kuyruğuna takılıp gidenler şenliğin geldiği vahim noktaya onay vermiş oldular.

7 Mayıs akşamı yaşananlar bu durumun bir göstergesi oldu. *Yurtsever Gençlik* alanda kendi etkinliğini yaparken herkes gruplar halinde dağıldı ve şenliğin ortak iradesi fiilen kırılmış oldu. Yaşanan dağınıklık ortamında kontrol edilemeyen birçok taşkınlık yaşandı.

Kapanış etkinliği de benzer durumlara sahne olacak gibi görünüyor. Şenliğin geldiği nokta ilkesizlik ve savrulmanın bir göstergesi. Ona layık olduğu anlamı kazandırmak, İTÜ öğrencilerinin sahiplendiği ve devrimci dayanışmanın güzel örneklerinin yaşandığı bir mevzi haline getirmek biz genç komünistlerin ısrarlı ve güçlü bir pratik sergilemesiyle olanaklı olacaktır. Üzerimize düşen görev budur.

Ekim Gençliği/İTÜ

1 Mayıs ve kamu emekçi hareketi...

Devrimci önderlik boşluğu doldurulmalıdır!

Hareketin temel eksikliklerinden biri olan devrimci önderlik boşluğu doldurulmadığı için reformist önderliğin yolaçtığı tahribat daha da derinleşti.

2003 1 Mayıs'ı, işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden geçen seneye karşılaştırıldığında, saldırıların daha da yoğunlaştığı bir ortamda gerçekleşti. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı sosyal yıkımı derinleştirecek kölelik yasaları ile bir dizi saldırı yasası ve emperyalist savaşın gölgesinde girdik 1 Mayıs'a. Bu yanı sıra bu seneki 1 Mayıs'ın daha kitlesel, daha coşkulu, daha militan bir ortamda gerçekleşmesi gerekiyordu. Ancak bu beklenti gerçekleşmedi. İşçi sınıfı ve emekçilerin katılımı yine sınırlı oldu.

1 Mayıs'ı değerlendirirken sorunu tek başına kitlesellikle ortaya koymak yeterli değil. İşçi ve emekçilerin alandaki duruşu, disiplini, şiar ve talepleri, birlik, beraberlik ve mücadele yönünde sergiledikleri kararlılık toplamında 1 Mayıs ve sonrası için önem taşıyor. Devletin 1 Mayıslar'da aldığı yoğun güvenlik önlemleri, 1 Mayıs'ı yasaklama çabaları vb. uygulamalar da bu önemden kaynaklanıyor.

Tüm bu açılardan değerlendirildiğinde, kamu emekçileri cephesinden 1 Mayıs tablosu iç açıcı görünmüyor. Bu seneki 1 Mayıs'a kamu emekçileri cephesinden katılım nicelik açısından hemen hemen geçen seneye benzerlik taşıyor. Ancak nitelik yönünden hareketin ciddi bir geriye savrulma yaşadığı ortada. KESK kortejlerinde en yoğun katılımı Eğitim-Sen, en coşkulu duruşu ise BES üyesi emekçiler gerçekleştirdi. Ancak toplamında KESK

kortejlerinden yansıyan dağınık ve düzensiz tablo emekçilerdeki durgunluk ve coşkusuz ruh haliyle birleşince, bu tablodan geleceğe dönük ders ve görevler çıkarmak gerekiyor.

Reformist önderlik hareketi geriye savuruyor!

Geçen sene kamu emekçileri yasakçı yasanın yasalaşmasının yarattığı moralsizlikle 1 Mayıs'a katıldılar. Ancak 12 yıllık fiili-meşru mücadele geleneğinin kazanımları sonucu alanda politik bir duruş sergilediler. Gençliğin ve Kürt halkının talepleriyle devrimcileri ve devrimci sloganları sahiplendiler, nispeten canlı bir duruş sergilediler.

Geçen bir yıl boyunca uzlaşmacı, ihanetçi önderliğin "yasaya rağmen direneceğiz, grevli-TİS'li sendika hakkı için fiili-meşru mücadele hattını terketmeyeceğiz" söyleminin altının boş olduğu görüldü. KESK içinde artık ne grevli-TİS'li sendika hakkı ne de fiili mücadelenin adı anılmaz oldu, yasakçı yasaya hızla uyuldu. Reformist anlayışların izlediği bu icazetçi çizgi yasaya rağmen beklenti içinde olan tabandaki dinamiklerin umudunu giderek kırdı, özgücüne olan güveni zedeledi.

Grevli-TİS'li sendika talebi unutturulmaya çalışılırken kamu emekçilerinin iş güvencesini tehdit eden ve çalışma yaşamını esnekletiren kamu personel rejimi yasası, norm kadro yönetmeliği, TKY, kamu yönetimi yasası, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi vb. bir dizi saldırı gündeme dahi getirilmedi. Ortak talep, amaç ve çıkarlar doğrultusunda mücadele etmeyen emekçiler giderek mücadeleden uzaklaşmaya, umudunu yitirmeye başladı. Bunun bir sonucu olarak kamu emekçilerinin 1 Mayıs alanındaki görüntüsü genel anlamda örgütlü kimlikten uzak, gezintiye

çıkış ruhsuz ve dağınık bir kitle görüntüsü oluşturdu. Benzer bir şekilde kamu emekçilerinin acil ve güncel talepleri alana yansımada.

Devrimci önderlik boşluğu buna uygun bir çaba ve pratikle doldurulmalıdır!

Hareketin temel eksikliklerinden biri olan devrimci önderlik boşluğu doldurulmadığı için reformist önderliğin yolaçtığı tahribat daha da derinleşti. Bu olumsuzluklara rağmen hareket içinde halen mücadelede kararlı bir dinamizmin varlığından sözedilebilir. Ancak ne tek tek bir takım kamu emekçilerinin iyi niyeti ne de mücadelede kararlı bir duruş sergilemeleri sorunu çözmek için yeterli değil. Bu dinamikler devrimci politika ve pratikle kuşatılmadığı, reformist önderliği aşma noktasında seferber edilemediği ölçüde giderek yorulacak, gerileyecek ve güçten düşecektir.

Bu dinamikleri toplama ve devrimci politikalar çerçevesinde harekete geçirme sorumluluğu doğal olarak devrimci kamu emekçilerine düşmektedir. Ancak yasa öncesi ve sonrası reformizme yedeklenme noktasında olumsuz bir sınav veren devrimci kamu emekçileri eğer dar grup çıkarları değil de emekçilerin ortak çıkarlarını savunma noktasında bir çabaya girişeceklerse, öncelikle geçmişe dönük özleştirme yapmalıdırlar. Geçmişe dönük hatalarla yüzleşmeden devrimci bir önderlik yaratmak ve kamu emekçileri hareketini ileri taşımak olanaklı değildir. Tabandaki ilerici, öncü kesimi harekete geçirmek için öncelikle devrimci kamu emekçileri bu sorumluluğun bilincinde olmalı, bu doğrultuda hareket etmeli ve buna uygun bir pratik sergilemelidirler. Aksi durumda hareketin bugününden olduğu gibi geleceğinden de sorumlu olacaklardır.

Antakya BDSP'nin 1 Mayıs çalışması...

Genelde İskenderun'da kutlanan 1 Mayıs son iki yıldır Antakya'da kutlanıyor. Komünistler olarak sınırlı güçlerimizle yoğun bir çalışma programı önümüze koyduk. BDSP bildirimlerini yoğun olarak emekçi semtlerine, tekstil, mobilya atölyelerine ve sanayi sitelerinde çalışan işçilere elden vererek ve sohbet ederek dağıttık. Semtlerde emekçi evlerinin kapılarını teker teker çalarak komünist olduğumuzu ve onlarla sohbet etmek istediğimizi söyledik. Genel ilgi oldukça iyiydi. Birçok insan 1 Mayıs'a katılacağını söyledi.

Genel olarak Turunçlu ve Karaali beldesi, Armutlu, Elektrik, Gazi, Pınarbaşı, Sümerler mahalleleri, Çekmece beldesi, Küçükdalyan beldesi, Otagar Sanayi, Antim İş Merkezi, Subaşı ve Turunçlu arasındaki sanayi atölyelerine dağıtım yaptık. İlgi o kadar yoğundu ki, dağıtım ekibinin motivasyonu en üst noktaya çıktı. Bildiri dağıtımının ardından BDSP, *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak* imzalı afişlerimizi asmak için hazırlandık. Yazık ki afişlerimizin sayısı azdı. Bu nedenle en merkezi yerlere yapmak zorunda kaldık. Özellikle köy ve ilçelerin dolmuşlarının kalktığı yerlere yoğun olarak yaptık. Ardından 1 Mayıs'a çağrı içerikli kuşlamalara geldi sıra. Akşam saatlerinde en merkezi yerlere kimilerine elden vererek kuşlarımızı yaptık. Mustafa Kemal Üniversitesi'nin bahar şenlikleri vesilesiyle düzenlediği etkinliğe BDSP kuşları ve bildirimleriyle katıldık. Burada da oldukça yoğun bir ilgiyle karşılaştık. En son olarak *Ekim Gençliği* bildirimlerini birçok lisede ve dershanede yaygınca dağıttık.

BDSP çalışanları/Antakya

Antakya'da 1 Mayıs...

Kitle saat 11:00'den itibaren Aalen Meydanı'nda toplanmaya başladı. Saat 12:00'den itibaren kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. Mitinge reformist parti ve derneklerin yanı sıra KESK'e bağlı sendikalar ile devrimci gruplar katıldı.

Mitinge DİSK Genel-İş dışında hiçbir işçi sendikası katılmadı. İşten atılan İdemir işçileri bireysel olarak ve örgütsüz bir şekilde katıldılar. Ayrıca her miting ve eyleme renk katan Reyhanlı Belediyesi işçileri de pankartsız bir şekilde alanda yer aldılar. Özelleştirme saldırısına maruz kaldığı için sürekli eylem yapan TEKEL işçileri ise miting alanında yoktu. Bu sendikal bürokrasinin bilinçli tutumunun bir sonucuydu.

Mitinge yaklaşık 1000 kişi katıldı. Devrimci kortejlerdeki sayısal çoğunluk devrimci bir havanın oluşmasında etkili oldu. Biz BDSP olarak 1 Mayıs öncesi yaptığımız yoğun çalışmanın verimini alanda topladık. "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" pankartını taşıyarak alanda yerimizi aldık. Ellerimizdeki kızıl bayraklar ve yüreğimizdeki coşkuyla düzenli bir kortej oluşturarak yürüyüşe başladık. Pankartımızın arkasında

yaklaşık 70 kişilik bir kitle yürüdü. Mitinge gelen kimi arkadaşlarımızın ailelerini getirmeleri olumlu bir gelişmeydi. Bir arkadaşımızın çalıştığı tekstil atölyesinde üretimi durdurarak işçileri alana getirmesi de oldukça anlamlıydı.

Mitingde sık sık "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "Emperyalist savaşa hayır!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Habip, Ümit, Hatice yoldaşlar yaşıyor!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Ya barbarlık, ya sosyalizm!", "İşçiler partiye, devrime, sosyalizme!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Ortadoğu halkları sıklaştırmı safları!", "Yaşasın küresel intifada!" sloganları atıldı.

Miting alanına girerken kürsüden kortejimizin adının anos edilmesi üzerine alana "Yaşasın Partimiz!" sloganıyla girdik. Kitlenin tamamının alanda yerini almasından sonra yapılan konuşmaların ardından miting saat 14:00'de bitirildi.

BDSP çalışanları/Antakya

Liseli gençlik ve 1 Mayıs

“Özür dilemek” ha!

İşçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs tüm dünyada bir kez daha kutlandı. Saldırıların ve barbarlığın had safhaya ulaştığı bugün liseli gençlik de saldırılardan nasibini almaktadır. Toplumda yaşanan yoksullaşma işçi-

emekçi çocuklarını da etkilemekte, her geçen gün yaşam standartları daha da düşmektedir. Bunun yanında okullarda toplanan paraların miktarının artması, her geçen gün bir yenisinin eklenmesi, eğitimdeki niteliğin sifra inmesi, üniversite hakkının sınavla gaspedilmesi, har(a)çlandırma sisteminin getirilmek istenmesi vb. Bu saldırılara ve dünyayı yıkıma sürükleyen emperyalist savaşa karşı liseli gençlikte 1 Mayıs'ta yerini aldı.

1 Mayıs hazırlık süreci

1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla bir ay önceden gündeme aldığımız hazırlık çalışmalarımızı bir toplantı yaparak başlattık. Bir piknik yapma ve liselileri saldırılara karşı alanlara çağırma materyal çıkarmayı kararlaştırdık. Piknik için çıkardığımız davetiyenin 30'a yakın lisede dağıtımını yapmayı başardık.

Piknik, alanının jandarma tarafından tutulması ve alternatif yerin bulunmasında yaşanan sorunlar, hazırlık sürecinde tüm liselilerin için bir parçası yapılamaması vb. nedenlerle politik açıdan zayıf geçti. Pikniğe 250 genç katıldı.

Çıkardığımız afiş ve bildiri zaman darlığı yüzünden çok yaygın yapamadık. “68 ruhuyla emperyalist savaşa ve paralı eğitime karşı 1 Mayıs'ta alanlara!/ALGP” imzalı afişlerimizi 15'e yakın lisenin önüne ve çevresine yaptık. Afiş sırasında bir dizi engel ve saldırı ile karşılaştık. Bildirilerimizden ise 1000 adedini okulların içinden dağıtmayı sağladık. Liseli gençliğin taleplerinin yazılı olduğu kuşlarımızı liselerde hem içerde hem de dışarda yaygın bir şekilde yaptık. Kuşlama yapan bir arkadaşımız ihbar sonucunda idare ve polis tarafından gözaltına alındı. Ancak sonuç alınamayınca geri bırakıldı. Propaganda çalışmalarımızın hedefli ve yerel güçler tarafından yapılması bizim açımızdan ileri bir adım oldu.

Hazırlık sürecinin sorunları

Hazırlık sürecinde 30'a yakın liseye ulaşmayı başardık. Ancak bunları alana taşımak ve örgütlemek noktasında aynı başarıya ulaştığımız söylenemez. Sınırlarımızı ve düzeyimizi aşan bir çalışma yaptık. Ancak bunu örgütleyememek alandaki sayımızı

sınırlı kalmasına yol açtı. Bir dizi liseye yeni ulaşmamız, oradaki liseli arkadaşların mücadeleyle yeni tanışması, çalışmamızın en önemli zayıflığıydı. Seçim ve emperyalist savaş karşıtı faaliyette ulaşılan ilişkileri örgütlemekte zayıf kaldık. Elimizdeki sınırlı güçleri kolektif çalışmanın parçası yapmakta sorunlar yaşadık. Bu da alana katılımımıza yansdı.

1 Mayıs ve miting alanı

Miting günü daha önceden belirlediğimiz yerlerden arabamızı kaldırdık. Bir dizi lisede 1 Mayıs günü okul önü ve çevresinde öğretmenler tam bir abluka oluşturmuşlardı. Aynı gün hemen her okulda sınavlar yapılması kararı alınmıştı. Alana geldiğimizde, BDSP pankartının arkasında “Amerikan askeri olmayacağız!/ALGP” imzalı pankartımızla yerimizi aldık. Hazırladığımız dövizlerimizde “Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Emperyalist savaşa hayır!” vb. şiarlar yazılıydı. Elimizdeki kızıl bayraklarla alandaki coşumuz oldukça iyiydi. Sık sık “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarını gür bir biçimde haykırdık. Pankartımız arkasında 30 liseliyle alanda taleplerimize haykırdık. Ayrıca kuşlarımızı alandaki liseli kortejlerinde yoğun bir şekilde kullandık. Alanda kortej disiplini ve coşku açısından iyi bir düzey yakaladık.

Sonuç olarak

Eksikliklerimize rağmen her geçen gün faaliyet kapasitemiz artıyor. Şu anki sorunumuz güçleri örgütlemeye yaşadığımız zorlanma. 1 Mayıs mücadelemiz için önemli bir gün olmasına rağmen hiçbir zaman bir günle sınırlı kalmadık. 1 Mayıs'ları 2 Mayıs'lara daha üst düzeye taşımak göreviyle yüzyüzeyiz. Önümüzdeki süreçte sorunlarımız ve eksikliklerimizi yaşadığımız deneyimler ışığında aşmaya çalışacağız.

**Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!
Herkes eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkı!**

*Anadolu Liseli Gençlik Platformu
(ALGP)*

Bir de “Medyada refleksler kayboldu, fikri takip eden yok” diye yakınılır. Oysa gördük: ABD'nin Irak'a savaşını destekleyen, Türkiye'nin Washington'un yanında yer alması için olağanüstü çaba sarf eden iki ‘gazeteci’, taa Washington'a yollarını düşürdüler ve ne zamandır peşinde oldukları sözleri önemli bir isme nihayet söylediler.

CNN-Türk'teki programlarını kaçırdıysanız, çünkü gazetelerde mülâkatın metnini okudunuz. “Evet, biz bir hata yaptık; Irak'taki olaylara daha duyarlı davranmalıydık. Bilmedik. Ama artık biliyoruz. Nerede ne kadar yardımcı olabiliyorsak o kadar yardımcı olmalıyız Amerikalılara...” Pentagon'daki şahinlerin lideri Paul Wolfowitz, Türkiye'nin bu sözlerle ABD'den özür dilemesini bekliyor...

Çok bekler. Pişmanlık beyanı için ciddi bir sıkıntı var çünkü: Irak konusunda ABD'ye neredeyse her alanda yardımcı oldu Ak Parti hükümeti; tek pürüz noktası ‘ikinci tezkere’ ise millî iradenin temsilcisi TBMM'nin ABD'ye sürpriziydi. Bu durumda, Wolfowitz ve adamları, ‘özür’ eylemini TBMM'den mi bekliyorlar?

Olayların gelişmesi Washington'un dünya önünde özür dilemesi gerektiğini düşündürüyor oysa. Irak'a karşı savaşını başlatırken gerekçe olarak ileri sürdüklerinin bütünü ‘doğru çıkmamış’ bir kadronun dünyaya asgari borcu özür olabilir çünkü. Saddam'ın barış için ‘tehdit’ teşkil ettiğine inandırarak açılmadı mı savaş; Irak'ın elinde kitle imha silâhları bulunduğu dair raporlar yayınlanmadı, BM bu amaçla meşgul edilmedi mi? Hani nerede kitle imha silâhları? İki aydır işgal altına düşen Irak'ta eski yönetimin bütün belgeleri işgalci güçlerin elinde; hani nerede Saddam yönetimi ile el-Kaide örgütü arasında var olduğu iddia edilen irtibatın kanıtları?

TBMM'de ikinci tezkere için “Hayır” oyu kullanan milletvekilleri, Amerikan askerlerinin Türkiye topraklarında konuşlanmasına karşı çıktılar. Endişeleri, Amerikan askerlerinin bir kere yerleştiklerinde ayrılmama ihtimaliydi. Altında Paul Wolfowitz'in de imzası bulunan belgelerden hareketle, ‘savaş lobisi’nin ‘emperyal düş’ gördüğü kanaatindeydiler. Washington'un, Afganistan'da yandaş bir yönetim oluşturarak Orta Asya enerji hatlarının musluğunu ele geçirdiği gibi, Irak'la da Ortadoğu petrolünde söz sahibi olmayı amaçladığı görüşü milletvekillerinin zihinlerinde yer etmişti.

Savaşın önce konuşulan bu senaryoları destekler biçimde gelişmedi mi sonraki olaylar? Irak'ın bütün devlet daireleri yağmalanırken, Amerikalılar, çapulcuları, petrol bakanlığının yanına yaklaştırmadı. “Baas rejimini yıkıp Irak'a demokrasi getirme” iddialı savaşı kazanan ABD, yeni düzeni, Saddam'ın Baas Partisi kadrosuyla kurma gayretinde şimdi. ‘Emperyal düş’, daha Irak'ta bastığı yeri sağlamlaştıramayan ABD'nin, şahinler ağzıyla, Suriye'yi de tehdide başlamasıyla kendini ele veriyor zaten...

Bir başka kuşku nokta da şu: ABD'nin Cumhuriyet Muhafızları komutanlarını satın aldığı için kısa ve zahmetsiz süren savaşta Türkiye'nin yardımına ihtiyacı olmadığı da ortaya çıktı; bu gerçek ortada dururken, ‘savaş lobisi’, Amerikan askerlerini topraklarında konuşlandırmadığı için Türkiye'nin özür dilemesini neden talep ediyor? Yoksa, esas amaç, o zamanlar kuşkulandığı gibi, Türkiye topraklarında kalıcı ikamet arzusu muydu?

Başlarda sorulması garip kaçan bu tür sorular, sağolsun, Washington'daki ‘savaş lobisi’ tarafından karanlıkta yürütülen faaliyetler sebebiyle hemen herkesin kafası karmakarışık hale geldiği için, artık pek çok kimse tarafından alenen sorulabiliyor. Saddam Hüseyin ve yakınlarının, Irak Merkez Bankası'ndan bir milyar dolarla birlikte buharlaşabildikleri bir ortamı Wolfowitz gibilere borçluyuz.

Şahinler, TBMM'nden özür talep edecek yerde, meşru hiçbir gerekçeye sahip olmayan bir savaşı petrol aşkı ve emperyal düşleri yüzünden başlatarak ölümlerine sebep olduğu Amerikan gençleri ile Iraklı mazlumlar için bütün dünyadan özür dilemeli.

Fehmi Kuru
(Yeni Şafak, 8 Mayıs '03)

Mücadele Postası

Burjuva medyanın ikiyüzlülüğü

Burjuva medya emperyalist savaşın haklılığına hep "kanıt"lar sunmaya çalıştı. Irak halkının sefaleti, yoksulluğu, Saddam yandaşlarının ise zevk-i sefası, vb... Başlıklardan birisi "Alttakiler ve üsttekiler"di. Bu yazı öyle bir mantıkla yazılmış ki, okuyucunun aklına ilk gelen Saddam'ı asmak oluyordu. Çünkü sefaletin kaynağı yalnızca oydu! Bir yanda zenginlerin otellerde, restoranlarda nasıl eğlendiği yazılıyordu, öte yandan Araplar'ın, Kürtler'in açlıktan ölümleri...

Öncelikle bu satılmış basının kendisine sormak gerekiyor. Daha ortada hiçbir şey yokken ABD adına savaşma kararı alan ve bundan da kârlı çıkacağımızı bas bas bağırın siz değil miydiniz? Irak halkının katledilmesi sonucu elinize geçecek paranın pazarlığını artık bitirin diye hükümeti uyarın siz değil miydiniz? O tapındığımız ABD'nin ve emperyalistlerin ambargosu değil miydi Irak halkını daha derin bir sefaletle iten, bir aspirine bile muhtaç bırakan.

Peki, neden Irak'taki sefalet ile sefahat dolu yaşamları yazıyorsunuz da ülkemizin Irak'tan farklı olmayan bu "üsttekiler ve alttakiler" arasındaki yaşam farkını yazmıyorsunuz? Yazamazsınız! Çünkü dolarlardan olursunuz. Asalak yaşamınız bozulur. Yapamazsınız! Çünkü onurdan, kişilikten ve insanlıktan yoksunsunuz. Parayı alıp, vicdanınızı, beyninizi satıyorsunuz. Öyleyse sizlerin ne haddine Irak halkının nasıl yaşadığı! Ama olmaz. Siz kanla besleniyorsunuz. Bir yerlerde kanlar akacak, insanlar ölecek ki efendileriniz para kazansın ve sizin de bedeliniz artsın. Kürtler katledilirken, devrimciler adımı dahi bilmediğimiz kimyasal maddelerle yakılırken, hakkını arayan işçi, öğrenci depolarda, meydanlarda dövülürken arkasına bakmayan, gözünü kapayan ve hatta bu zulmü yapanların haklı olduğunu yazan sizler değil miydiniz? Sokakta donarak ya da açlıktan ölen birinin üzerinden atlayan ya da sırf haber olsun diye kameraya çekmekten, paparazi konusu haline getirmekten başka bir şey yapmayan sizler değil misiniz?

Evet bugün dünya açlıktan, sefaletten inliyor. Ama dünyayı Saddam yönetmiyor. Dünyayı yöneten emperyalizmdir. Saddam gibiler de bu düzenin kendi ürünleridir. Açlığın, ölümlerin nedeni emperyalist sömürü ve hegemonyadır. Dünyayı talan etme, yağmalama zihniyettir. İnsanların emeğinin sömürülmesine dayanan kokuşmuş düzendir. Suçlu sistemin ta kendisidir. Bunun çözümü de öyle sizin söylediğiniz gibi değildir. Bunun çözümü dünya halklarının bu sistemi yok etmesindedir. Emperyalizm/kapitalizmi tarihe gömmektir. Bunun ayak sesleri de giderek yaklaşmakta, daha gür duyulmaktadır. Açlık ve ölüm böyle son bulacaktır. Bunun da adı sosyalizm/komünizm olacaktır.

Kartal'dan bir okur

Her yıl 1 Mayıs'ta alanda olacağım!

Merhaba,
Ben konfeksiyon atölyesinde çalışan bir işçiyim. Yaklaşık 5 yıldır çalışıyorum. İlk kez bu yıl 1 Mayıs'a katıldım. Aslında biraz korka korka gittim, bana anlatılanlar ve TV'lerde gördüklerim yüzünden. Kaldı ki TV'lerdeki görüntülerde sadece çıkan olaylar ve gözaltına alınan insanların görüntüsü vardı. Bu yıl da değişen pek bir şey olmadı. Ama olsun, ben gitmek istedim ve gittim. Mitingte sadece bir saat kalabildim. Çünkü işimize geri dönmemiz gerekiyordu. Atölyeden 6-7 kişi gittik. Alana vardığımızda korku ve heyecan bir aradaydı. Yürüyüş bittikten sonra bir şey farkettilim. Gruplar arasında sanki slogan

yarışı vardı. Bence ortak sloganlar bulunabilirdi. Konuşmanın yapılacağı yerde bir kişi durup bu sloganları oradaki kitleye iletebilirdi. Böylece herşey daha iyi olurdu. Ama iyi yanları da vardı. İnsanlar orada bir bütün olmuşlardı. Haklarını arıyorlardı. İnsanca yaşamak için oradaydı. Mitingte az sayıda insan vardı. Ama şundan eminim ki, mitinge gelmeyenlerin yürekleri ve zihinleri oradaydı. Aslında konuşulması ve yapılması gereken çok şey var. Ama pek fazla bilgim olmadığı için elimden gelen bu. Ama bundan sonra her yıl 1 Mayıs'ta alanda olacağım.

Bir konfeksiyon işçisi/Antakya

Mücadelemiz bir gün zafere ulaşacak!

1886 Mayıs'ın ilk günü Şikago meydanlarını dolduran kadınlı-erkekli binlerce işçi ve emekçi, tüm baskı ve engellemelere rağmen, 1 Mayıs'ı ölümsüz kılarak tüm dünya işçi ve emekçilerine armağan etmiştir.

Türkiye'de de 1 Mayıs yine benzer provokasyon ve engellemelere rağmen yıllardır, bu ülkenin bereketli topraklarında kutlanıyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla 1977 1 Mayıs'ında devlet bir provokasyon

yaparak 34 işçiyi katletti. Aradan çok zaman geçti. Bugün de 1 Mayıs, dünyadaki işçi ve emekçilerin alanlara çıkıp hak ve özgürlüklerini talep ettiği bir gündür. Bu yıl 1 Mayıs'ı Antakya'da da kutladık. Her yıl 1 Mayıslar'da, her eylem ve mitingte daha kalabalık bir şekilde çıkacağız alanlara. İşçi ve emekçilerin mücadelesi elbette bir gün zafere ulaşacak.

Bir konfeksiyon işçisi/Antakya

Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya için!

Ben 19 yaşındayım ve küçük bir işyeri işletiyorum. Bu yıl işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs mitingine katıldım. Bu, 1 Mayıs mitingine ikinci katılışım. Bugünün anlamını ve önemini az çok biliyorum. 1 Mayıs öncesi çevremdeki arkadaşlara ve tanıdık insanlara BDSP ve *Ekim Gençliği* bildirimlerini dağıttım ve miting alanında buluşma yönünde çağrılar yaptım. Bu dağıtımı iki arkadaşla birlikte yaptım.

Bu yıl Antakya'da yapılan miting, bir bakıma beni hayal kırıklığına uğrattı. BDSP kortejindeki görelî artışa rağmen genel katılım geçen yıla oranla düşüktü. Bugünün tarihsel çıkışına baktığımızda, 1886 yılında 8 saatlik işgünü talebiyle Amerika çapında yüzbinlerce işçi iş bırakarak alanları doldurdu. O dönemin egemenleri provokasyon yaparak, miting alanını kan gölüne çevirdiler, bazı işçi önderlerini idam ettiler. Sonrasında dünya işçi sınıfının bu saldırılara yanıtı, birlik, mücadele ve dayanışma içerisinde militan bir ruhla alanlara çıkmak oldu.

Günümüze dek uzanan (şimdi tam anlamıyla uygulanmasa da) 8 saatlik işgünü hakkını bedel ödeyerek kazanıp, 1 Mayıs'ı da bir kavga günü olarak bize miras bıraktılar.

Antakya'da mitinge katılanların çoğu öğrenci ve kamu emekçisiydi. Bu günün mimarı olan ve bugüne rengini veren işçi sınıfının katılımı ne yazık ki azdı. BDSP kortejindeki arkadaşlarla birlikte slogan attığımda, aynı havayı teneffüs ettiğimde içimde kabaran duyguları ve coşkuyu anlatamam. Fakat çevremde birçok arkadaşım olmasına rağmen alana sadece üç kişi gidebildik. Yürüttüğümüz çalışmanın verimini almak, sonraki mitinglere daha fazla insan katmak hedefini taşıyorum. BDSP'ye katkıda bulunabilmişsem ne mutlu bana. Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya için sınıf savaşı verelim. Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye karşı sınıf mücadelesini yükseltelim.

Yaşamın devrim ve sosyalizm!

Bir okur/Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

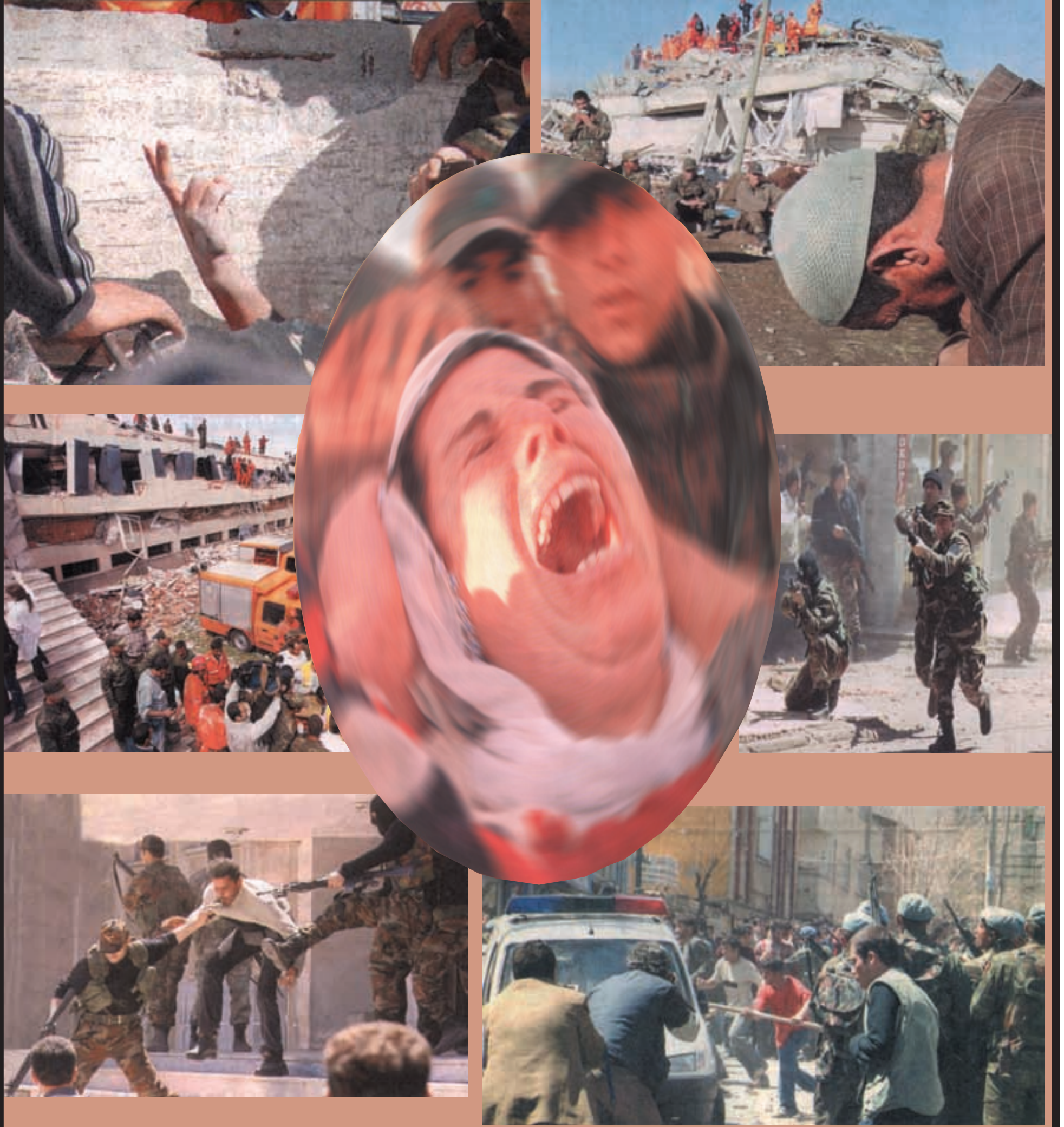
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Deprem aynasından yansıyan
devletin katliamcı yüzüdür!**